

Giới thiệu Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết

Thể loại: Hiện đại, Võng du, Sủng, HE

Editor: Năm Đông Cô

Beta: Thổ Lạt

Độ dài: 48 chương

Tô Tiểu Ly nàng chính là muốn thay đổi phương thức để bước chân vào giang hồ thôi.

Cô quyết định thay đổi hình tượng mỹ nữ yếu đuối bằng việc gây sự chú ý khắp nơi, một đường theo đuổi mỹ nam.

Không ngờ học người ta bá sư, kết quả lại bá phải một vị sư huynh mặt lạnh.

Cô đã từng gặp người đàn ông lạnh lùng cay nghiệt nhưng chưa từng gặp ai xấu bụng như anh.

Cho dù anh chính là cao thủ số một, lại có tọa kỵ không ai có, khí chất phi phàm nhưng mỹ nữ vừa nhìn thấy khí thế kia liền bỏ chạy.

Kì lạ là quần chúng không biết được bộ mặt thật, còn gọi anh là đại thần diệu dàng, đại thần phóng khoáng.

Anh cười ôn tồn lễ độ, ném một cái túi không lớn sang.

"Đi hái 500 cây thuốc về đây."

Thì ra sư huynh mình vốn không phải là băng sơn mỹ nam gì đó, hoàn toàn là hồ ly thâm trầm khó lường.

Hồ ly kia, phải chăng anh là yêu nghiệt Thái Thượng lão quân bắt cần thả ra?

Sao anh có thể nguyện trang thành chàng trai anh tuấn vào trong trò chơi bắt nạt thiếu nữ đáng yêu thuần khiết lại lương thiện em đây cơ chứ?

Cho dù anh là đại thần hồ ly, nhưng dù sao chèn ép cô cũng là không tốt!

Tốt xấu gì cô cũng là một hồ ly nhỏ, ừm... Tuy cấp độ của cô không cao bằng anh.

Nhưng nếu mọi người đã cùng là hồ ly, vậy thì nên tương thân tương ái mới phải, dù sao cũng là đồng loại mà.

Anh giúp em, em giúp anh, cùng nhau thống nhất thiên hạ, cuộc sống sẽ tuyệt vời hơn nhiều.

Hết lần này tới lần khác anh lấy việc chèn ép cô trong trò chơi làm thú vui thì thôi đi, lại còn dám dèm pha hot boy cô thâm mến.

Không được, bỗng muốn tiến lên quyết đấu đồng môn với anh!

Anh lạnh lùng đáp: "Đến đây đi."

Một câu chuyện hài hước cảm động giữa "Sư huynh phúc hắc VS Sư muội hung hãn".

Kết quả quyết đấu chung cuộc ra sao, xin chú ý đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Edit: Năm Đông Cô

Beta: Thổ Lạt

Trong truyền thuyết, hồ ly sẽ biến thành hình người vào buổi tối, mê hoặc con người.

Nữ đều xinh đẹp tuyệt trần, cười như ánh mặt trời, nam đều là phong lưu tuấn tú, mặt như mũ ngọc.

Chúng có vẻ ngoài phóng đảng, rất giỏi về việc quan sát ánh mắt sắc mặt.

Nghe nói chúng có thể sống ngàn năm.

Sau khi tu luyện thành thiên hồ, mỗi cái nhả mặt nhũ mảy, đều khiến cho toàn bộ chúng sinh điên đảo...

Dưới cây hoè trong sân vườn, một bé gái cột tóc đuôi ngựa đang ngồi trên băng ghế, chăm chú nghe chàng trai trẻ tuổi ngồi bên cạnh kể chuyện.

Đáng tiếc, người nghe chăm chú, người kể không tập trung, mắt nhìn chăm chăm vào quyển sách trên tay.

“Chú nhỏ, sao bọn họ nhìn thấy hồ ly đều gục hết vậy?”

“Bởi vì thấy hồ ly biến thành người xinh đẹp.” Chắc chắn, dáng người của người mẫu trong tạp chí lần này thật đẹp.

“Chú nhỏ, vậy chú cũng thích hồ ly à?”

“Thích, thích!” Tỷ lệ này, thật sự thêm đến chảy nước miếng, chỉ cần là đàn ông thì đều sẽ thích.

“Làm hồ ly có phải có rất nhiều đồ ăn ngon không?” Đôi mắt to trên khuôn mặt nhỏ nhún chớp chớp.

“Nói thừa! Ăn uống thoả thích!” Chàng trai trẻ tuổi bỗng dừng lại, nhanh chóng cười hi hi “Đúng vậy đúng vậy, cháu gái ngoan của chú.”

“Khi nào con mới có thể nhìn thấy hồ ly?”

Chàng trai trẻ tuổi bối rối nín mảy: “Bảo anh trai chú dẫn con đến vườn bách thú mà xem.”

Khuôn mặt nhỏ nhún lập tức trở nên hết sức buồn bã, trong hốc mắt cũng chảy ra mấy giọt nước mắt.

Kèm với tiếng gọi vô cùng đáng thương: “Chú nhỏ ~~~ “

Lúc này, ai nhìn thấy cũng đều phải mềm lòng, hơn nữa nhất định sẽ thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của đứa nhỏ này mới đúng.

Thế nhưng, sau khi nhìn cô bé.

Gương mặt của chàng trai trẻ tuổi lập tức méo mó giống như cây hoa cúc: “Tiểu Ly Ly à, nước mũi của con...”

Quả nhiên có hai hàng nước mũi đang đọng ở trên khuôn mặt nhỏ nhún đáng yêu.

Nhưng cô không để ý, còn khịt khịt mũi.

Chàng trai trẻ tuổi quay đầu ảo não nhìn lên trời.

Còn định chờ cô lớn lên thành hồ ly, nhưng nhìn bộ dáng cháu gái của mình như vậy, đừng nói tu luyện một trăm năm, cho dù là một ngàn năm, cũng không thể thành hồ ly được.

Quá thật thà, quá thật thà rồi.

Không được, anh phải cứu lấy linh hồn trẻ thơ mà thật thà chất phác này, muốn cô trở thành hoa lê đầm mưa(*) như chị dâu, mỹ nhân khiến đàn ông muốn yêu thương! Giống như Đất Ký, Dương Ngọc Hoàn lúc trước.

“Tiểu Ly à, con nghe chú nhỏ nói, hồ ly này, bọn họ chỉ thích nghe lời trẻ nhỏ.” Cho nên con phải yếu đuối, ít nhất phải khiến đàn ông thấy con giống như chim sợ cành cong(**), cần sự che chở của họ.

Đương nhiên, đó chỉ là ý nghĩ của một mình anh.

Trên thực tế, nhiều năm sau, cô bé buộc tóc đuôi ngựa kia, đã sớm biết lời anh nói không thể tin.

Bởi vì cái gọi là sách truyện kia, chính là một quyển tạp chí nhập khẩu in đầy hình phụ nữ phương tây mặc bikini.

Sáu năm sau... Cô bé đã trở nả xinh xắn.

“Chú nhỏ, sao chú lại lừa lừa người ta!”

“Chú lừa con khi nào?”

“Chú nói yếu đuối trước mặt Phi Phi thì cậu ấy sẽ thích con!”

“Phật-----!” Chàng trai vẫn trẻ tuổi lại có thêm vài phần quyến rũ của đàn ông trưởng thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem bùn đất cả đôi tay nắm chặt, không biết làm sao.

“Con làm sao vậy?” Anh nói với cô.

Nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ, cô chỉ lấy con sâu lông để lên người cậu, sau đó cô giả vờ sợ hãi hét lớn: “Có con sâu!”

“Đâu, ở đâu?”

Sau đó Phi Phi còn sợ hơn cả cô, kéo tay cô hét lớn: “mình sợ lắm mình sợ lắm!”

Sau đó thì sao?

Sau đó cô vút con sâu đi, vỗ ngực “Đừng sợ!”

Khóe miệng của chàng trai co giật: “Cháu gái ngoan, lần sau đừng nên như vậy.”

“Vì sao?” Mắt to chớp chớp, đầy hồn nhiên.

Bởi vì, con không thích hợp đi theo đường lối phúc hắc...

Nhưng anh vẫn nhếch miệng cười trái với lòng “Giữ như bây giờ, là, là được.”

Oà, là như thế này ư.

Người nào đó gạt đầu, tốt, sau này cô sẽ là một nữ nữ dũng mãnh! Bảo vệ tất cả các anh trai yếu đuối!

Các anh trai yếu đuối, đừng chạy, Tô Tiểu Ly cô, đến đây!

Mà chàng trai là chú ruột của Tô tiểu Ly vẫn còn vô cùng bối rối, cháu gái anh quá ngây thơ, ngàn vạn lần đừng đụng phải con trai xấu bụng.

Nếu không, lỡ bị ăn vào bụng, chỉ sợ con bé còn tưởng mình mới là nữ vương

A-men, cầu Phật tổ phù hộ cho con bé.

Một tượng Phật nho nhỏ đặt trong phòng lớn của nhà họ Tô, bỗng di chuyển thật khẽ.

=====

Chú thích:

* Hoa lê dầm mưa: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái

**Thành ngữ “Chim sợ cành cong” vốn chỉ con chim sợ hãi khi nhìn thấy cung tên, nó còn dùng để chỉ về người từng bị hù dọa, giờ chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ là cũng cảm thấy kinh sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sư Huynh à, chào huynh!

Edit: Cô Quân

Beta: Thổ Lát

Tết, có thể ăn uống thả cửa còn có thể ngủ đến khi mặt trời chiếu vào mông, cũng không cần lo lắng bị thầy giáo trả thù đánh rớt vì đi học trễ một môn nào đó.

Tết, có thể lấy lì xì lấy tới mỏi tay.

Tết có thể đều không cần nghĩ ngợi gì, chơi bởi cả ngày.

Nhưng mà... Tết hạnh phúc trong kế hoạch của cô, đâu có bao gồm cả việc mập lên đâu!

Tô Tiểu Ly soi gương tới lui, đau xót phát hiện eo nhỏ của mình mập hẳn lên, vô cùng phiền muộn.

Tết, hình như đã ăn đến nỗi mập cả lên rồi.

Cô vẫn là cô gái trẻ tuổi độc thân trong sáng đấy, thế này lỡ mà vô tình gặp được trai đẹp thì phải làm sao đây?

Cô gái buồn bực đưa tay bóp mặt thành đủ loại hình dạng, sau đó mới thở dài một tiếng, đi đến trước bàn bật máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi.

Dương liễu là lướt, non xanh nước biếc, còn có mấy con chim yến chầm chậm bay qua.

Một hình ảnh cô gái xinh đẹp mặc đồ màu trắng xuất hiện bên trong, lông mi cô đen dài, môi đỏ như son, dáng người tinh tế, vẻ mặt lại đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì, lại càng khiến người ta vô cùng yêu mến.

Cô gái đang nhẹ nhàng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên lau trán, trước máy tính Tô Tiểu Ly cũng rất phối hợp hít sâu một cái.

Đáng tiếc, đáng tiếc tất cả chỉ là hình ảnh trò chơi.

Cô trong hiện thực... hiện ra gương mặt trong veo như nước lèo, lại thêm cái trán cao, ngoại trừ làn da trắng trắng, hàm răng trắng trắng, ặc... Cũng chỉ có vậy thôi.

Tương tượng và hiện thực quả thật là một trời một vực.

Tô Tiểu Ly vừa tủi thân, Thế Giới liền nhảy ra một dòng chữ đỏ lớn.

Thiên Lý Truyền Âm*: [Tiểu Ly Miêu, cho mười mười giây, mau đến Huyền Thiên Long Thành.]

Huyền Thiên Long thành à, Tô Tiểu Ly nhấn phím tắt, bóng áo trắng xinh đẹp bên trong nhanh chóng chạy đi, chạy một mạch về tường thành cao to kia, trên tấm biển thiếp vàng treo trên tường thành còn viết ba chữ "Huyền Thiên Long" thật to.

Rõ ràng chỉ là điều khiển bàn phím, nhưng khi đi đến cửa thành, cả trán cô vẫn đỏ một tầng mồ hôi mỏng.

Ngoài cửa thành, có một chàng trai mặc đồ trắng, lúc này đang thảnh thơi ngồi trên một cái đầu hình thù như Kỳ lân, nhưng bộ lông quanh thân lại giống kiểu ngọn lửa đang cháy, trước trán thấp thoáng có hiện ra thân phù màu vàng, người ngồi trên Cửu Thiên Ly Hóa Thú có khí thế bức người.

Màu đỏ kiêu ngạo, màu trắng nhẹ nhàng, rõ ràng là hai sắc diện vô cùng đối lập, lại khiến cho người ta cảm thấy đẹp mắt đẹp lòng.

Thấy cô vội vàng chạy đến, anh chậm rãi nói:

“Lần này mười đã muộn một phút ba mươi giây.”

...Tính chuẩn thế.

Bạn học Tô Tiểu Ly đứng lại, cười vô cùng rụt rè:

“Vừa nãy trên đường chạy đến đây, mười thấy một chàng trai mặc bạch y cầm kiếm!”

Chàng trai mặc bạch y, đây là trang phục phổ biến nhất trong trò chơi. Mà kiếm khách, chính là nhân vật công kích cao, cực kỳ phổ biến. Người chơi chọn nghề nghiệp này cũng rất nhiều, không hề ngạc nhiên chút nào.

Quả nhiên, chàng trai nghe cô nói vậy, không thèm đáp lời, chỉ là tiếp tục nhìn cô.

Khóe miệng Tô Tiểu Ly run rẩy một, cố giải thích cặn kẽ.

“Ban đầu, mười còn tưởng là sư huynh nữa! Không ngờ, người nọ và sư huynh hoàn toàn không cùng cấp độ!”

Quả thật là không cùng cấp độ, chàng trai mặc bạch y khác đều dịu dàng như nước, cừ chỉ dịu dàng.

Người trước mắt cô đây, lại là miệng nam mô bụng một bờ dao găm, im im mà nguy hiểm khỏi phải nói.

Nếu không, cũng không thể lấy ức hiếp một thiếu nữ trong sáng thiện lương vô cùng yếu đuối như cô làm thú vui chứ.

Nghĩ vậy, cô thở dài, nhưng lại tự an ủi bản thân.

Tô Tiểu Ly, bình tĩnh, bình tĩnh, bây giờ mình vẫn chưa phải đối thủ của anh ta.

Không sai, chàng trai mặc bạch y trước mắt cô, chính là... bạn tốt của đại thần trong truyền thuyết kia.

Người được mệnh danh là đại thần, chính là cao thủ thứ hạng cao nhất ở bảng xếp hạng quan trọng nhất Hoa Địa Vi Lao, PK mạnh thế nào, trang bị trâu bò ra sao, nghe nói gia đình giàu có, bản thân vô cùng tài năng xuất chúng...

Mà cái người, cái người bạn tốt của người kia là Hoa Địa Vi Lao, cũng là Sư huynh Tô Tiểu Ly cô ở trong... trò chơi

Kể ra thì, quá trình nhận vị sư huynh này như một bộ phim hài.

Đó là sau một buổi trưa nắng đẹp, trò chơi người đến người đi, trai xinh gái đẹp như mây trên trời.

Một khung cảnh ồn ào âm thanh huyền ảo, chỉ có một chàng trai, tao nhã, mà xuất chúng đứng ở bên trong đám đông.

Ánh mắt của cô lại xuyên qua đám người, dừng trên người anh, không dời mắt.

Trang bị của anh ấy thực sự quá chói mắt, tọa kỵ của anh ấy thật sự quá ngầu, khí thế của anh ấy thật sự quá mạnh mẽ... Tóm lại, trong mắt người họ Tô, bất kể ngoại hình hay là khí chất, anh đều là người thích hợp được chọn làm sư phụ.

Trải qua vài giây suy nghĩ ngắn ngủi, Tô Tiểu Ly lập tức bình ổn cảm xúc, vô cùng khôn khéo đi tới gần, hơn nữa còn cố hết sức thể hiện khí chất vô cùng dịu dàng.

“Xin chào, muội là người mới, xin hỏi sư phụ người nhận đồ đệ không?”

Cô hỏi xong, chàng trai không có phản ứng gì.

Ngay lúc cô cho rằng đã bị từ chối, đang định thử một lần nữa, nếu không được thì để lần sau, anh bỗng mở miệng.

“Không nhận đồ đệ, nhận sư đệ.”

Sau đó, còn giật giật, như đang hỏi cô: Muội đồng ý không muội đồng ý không...

Chẳng lẽ, anh còn có sư phụ? Nói vậy nhất định là một nhân vật truyền kỳ.

Tô Tiểu Ly vui sướng gật đầu: “Được.”

Nhưng mà, một giây sau cô lại do dự.

Giờ, tạo hình của cô là nữ

Chàng trai nói rất bình tĩnh: “Không quan trọng, bắt đầu từ bây giờ muội có thể xem mình là nam.”

Thế là, cô hóa đá.

Lần đầu Tô Tiểu Ly cảm thấy cuộc sống của bản thân xuất hiện một sự thay đổi như phim hài.

Bây giờ giới tính còn có thể thay đổi bằng ý chí?

Không cho cô nhiều thời gian suy nghĩ vẩn vơ, anh rút bảo kiếm cài bên hông, mũi kiếm phát ra hào quang màu tím nhạt dưới ánh mặt trời.

Cùng lúc đó, anh lại thân nhiên gõ ra ba chữ:

“Thế nào.”

Cô thật sự rất muốn học như nữ chính trong phim thần tượng vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngửa lên, hét lớn:

“Người ta thề chết cũng không làm theo!”

Thế nhưng, phong độ và giọng điệu của chàng trai mặc đồ trắng rõ ràng rất bình thản, tựa như động tác rút kiếm này không thể bình thường hơn được nữa.

Giống như không phải anh đang uy hiếp, mà là đang bàn bạc với cô.

Nhưng trong nháy mắt đó, Tô Tiểu Ly đã bị dao động rồi, hơn nữa còn mơ hồ cảm nhận được một luồng khí lạnh.

Tuy rằng, sau đó anh đã nói với Tô Tiểu Ly rằng, mình chỉ muốn nhìn thử hào quang dưới ánh mặt trời của thần khí mình vừa chế tạo

Nhưng bạn học Tô cho rằng, lời này của anh vốn không có một chút đáng tin.

Chỉ là một trò chơi, anh thường thức hào quang cái gì chứ, đâu phải dao phay!

Không biết làm sao, cô tự nhận bản thân tuy rằng thông minh, nhưng cũng không mặt dày tới mức dao chẻ súng bắn cũng không vào đầu được.

Hơn nữa, cô là cá thịt *, người ta là dao thót, gọi anh một tiếng sư huynh, cô vẫn là sư muội.

Cho nên, cô cần phải tôn trọng người lớn tuổi...

Thật ra nói thẳng ra là, chính là cô đánh cũng không đánh lại người ta, đành phải lấy điều này an ủi bản thân...

Chính là từ lúc ấy, Tô Tiểu Ly cô, trong trò chơi chưa có sư phụ đã có sư huynh trước...

Chơi game cùng bạn học, người khác nhận sư phụ, đánh quái tán gẫu đều có sư phụ ở bên giúp đỡ chu đáo.

Còn cô?

Không có sư phụ còn chưa tính, lần đầu tiên ở trong trò chơi muốn thay đổi đường lối, vờ yếu đuối tìm một chỗ dựa, kết quả lại tìm thấy một núi băng.

Không đáng nói chính là, Tiểu Mễ cùng ký túc xá đã vào trò chơi chơi một tuần trước, sau khi nghe cô nói có sư huynh, nâng mặt làm bộ hoảng sợ:

“Lão nương kinh sợ rồi! Cậu rõ ràng đã báỉ Mặc Phàm làm sư huynh!”

Cô mệt mỏi quay đầu nhìn Tiểu Mễ: “Nhận anh ấy làm sư huynh thì làm sao hả?” Cũng không phải người con trai trắng hoa gì, chỉ là trang bị có chút lấp lánh, khí thế có chút hùng mạnh.

Không có gì mà, Tô Tiểu Ly cô nhớ, trước kia chơi Thiên Long X bộ, Mộng Áo Đông Du, cũng từng là danh nhân một thời được tôn sùng.

Tuy rằng, con đường cô đi là phô trương chứ không phải mạnh mẽ....

Lần này, Tiểu Mễ xông thẳng lên cầm lấy một cái gối trùm đầu cô.

“Đồ trẻ con, cậu có biết Mặc Phàm mạnh như thế nào không?”

Mạnh như thế nào?

“Anh ấy vốn chính là đảm nhiệm chức đệ nhất cao thủ, Hoa Địa Vi Lao đó là tùy tùng của anh ấy! Vũ khí của anh ấy toàn bộ là thần khí, tọa kỵ của anh ấy toàn bộ là có một không hai, phục bên cạnh PK anh ấy dứt khoát giết tất cả! Người này thật rất nổi tiếng!” Miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Mạnh thế à?? Người họ Tô nào đó kinh ngạc rồi, hùng mạnh như thế vì cái gì lại rớt xuống từ bảng xếp hạng chứ?

“Bởi vì anh ấy không màng danh lợi, tất cả trận đấu PK anh ấy cũng không tham gia.”

“Wow ~” Người họ Tô nào đó gật đầu “Vậy sao chỉ có một mình mình tìm đến?”

“Bởi vì đại thần là chỉ có thể nhìn từ xa không thể coi thường.” Tiểu Mễ lấy một cái gối ôm ném qua, trợn mắt khinh bỉ liếc người họ Tô nào đó:

“Còn nữa, đừng lấy cái người có tiếng mạnh mẽ như cậu đi so sánh với Mặc đại thần.”

Chắc chắn, thật không hiểu tại sao mặc đại thần trước giờ luôn ẩn dật lại chọn người họ Tô kia nữa.

Tô Tiểu Ly cố ý không để ý Tiểu Mễ giúp cô giải thích đáp án thứ hai, bởi vì cô hoàn toàn có thể tự hỏi tự trả lời.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì anh... rất lạnh.

Lạnh này không là lạnh của lạnh lòng, mà là... lạnh của lạnh nhạt, lạnh lẽo.

Chính là như vậy, trong game bạn gặp được một người vô cùng mạnh, bạn vô cùng hưng phấn đi đến gần nói: Xin chào đại thần muội thật sự rất sùng bái huynh rất yêu mến huynh bla...bla... huynh, rồi sau đó hồi lâu người nọ chỉ đáp lại bạn một chữ: Ừ.

Kết quả rất rõ ràng, bạn cảm thấy đại thần quả nhiên là đại thần, bởi vì cấp bậc của anh ấy và bạn có khoảng cách.

Đương nhiên, giọng nói cũng rất êm tai dù cho âm điệu hơi thấp.

Thế là, bạn đổi thành đứng rất xa bên ngoài quan sát anh ấy, vẫn ngưỡng mộ anh ấy, nhưng không nhúc nhích hay nghiêng đầu.

Tô Tiểu Ly cũng không phải người mới, đương nhiên biết có được một thân bling~bling~ như thế (mọi tưởng tượng độ lấp lánh củakim cương), người chơi không phải là nhân vật tầm thường.

Nếu không, cô cũng không chịu tạm thời làm người bị ức hiếp.

Điều duy nhất khiến anh bình thường, chính là lần nọ cô vòng vo cả buổi thăm dò hỏi diện mạo anh ra sao, anh nói anh lớn đương nhiên rất đẹp.

Cái gì gọi là đương nhiên rất đẹp, nhất định là không hề đẹp chút nào

Tô Tiểu Ly đã bị anh chèn ép vô số lần, đều nghĩ vậy, lúc đó tâm tình mới thả lỏng và thỏa mãn một chút.

Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ, nghĩ lại mà sợ quá.

Nhưng mà không sao, cô sẽ nhanh chóng có thể thuận buồm xuôi gió trong trò chơi, đến lúc đó nó sẽ nổi dậy làm chủ!

Người nào đó rơi vào hồi ức, hoàn toàn không có chú ý chàng trai bên cạnh đã nhiều lần xin giao dịch.

Chờ khi cô phát hiện, chàng trai đã bắt đầu có ý muốn hành hạ cô.

“Tiểu Ly Miêu, giao dịch.”

“Hả?” Lại giao dịch? Cô nháy mắt mấy cái, để mắt nhìn sát vào màn hình máy tính, nhanh chóng nhấn đồng ý.

Trước kia Tô Tiểu Ly còn có thể hỏi, sư huynh, huynh đưa gì cho muội thế? Hoặc là, sư huynh, sư muội có thể hỏi xem huynh chuẩn bị đưa cho muội cái gì không?

Đại thần Mặc Phàm chỉ gõ ra hai chữ: “Xác nhận.”

Cho nên, cô không hỏi, chỉ cần anh ta đưa, cô chỉ nghe lời thu nhận hết.

Bởi vì anh là Sư huynh, còn cô là “sư đệ” đã bị anh thay đổi giới tính chớp nhoáng.

Chỉ là lần này, anh lại đưa đồ tốt lấp lánh!

Tỏa sáng chói lóa, hơn nữa hình dạng còn là một cái vòng tròn nhỏ.

Nhỏ đến nỗi dường như chỉ có ngón tay mới có thể đeo vật đó vào...

Hả? Nhẫn!! Sao có thể là nhẫn??

Anh lại đưa nhẫn cho cô...

Bạn học Tô khiếp sợ, mười ngón tay mảnh khảnh bắt gặp run run hồi lâu, lúc này mới khó khăn gõ bàn phím.

Tiểu Ly Miêu: “Sư huynh, xin hỏi đây là cái gì?”

Mặc Phàm: “Muội nói xem.”

Tiểu Ly Miêu: “Một cái vòng tròn, hình như là vật phẩm có tính năng trang sức!”

Mặc Phàm gật đầu, không sai, ít ra không có ngu ngốc đến nỗi không biết giải thích.

“Biết kế tiếp phải làm cái gì không?”

Bạn học Tô lắc đầu với màn hình, cô không biết, hôm nay anh có thể nói nhiều câu vụn vặt liên tục như vậy.

Ý nghĩ nào đó chợt lóe lên trong đầu, sau đó điên cuồng xông thẳng vào cô.

Sau khi cô hóa đá vài giây, chậm rãi gõ chữ: “Hay là... Sư huynh, huynh...”

Mặc Phàm: “Sao hả?”

Tô Tiểu Ly liên tục hít sâu vài cái, nhắm mắt, gõ chữ rồi nhấn Enter, gửi đi.

“Huynh muốn quấy rối muội!!”

Chữ vừa nhảy lên màn hình, một giây sau, hệ thống thông báo: Mặc Phàm đã đăng xuất.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đưa nhần đi

Ed: Nấm Cô

Beta: Thổ Lạt

Không phải chứ? Bị cô vạch trần anh bỏ chạy?

Tô Tiểu Ly đầu tiên là đối với màn hình lác đầu khinh bỉ, ngay sau đó lại hướng lên trần nhà cười ha ha hai tiếng.

Thật không ngờ, cái người con trai xấu bụng lạnh nhạt này, lại có thể có loại ý nghĩ không trong sáng này đối với mình.

Trách không được ngay từ đầu, đã nói gì mà không thu đồ đệ thu Sư đệ.

Thì ra là muốn che giấu mục đích thực sự của anh.

Xem ra bản thân ở trong trò chơi, vẫn là có khả năng tiềm ẩn làm hồng nhan họa thủy!

Bạn học Tô mừng thầm tưởng tượng ra bản thân không lâu sau ở tương lai, nắm lấy danh tiếng vẻ vang hồng nhan mỹ nhân khắp trò chơi này.

Là ai nói cô không thích hợp làm mỹ nhân họa thủy?

Là ai nói cô chỉ có thể đi một con đường dân thường chứ?

Bậy bạ! Cô rõ ràng rất có khả năng hại nước hại dân!

Cô dường như đã thấy Tiểu Mễ trở lại sau lớp học, cái vẻ mặt biểu cảm kia khiếp sợ xóc xếch trong gió.

Nhưng cô chỉ vui vẻ năm giây.

Bởi vì, sau năm giây trong trò chơi hiện lên một hàng chữ nhỏ màu hồng: Mặc Phàm login rồi!

Ngay sau đó, anh còn ở kênh nói chuyện trước mặt đánh ra bốn chữ: “Vừa bị rớt mạng.”

Thiếu nữ áo trắng đặc biệt hoạt bát nhảy khê hai cái, lại đột nhiên xuất hiện ở sát bên mình một người con trai áo trắng.

“Không có việc gì không có việc gì, muội chờ sư huynh.”

Thời thế thay đổi rồi, nên là thời điểm cô phản kháng đã đến.

Gió nhẹ lướt qua, nhẹ nhàng mang theo vạt áo màu trắng của anh, một đầu tóc đen cảm giác vô cùng đẹp quả thực có thể mê hoặc hàng nghìn thiếu nữ trong nháy mắt.

Mặc dù chỉ là trò chơi hư cấu, cũng vẫn hấp dẫn ánh mắt mọi người như cũ.

Có điều, người con trai như vậy rất nhanh phải suy bại thành bề tôi dưới váy của mình rồi.

Tô Tiểu Ly vui thích nâng cằm lên xem người con trai anh tuấn trong màn hình kia, căn bản không phát hiện, anh im hơi lặng tiếng điều khiển tọa kỵ nhẹ nhàng chuyển một bước sang bên cạnh.

Mặc Phàm “Đem nhần đưa đi Phượng Tường thành.”

..... Anh nói cái gì?

Tô Tiểu Ly dụi dụi mắt, xác định bản thân không có nhìn lầm chữ anh gõ.

Anh nói: Đem nhần đưa đi Phượng Tường thành.

Đưa đi Phượng Tường, đưa đi Phượng Tường.

Sau khi đọc hai lần, bạn học Tô im lặng rồi.

Chẳng lẽ, nhần này không phải là anh đưa cho mình? Chẳng lẽ anh không phải là có âm mưu đã lâu đối với mình, mặt ngoài làm sư huynh, sau lưng lén lút ngưỡng mộ cô?

Bởi vì không chiếm được cô, cho nên anh mới cố ý chèn ép cô, do đó khiến cho mình chú ý tới anh...

Nếu tất cả việc này đều là cô dự đoán sai lầm, vậy cô vừa rồi nói câu nói kia, lại coi là cái gì?

Mất thể diện, quăng quá rồi...

Quay đầu lại nhìn vị bên cạnh kia, sư huynh nhà mình đang yên lặng cùng đại tọa kỵ của hắn tiến hành trao đổi ánh mắt.

Tốt lắm, khả năng anh không có nhìn đến câu nói mình đánh kia.

Tô Tiểu Ly lập tức có cảm giác gặp được đường sống trong cõi chết.

Tuy rằng không thể xoay người làm chủ, làm cho cô có một chút thất vọng như vậy, nhưng coi như là trong cái rủi còn có cái may.

May mắn anh đối mình không ảo tưởng gì, cô vẫn tương đối thích cái loại người yêu kiều thân thể yếu kém dễ đẩy ngã, người con trai thư sinh bản chất nho nhã.

Ví dụ giống sinh vật hệ bảo vệ tự nhiên vậy.

Muốn nói này Vệ sư huynh, nhưng là cô Tô Tiểu Ly luôn luôn thêm muốn đối tượng.

Chiều cao 1m8, một kiểu nụ cười nhàn nhạt ấm áp như nắng ấm ngày xuân, ăn mặc như nam chính trong phim thần tượng thường mặc sơ mi trắng.

Một năm bốn mùa bộ dáng luôn nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, tóc hơi dài cắt ngang che cái trán của anh, nhiều lần ở căn tin xa xa nhìn đến bộ dáng anh cười nhẹ, cô kích động rất nhiều không cẩn thận lấy com đưa đến bên miệng đứt cho Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ con nhóc này thế nhưng còn phẫn nộ rít gào: “Lại phun đầy mặt bà đây!”

Rồi sau tất cả mọi người nhìn về phía cô, cô lòng tràn đầy kỳ vọng Vệ sư huynh cũng có thể nhìn đến mình, nhưng kết quả là, người nhìn cũng chưa nhìn.

Tô Tiểu Ly thấy muốn đem anh đẩy ngã, rồi mới nhìn trời cười to: “Làm cho chị đây đến thương yêu cưng đi!”

Đáng tiếc... Cô biết anh, anh không biết cô, thực thương tâm!

Cô ở bên cạnh tự mình YY một phen, khắc chế không cẩn thận tới nước miếng tràn ra, phản ứng cực nhanh chóng quay đầu liền đánh chữ.

“Sư huynh, nhẫn muốn tặng cho ai?”

Đình đầu Mặc phạm nhẹ nhàng hiện ra bốn chữ: “Hoa Địa Vi Lao.”

Hoa Địa Vi Lao... đồng tử Tô Tiểu Ly đột nhiên phóng đại.

Đây không phải là bạn tốt của sư huynh, xếp hạng thứ nhất nam đại thần sao!

Hiện nay, hủ nữ thắng đi.

Cô Tô Tiểu Ly tuy rằng đối với một đám con trai con gái không mơ tưởng gì, nhưng là cũng không gây trở ngại cô tiếp tục thưởng thức bọn họ trao đổi mặt tình thần.

Cô còn nhớ rõ, sau khi cô lần đầu tiên bị người con trai nào đó ở thế giới gọi thiên lý truyền âm, cô vui vẻ chạy đi gặp anh, kết quả lại thấy đứng bên cạnh sư huynh nhà mình một người con trai mặc đồ trắng giống nhau, chính là người này đầu tóc dài, thân chính là đều màu vàng.

Vung tóc, bỗng nhiên! Gọi là một cái ánh vàng rực rỡ.

Người này đúng là người xếp hạng thứ nhất Hoa Địa Vi Lao.

Mặc dù có chút không thể thích ứng thẩm mỹ đại thần, nhưng cô hoàn toàn bị đại thần “Hòa ái dễ gần” tiến đến gần.

Anh đối với cô cười cực kỳ dễ thương rực rỡ: “Tiểu Ly Miêu? Tên thật đáng yêu!”

Cô mờ mịt gật đầu, ánh mắt sáng ngời đã bị làm cho lóa.

Anh lại hát đầu thật rực rỡ: “Xin chào, Miêu Miêu tiểu bảo bối thân mến.”

Oa ~ đại thần thật tình cảm, cùng người con trai nào đó hoàn toàn là hai cấp bậc khác biệt.

Nhưng mà, hình như phương hướng tình cảm có chút lệch rồi.

Bề ngoài giống như có chút khác nhau...

Cô cuối cùng biết dễ gần cùng rực rỡ quá mức bình thường từ đâu mà đến, thì ra anh là trời sinh có tố chất làm chị em! Trách không được nhìn thấy cô cười đến rực rỡ như thế!

Tô Tiểu Ly mắt sáng lên, khoe miệng không dấu vết nổi lên một nụ cười tươi tắn.

Cơ hội cô vùng lên lại tới nữa, nắm chắc nhược điểm này của anh, hắc hắc, chính xác hơn chẳng bao lâu nữa ở tương lai, cô sẽ một thân vô cùng lấp lánh ở hai cái trang bị của người con trai bên cạnh, mà tự nhận chị em.

Người nào đó bắt đầu ảo tưởng nói chuyện không đâu:

“Tiểu Mặc từ, tọa kỵ kia không tệ.”

“Tiểu Ly Miêu muội nói thích, huynh mua cái đưa muội.”

“Tiểu Lao tử, con quái kia thật đáng sợ!”

“Không sợ, chúng ta là chị em tốt, ta giúp muội giết nó.”

Bên trái đứng một người, bên phải đứng một người, cô thiếu nữ rất nhu nhược đứng ở giữa bọn anh.

Khi rảnh rồi yên tĩnh đáng đẹp như hoa như nước, hành động chỗ giống như liễu yếu đào đưa theo gió, lòng cầu mong khắp nơi nhiều nắng ấm, đẹp như Tây Thi tài họa ba phần.

Một màn nhiều của đồng vậy nhỉ!

Tô Tiểu Ly cười rực rỡ, hai bên má lúm đồng tiền nhỏ cực rõ ràng.

Họ Tô nào đó vẫn còn YY vô biên bên trong, người con trai phát hiện cô bất động, thì đánh câu:

“Sao vậy còn không đi?”

“Hả.” Cô vội vã gạt đầu: “Đi ngay bây giờ.”

Chỉ là bạch y thiếu nữ mới vừa đi vài bước, lại ngừng lại, xoay người nhìn về phía anh, kéo thật dài âm tiết: “Sư huynh ~ ~ “

Mặc Phàm “Sao vậy?”

“Sư huynh, huynh vừa rồi đưa muội cái vòng kia, để cho muội hộ tống đem nó đi Phụng Tường.”

Người con trai gửi đi cái biểu cảm mắt lé, dường như đang nói thì tính sao.

“Việc ấy” cô cẩn thận cân nhắc câu chữ “Phụng Tường đường xá xa xôi... Quái vật hung mãnh, như muội đây một người trôi gà không chặt đấy...”

Mặc Phàm trả lời cực kỳ nhanh: “Trạm dịch.”

Huyền Thiên Long thành đến Phụng Tường thành, ở trạm dịch NP nói chuyện với nhau, ồn ào một tý ly rượu vài giây có thể tới quảng trường trung tâm trạm dịch Phụng Tường.

Tô Tiểu Ly cũng không phải người mới, đương nhiên biết trạm dịch có thể bay qua.

Nhưng mà, phải đưa bạc, mấy - trăm - bạc đó.

Tuy rằng đánh mấy con quái có thể được đến 100 bạc, đánh bảy tám con, đủ cô ngồi một chuyến một chiều Huyền Thiên Long bay đến Phụng Tường rồi.

Nhưng cô, có tiền sao.

Nếu đi bộ đi qua, ngược lại cũng không xa, nếu có tọa kỵ mà nói, thì cũng chạy năm cái ly rượu đi.

Nhưng cô, cũng có tọa kỵ sao.

Nhưng cô, không thể nói cô không có tiền...

Bởi vì người con trai mặt lạnh trước mắt này, ngày hôm qua anh đã vừa cho mình mười Kim, nói là tiền tiêu vặt.

Cô phản khởi một lúc liền suy đoán mười Kim này ở trên đường cái rất hồng mắt, vừa khéo nhìn đến có người bày hàng vỉa hè, tên gọi yếu đuối trai kute quán.

Cô vừa nhìn thấy hai chữ yếu đuối thì không khỏi kích động, nhất thời kích động liền đi qua cùng người bắt chuyện, bắt chuyện một lát liền phát hiện người chơi này cũng là MM, hơn nữa cũng như cô đều nhiệt tình yêu thương các loại kiểu dáng và phong cách mỹ nam.

Rồi sau, cô duỗi tay nhỏ bé ra, thét to một cái: “Người bán gì đó ta mua toàn bộ!”

MM kia nét mặt lập tức tươi cười như hoa, đem đồ vật đóng gói tốt hai tay cung kính dâng: “Nhận được hân hạnh chiếu cố, toàn bộ mười Kim.”

Người họ Tô vô cùng thoải mái thanh toán, giao dịch xong đồ vật nhìn theo cái người MM kia rời khỏi, đã đến chạy thương lượng việc kia, nhớ tới không có Ma Dao Thạch đầu, sờ mó túi, lúc này mới phát hiện bản thân không có một xu.

Đây không phải là, cô vừa onl, đã bị sư huynh nhà mình lại gọi đến đây, cô làm sao có thời giờ đi đánh quái kiếm được tiền ngồi xe đây?

Thiếu nữ trước mắt này tư thế ngại ngùng, giọng điệu ấp a ấp úng.

Làm cho người con trai đột nhiên có dự cảm rất xấu.

“Trạm dịch tọa độ ở 17856.”

Kí hiệu tọa độ anh đều nói cho cô biết rồi, dù sao vẫn không đến nỗi không tìm thấy đi.

Tô Tiểu Ly thật sự rầu rĩ, không nghĩ tới cô người thông minh như thế, lại có thể còn phạm vào loại sai lầm thu nhập không đủ tiêu xài này.

Trách không được mỗi lần chú nhỏ đến nhà cô, đều phải tiến hành một phen giáo dục với cô, mười mấy năm như một ngày.

Nhưng cô càng rõ ràng, loại thời điểm này không thể nói nói thật, nếu không sẽ bị sư huynh mặt lạnh nhà mình đánh chết.

Thế là ngón tay cô run rẩy đánh ra một cái trả lời biểu cảm oan ức: “Sư huynh, muội không muốn tốn huynh đưa bạc.”

Lý do này đủ chu đáo đi!

Quả nhiên, anh mỉm cười, nói: “Cần cù tiết kiệm là phẩm chất tốt.”

Đúng không, đúng không, Tô Tiểu Ly cười trộm, mau nói anh muốn lấy đại tọa kỵ của anh dẫn cô cùng đi Phượng Tường.

Tạm dừng hai giây, người con trai nói tiếp: “Nếu không muốn tiêu tiền, vậy muội chạy đi đi thôi.”

...

Cô sai lầm rồi. Vừa rồi lý do này đối người chơi nam tính bình thường mà nói, đủ, nhưng đối sư huynh nhà mình mà nói, rõ ràng không đủ.

Người con gái nào đó than nhẹ một tiếng, cam chịu số phận chuẩn bị tìm một con đường nhỏ gần nhất, đi đến Phượng Tường.

Đang lúc cô ủ rũ khi sắp chuẩn bị rời đi, bạch y sư huynh đột nhiên vỗ tọa kỵ một cái: “Tiểu Ly Miêu.”

Người con gái nào đó tinh thần lập tức hăng hái: “Ồ đây!”

Thuận tiện đưa lên một cái mắt lấp lánh

vô cùng nịnh nọt

Dưới ánh sáng dịu dàng, cảnh sắc người vui vẻ trong màn hình

Bạch y thiếu nữ khí chất nhã nhặn cùng bạch y nam tử nhìn nhau.

Nếu có người không biết chuyện đi qua, chỉ sợ thật sự thờ dài một tiếng: Một bức tranh tuấn nam mỹ nữ!

Nhưng trên thực tế...

Mặc Phạm đường như đem cô đánh giá từ đầu đến chân, rồi sau đó nhẹ nhàng cười: “Yên tâm, huynh sẽ không quấy rối với muội!”

Tiếp theo lại bổ sung một câu: “Ngực phẳng kéo hứng thú đàn ông không nổi.”

Nhìn thời gian một chút, vừa vặn muốn đi trong động hồ ly làm hoàn thành nhiệm vụ của anh.

Nói xong, quái vật khổng lồ kia cào nhẹ xuống đất, cũng giống như một kiểu đang cười nhạo cô, nhìn lên trời gầm một cái, ngay sau đó vật mới nhìn qua

giống như một vòng lửa tới chỗ người con trai vô cùng anh tuấn tuyệt vời mà đi.

Chỉ để lại người con gái nào đó cứng đờ, đứng tại chỗ.

Thì ra, anh thấy, anh thật sự thấy rồi!

Nhưng mà, dựa vào gì nói cô là ngực phẳng chứ! Anh là kẻ lưu manh! Không sờ qua còn dám nói bừa!

Tô Tiểu Ly không cam lòng yếu thế ưỡn ra rất có cỡ C, vẻ mặt bất bình, cô rõ ràng rất có điện nước được không!

ORZ... Bạn học Tô ý nghĩ này thật sự quá kinh thế hãi tục* đấy.

Kinh thế hãi tục (việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi)

Cô vì cái lồng muốn ưỡn ngực, cố gắng sự huynh của cô ở trò chơi còn không nhìn thấy.

Cô gái họ Tô nhìn màn hình hừ một tiếng, đột nhiên phát hiện bạch y thiếu nữ trong màn hình, quần áo đúng là chọn bảo thủ nhất, nhìn qua bên cạnh... Trán, thật đúng bằng phẳng.

Lúc đầu chọn hình tượng này là vì mềm yếu, nhưng vật này cũng quá không có đường cong nữ tính rồi! Xem ra cân nhắc làm một bộ trang phục cực kỳ gọi cảm mới được.

Bây giờ là lúc nên lo lắng việc này sao, chẳng lẽ cô không phải là bị người đùa giỡn rồi hả?

Tô Tiểu Ly lại than khóc vài tiếng, quyết định trước không để ý đến si nhục ngực phẳng.

Được rồi, chạy nhanh để cho người ta tặng đồ đi thôi.

Cô ở trên bản đồ nhìn lại nhìn một tí, lựa chọn một con đường gần nhất, đi đến đó nơi gọi là biên giới của Huyền Thiên Long cùng Phượng Tường, đau khổ phát hiện trước mặt là con sông.

Sau đó, bạch y thiếu nữ nhảy ùm vào trong sông, hai chân bắt đầu điên cuồng đập, nổi lên nhìn như bơi ếch.

Ấn lên tự động tìm đường, Tô Tiểu Ly cam chịu số phận chịu đựng hệ thống hành hạ, chuồn chạy một mạch đi lên WC.

Nhưng cô thế nào đều không nghĩ tới, ngay lúc cô đang ở trong WC, mình bị vô số người chú ý đến rồi...

---Đại Gia Tộc Bánh Bánh---

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hiện trường độc hà

Ed: Angeha Vỡ

Beta lần 1: Nấm Cô

Trong lúc bạn học Tô Tiểu Ly đang đi WC, kênh thể giới xuất hiện đoạn hội thoại:

Bản Đại Hải: "Trời ơi-----! Bên ngoài sông Huyền Thiên Long xuất hiện một thiếu nữ nhảy sông!"

Nguyệt Tiểu Mỹ: "Nhảy sông? Tự tử?"

Bản Đại Hải: Đúng vậy, Nguyệt muội muội, ca ca ta rất sợ đó!"

Phù Dung Nãi Nãi: "Là mặc nhiều trang phục hai bên còn có thêm một chút hành trang?"

123 Quân: "Tùng việc nói bên trên có vẻ như không có khác nhau nhĩ?"

Soái Nam Tặc: "Bản Tử người chỉ ba xạo, Tiểu Mỹ đừng quan tâm đến hấn, mau tới trong lòng gia này."

Nguyệt Tiểu Mỹ: "Thì ra là gạt người..."

Bản Đại Hải nóng nảy: “Thật sự có người nhảy sông, còn trôi!” xem đi dưới đó không phải nhiều thêm một mảnh vải trắng to sao! Xa xa nhìn giống như miếng thịt ba chỉ đang trôi giữa nổi canh vậy.

Lúc này có mấy cái người qua đường giáp cùng lên tiếng chứng minh việc này có thật.

“Vừa rồi ta đi Ngư Công giao cái nhiệm vụ, thì thấy cô ấy nhảy xuống rồi”

“Đúng vậy, ta dẫn theo tiểu hào cũng nhìn thấy, cô gái đó còn mặc áo choàng Thiên Tuyết!” lời này vừa nói ra khẳng định là MM

Bởi vì áo choàng Thiên Tuyết là thời trang đắt nhất của nữ, vừa được đưa lên thì giá khởi điểm chính là 1000, tuy không có thuộc tính gì nhưng mỗi lần bay bay lại vô cùng đẹp mắt. Mặc Phàm ngày hôm đó nhận cô làm sư đệ liền dẫn cô đi kho hàng cho cô cái này còn có những cái khác nữa.

Tô Tiểu Ly thật ra cũng là một người thích những thứ rực rỡ, là một cô gái có tâm hồn thích chưng diện, thứ mình đã nhận thì mình phải mặc rồi.

Không nghĩ tới hôm nay nở mày nở mặt giữa sông như thế, đổi lại sau này cho cô một danh hiệu nổi bật.

Mọi người không khỏi cảm thán. Xem ra đây là một cô nhóc có tiền, rảnh rỗi chơi nhảy sông.

“A a a a!” đột nhiên có người hét chói tai “Ta cũng nhìn thấy cô ấy rồi, cô ấy đang bơi hướng đến là Độc Hà Khu”

“Không phải chứ, con bé đó điên rồi?”

“Độc Hà Khu không phải là nơi mỗi lần vào sẽ liên tục mất máu sao? Nếu thanh máu bị rút sạch phải chăng là treo? Treo phải chăng sẽ rớt kinh nghiệm!”

Đáp án là: Tuyệt đối không.

Lúc mọi người ở đây tiếp tục tăng cường lực lượng vây xem thiếu nữ đang trôi nổi giữa sông, thì đột nhiên một hắc y nam tử mang theo một thân sát khí xuất hiện ở bờ sông.

Nam tử khỏe mắt sắc bén, ngũ quan như đao khắc, sau lưng đeo một cây đại đao, thân đao phát ra hào quang màu hồng quý dị.

“Ồ? Người con trai này nhìn quen quen quá ~!

Trên kênh thế giới vừa có người nói xong câu đó, chỉ thấy hắc y nhân tự nhiên đi ra, lấy tư thế vô cùng bá đạo nhảy vào trong sông.

Bản Đại Hải: “Oa hu - -! Vừa rồi lại xuất hiện một người con trai nhảy sông!” Chắc không phải là đi tự tử?

Nói đến, tên Béó XX cũng thật rảnh rỗi, cùng đứng tại bờ sông, còn truyền lại thế giới

Có người tinh mắt nhận ra hắc y nam nhân.

“A a a, đây không phải là Huyền gia sao!”

Dạ Thất Huyền: bản thân là một người có thao tác cực mạnh, nhưng lại là người âm trầm, hơn nữa chỉ login vào lúc nửa đêm, cũng không cùng người lạ bắt chuyện, cho nên cũng có người gọi hắn là “Trầm Mặc Nam Nhân”

Hắn làm sao có khả năng xuất hiện trong trò chơi vào buổi sáng? Hơn nữa còn xuất hiện tại bờ sông?

Hiện tượng kỳ lạ như thế này dẫn đến nhiều người chơi trên kênh thế giới hoang mang.

“Ta đoán Huyền gia khẳng định là đi cứu thiếu nữ nhảy sông kia!” Không phải là một tranh cãi tình cảm bất hòa.

“Bây, ta cảm thấy Huyền gia đây là đi ngang qua thuận tiện lặn một cái”.

Lời này vừa nói ra khiến mọi người liền thờ dài một hơi, người đó không có việc gì mới chạy tới Độc Hà khu bơi lội ấy.

Một người tên là Luân Gia Ngực Lớn Giúp Gia Lau Mặt kính ngạc nói: “Nhìn kia, Huyền gia quá bá đạo rồi!”

Ngực Lớn là một tên người chơi thích bắt quái, nhiều năm xông pha vào những nơi có nhiều bát quái nhất, Trên cơ bản những thứ người khác biết hắn cũng biết, mà những thứ người khác không biết hắn cũng sẽ biết.

Chính vì vậy mà mọi người đều vô cùng khát vọng nhìn về phía Ngực Lớn, chẳng lẽ Ngực lớn biết chân tướng sự việc?

Luân Gia Ngực Lớn đặc ý nói: “cái này rất rõ ràng, một nam một nữ cùng một chỗ trong nước, đây chính là tẩm uyên ương đi!”

Oa...

Cái kết luận này, quá đậm đặc.

Nhưng nhóm quần chúng vẫn lập tức chấp nhận cái kết luận đen tối rồi tiếp tục vây xem.

Khi bọn họ mang tâm trạng hào hứng vây xem, thì bên kia sông một bạch y nam tử nhanh nhẹn chạy tới. Cười thần thú Kì Lân toàn thân bao quanh lửa đỏ, người con trai lưu loát nhảy xuống đất, tay áo vẩy nhẹ, thu hồi thần thú, thả người nhảy vào trong sông.

Ặc..chuyện gì nữa đây? Lại thêm một người!

Chỉ là người này bọn họ có thể nhận ra. Có thể có Cửu Thiên Ly hóa Thần thú, ngoài Mặc Phàm đại thần một thân tao nhã còn có ai!

Một cô gái nhảy song, lại có thể kéo tới hai cái nhân vật cấp đại thần nổi tiếng bí ẩn...

Mọi người không khỏi lại đưa ánh mắt đều hướng về phía Luân Gia Ngực Lớn đều mang cảm giác hưng phấn.

Luân Gia Ngực Lớn vô hạn cảm thán: "Ba con uyên ương cùng nghịch nước, thực hưởng thụ a ~ "

Ặc.....

Đại thần cũng là người, cũng giống bọn họ đều có nhu cầu.

Tất cả mọi người nhìn về phía này, hai đại thần theo dòng chảy từ hai bờ sông khác nhau nhảy vào sông, hai bóng người một đen một trắng đều nỗ lực bơi hướng về phía thiếu nữ trôi lơ lửng giữa sông.

Chính là càng bơi càng cảm thấy tốc độ có chút chậm lại.

Trong trò chơi này có rất nhiều khu vực kì quái, Độc Hà khu chính là một trong số đó.

Vừa mới bước vào thì sẽ thấy nó cùng các bản đồ thủy vực không có khác biệt gì, nhưng khi bơi tới phạm vi Độc Hà khu, di chuyển của nhân vật liền bắt đầu giảm tốc độ, ngay sau đó cấp nhân vật cũng bắt đầu rơi xuống lam, cuối cùng bắt đầu từng chút một rơi xuống hồng.

Cũng chính là những cái mà vừa rồi người chơi thảo luận đấy, làm thanh máu rơi sạch, kinh nghiệm cũng mất.

Chính là giờ phút này, bạch y thiếu nữ đột ngột cử động, ở trong nước ra sức đập nước hai lần.

Tô Tiểu Ly vô cùng thoải mái từ WC đi ra, vừa đi đến trước máy tính, nhìn thấy chính là cảnh tượng như bây giờ.

Trên người bản thân khoác một áo choàng màu trắng giống như cái phao vải màu trắng trôi trong nước, đem đầu của cô toàn bộ che kín, hình ảnh một mảnh màu trắng, không hề đẹp chút nào.

Cô nhớ rõ rằng bản thân vừa rồi đặt treo máy tự động tìm đường đến bên kia bờ sông khu vực Phụng Tường mà.

Lướt nhanh bàn phím vừa nghiêm túc điều khiển, lại phát hiện bản thân căn bản chính là bơi chó tại chỗ, giống người bị cố định lại, khiến bản thân không có cách nào di chuyển.

Càng bị kịch hơn nữa là màu của cô đang giảm dần giảm dần.

Ai có thể nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì chứ...

Cô đang rối rắm, đột nhiên phát hiện sư huynh nhà mình gửi đến đoạn tin nhắn.

"Tiểu Ly Miêu, đừng nhúc nhích!"

Tô Tiểu Ly lập tức rút tay khỏi bàn phím, hai tay đặt ở trên đầu gối.

Nhìn không chớp mắt, vẻ mặt đoan trang.

Cô sở dĩ sẽ có phản ứng này, là vì ông nội Tô là quản lý bộ đội, từ lúc Tô Tiểu Ly sáu tuổi là khi ông nội Tô từ chức chuyển về nhà ở Tứ Hợp Viện, từ đó huấn luyện cô theo phong cách quân nhân.

Quanh năm suốt tháng tinh thần cô chịu ảnh hưởng, hình thành một loại phản xạ vừa nghe đến đừng nhúc nhích, hoặc là nghiêm, nghị, lập tức liền thực hiện động tác đoan chính hoàn mỹ nhất của quân đội.

Ặc... Nhưng cô tại sao lại nghe lời hần? 囧.

Cô thật vất vả ở WC xả ra ngoài chút buồn bực, lại vào một tiếng toàn bộ bay trở về rồi.

Ngay sau đó, đình một tiếng hệ thống hiện ra một cái thông báo:

[DạThất Huyền mời bạn tổ đội, có đồng ý nhập đội không?]

Dạ Thất Huyền, là ai?

Tô Tiểu Ly vừa nghĩ trong đầu, tay cũng vô thức phản xạ có điều kiện nhún đồng ý.

Rồi thông báo mới của hệ thống lại hiện lên: [Bạn đã nhập đội, đội trưởng Dạ Thất Huyền.]

Trong đội ngũ người này đánh chữ cực kì nhanh.

Dạ Thất Huyền: "Một chút nữa thì tặng hoa cho cô."

DạThất Huyền: "Nhớ phải nhận."

Dạ Thất Huyền: "Sau đó để tôi ôm cô."

Dạ Thất Huyền: "phải nhận."

Sau đó hần mới gửi cô yêu cầu thêm bằng hữu.

Tô Tiểu Ly chớp chớp mắt, hoàn toàn không thể lý giải được ý mà hần muốn biểu đạt.

Người này ở đâu ra vậy, có phải nhận nhầm người rồi không hả?

Bình thường cô ngày ngày khẩn cầu với bức tượng Phật trong phòng ông nội, cầu cho cô gặp được tình yêu, chẳng lẽ là Phật đại đại hiển linh rồi hả?

Nhưng cô hiện tại đang trôi trong nước, máu đều đã giảm bớt, chính là cái tình huống vô cùng chật vật.

Phật đại đại, người phải chăng đưa tôi cái cuộc gặp gỡ này cũng quá không đúng thời điểm hả?

Cô từ chối lời mời kết bạn của hần, thật ai oán làm ra một cái biểu cảm tan nát cõi lòng: "Ta hiện tại dành thời gian cho việc khác, thí chủ, mời anh lần sau lại đến đi." A di đà Phật...

Thế là,mọi người vây xem phát hiện Huyền gia đột nhiên ở giữa sông cứng ngắc người một chút, nhưng là cũng chỉ như vậy một chút.

Ngược lại, Mặc Phàm đại thần dường như nỗ lực tăng tốc độ.

Trời ạ? Đây lại là cái tình huống gì?

Hay là nam nữ cùng tắm sắp tới thời điểm cao trào mới?

Tô Tiểu Ly sau khi ai oán từ chối Dạ Thất Huyền, lập tức nhận được tin nhắn của Mặc sư huynh nhà mình.

Mặc Phàm nói với bạn: "Muội tổ đội với ai rồi hả?"

Đang phiền não, sư huynh mặt lạnh lại còn nói tới chuyện như vậy

Thế là bạn học Tô cố ý cao giọng lấy tư thái nữ cường đáp lại: "Cùng tổ đội anh đẹp trai." Xem đi, cô cũng có người tùy tùng.

Mặc Phàm: "Rời đội!"

Tô bỗng sững sốt, cô cô cô, cô muốn treo, sư huynh nhà mình còn đáng xấu hổ áp bách cô như vậy!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên hai cái thông báo đồng loạt hiện ra!

[Dạ Thất Huyền tặng bạn đóa hoa, nhận hay không nhận?]

[Mặc Phàm tặng bạn đóa hoa, nhận hay không nhận?]

Cùng lúc đó, hai người con trai lại đồng loạt lần nữa gửi tin nhắn tới.

Dạ Thất Huyền: "Nhận."

Mặc phàm nói với bạn: "Nhận!"

Bạn học Tô lập tức miệng mở thành hình chữ O.

Sư huynh mặt lạnh muốn tặng hoa cho cô? Này này này... Đây là cái tình huống gì?

Hoa, cô Tô Tiểu Ly đã thấy. Trong trò chơi muốn có hoa thì đến Thương Thành mua, 2 nguyên tiền một đóa. Tặng hoa, kỳ thực chính là một cái đạo cụ gia tăng độ hảo cảm.

Nhớ được nửa tháng trước cô vừa mới chơi, không có việc gì liền chạy tới Thương Thành nhìn lung tung, phát hiện cái hoa này, quay đầu liền hướng về phía Tiểu Mễ Điềm Điềm đang đánh quái trong ký túc xá cười.

"Tiểu Mễ, cậu tặng mình hoa được không?"

Cô lấy được chính là bóng lưng vô tình của Tiểu Mễ: "Lão nương đang bận! Cậu nên tránh xa ra đi!"

Cắt, không tặng thì thôi.

Nhớ ngày đó, cô còn tính toán sau này khi gặp được trai đẹp nhu nhược, sẽ đưa một đóa hoa cho người đó.

Thật không nghĩ đến, giờ này ngày này, thậm chí có hai người con trai muốn chủ động tặng hoa cho cô! Hơn nữa trong đó một người còn là sư huynh mặt lạnh nhà cô!

Huyền ảo, thế giới này quá mức huyền ảo rồi.

Nhận ai trước mới tốt đây... Nếu nhận sư huynh trước, đây chính là tự ngược, nếu sư huynh sau, đây chính là tìm tai vạ.

Giống như, cái kết quả nào cũng đều thật thảm..

Cô bây giờ còn không có thể lực, không thể đắc tội sư huynh...

Nhưng đây là người con trai mà Phật tổ đại đại ban tặng, nhìn cũng không phải là người tầm thường.

Trong lòng rối rắm, cô nhanh chóng ra quyết định.

Mất thấy máu trên đầu cô đều sắp cạn, hai người lại đồng thời thúc giục cô: "Mau!"

Nếu không nhanh chóng đồng ý, bọn họ liền không có biện pháp gia tăng độ hảo cảm, cũng không có biện pháp dùng động tác ôm ấp đưa cô rời khỏi chỗ này!

Một giây, hai giây, ba giây, khi hai người con trai đã tiếp cận cô.

Chỉ thấy trên kênh thể giới hiện lên hai cái thông báo:

[Tiểu Ly Miêu cự tuyệt nhận hoa của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền thương tâm muốn chết!]

[Tiểu Ly Miêu cự tuyệt nhận hoa của Mặc Phàm, Mặc phàm thương tâm muốn chết!]

Hệ thống thực Biến Thái, cự tuyệt nhận hoa còn có thể thông cáo trên kênh thể giới.

Lập tức, máu Tô mỗ điều trị để cạn sạch, màn hình tối sầm lại, bắn ra khung thông báo:

[Bạn bơi vì ở độc hà lưu luyến quên đường về, chết chìm giữa sông, đã tử vong, người bị nội thương. Tỉnh hồi về chỗ các thầy thuốc ở Đại chủ thành tiến hành chữa trị.]

Một đường tia sáng trắng xoẹt qua, bạch y thiếu nữ ở trước mặt hai người con trai, tan biến vào hư không rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người nào đưa hoa cho mình

Sau khi Tô Tiểu ly treo, màn hình tối vài giây, lúc lại sáng lên, người đã đến trong thành Phượng Tường bên cạnh Luân Hồi Linh Thạch.

Cô vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ tới, hình như ngày hôm qua lúc logout chính mình đem địa điểm phục sinh duy trì tại Phượng Tường rồi.

Thật bối rối quá, vậy vừa rồi cô vì cọng lông còn muốn đi bộ, trực tiếp truyền tống bay về thành chẳng phải là tốt rồi.

Nếu trực tiếp Truyền Tống tới đây, thì cũng không rơi vào trong sông mất mạng

Cô gái áo trắng ai oán nhìn lên trời, làm cái tư thế chậm chạp chạy đi giống như Tiểu Thẩm Dương, che mặt khóc.

Đừng nói, bên trong trò chơi này động tác biểu lộ thực sự rất thật, nhìn cử chỉ trong màn hình xem, ngay cả bản thân Tô Tiểu Ly cô đều cảm thấy, nhân vật của cô quả nhiên là đang đau buồn.

Theo tốc độ này, rốt cuộc thời điểm nào cô mới có thể nổi danh trong cái trò chơi này đây.

Bạn học Tô còn không biết, thật ra ở thời gian năm ly rượu trước, cô đã trở thành nhân vật công chúng.

Sau khi cô đột nhiên biến mất bay trở về, vẫn còn để lại trong sông hai người con trai ngơ ngác nhìn nhau.

Phải biết rằng, trong trò chơi tuy rằng bọn họ đều là đại thần, nhưng đại thần cùng đại thần chưa hẳn giữa họ có giao tình, làm không tốt, còn có thể nhìn lẫn nhau không quá thuận mắt.

Đây không phải là, sau khi thiếu nữ nhảy sông chết lênh bà lênh bênh, ở giữa bầu không khí hai người con trai bắt đầu trở nên khẩn trương.

Chẳng lẽ, lần này nam nữ tám chung đem chuyện xưa lôi ra một người không muốn người khác biết cảm thấy rắc rối?

Đám quần chúng vây xem lập tức cảm xúc hưng phấn TMD.

Hai người con trai giống như hấp dẫn ánh mắt người, một đen một trắng rõ ràng đối lập, trong Độc Hà ở đằng kia hiện ra luồng ánh sáng màu xanh lá, quý dị như thế nhưng có chút khác ngoài loại cảm giác thật đẹp.

Bọn anh sẽ nói với nhau cái gì đây?

Nói là chúng ta tới quyết đấu, hay là nói ba người chúng ta cùng một chỗ đi?

Oa...hu, quá kích thích.

Bất kể hình ảnh nào, trái tim nhỏ bọn họ đều nhìn không được loạn nhịp.

Nhưng trên thực tế, đây chẳng qua là khán giả tự mình suy đoán mà thôi.

Cô gái áo trắng cử động một cái, Mặc Phạm liền nhanh chóng gửi tin cho cô: "[Nơi sống lại]?"

Toàn thân trang phục đen Dạ Thất Huyền chỉ là thần nhiên đánh giá người con trai áo trắng trước mắt, lập tức quay người về phía khi đến mà bơi đi.

Đây lại là tình huống gì?

Huyền gia cùng Mặc đại hoàn toàn không nói chuyện, quay đầu lại phía hai bờ sông đường ai nấy bơi đi?

Lại nói Tô Tiểu Ly vừa mới nghĩ làm thêm tư thế giống như Tiểu Thẩm Dương* một nhân vật đang đau buồn, đang định tiện tay ấn cái động tác vũ đạo.

(*Tiểu Thẩm Dương nhân vật đóng Chu Bát giới, ở đây là nói hành động của Bát Giới lúc bị bắt nạt, có thể tra GG để rõ hơn:D)

Kết quả vừa quay đầu lại, phát hiện Dạ Thất Huyền toàn thân màu đen đang đứng ở phía sau cô lặng yên không một tiếng động.

Cái trường bào màu đen kia bay vù vù, thiếu chút nữa đã làm cho cô giật mình chết.

Không biết tại sao trong thành Phượng Tường, gió luôn luôn lớn như vậy, ở trong cái bản đồ đặc biệt áo choàng thiên tuyết của cô là dễ dàng bị vén lên, tại Phượng Tường cũng như đến gần với vòi rồng nổi lên, như là ở trên dây thừng phơi quần áo treo cái quần lớn của ba, bị thổi làm bừa bãi lộn xộn, cực kỳ chật vật.

Ý nghĩ đầu tiên Tô Tiểu Ly chính là: Phật Tổ đại đại quá không làm tròn bổn phận.

Coi như là vừa rồi cô không có thành kính tiếp nhận cái cuộc gặp gỡ tươi đẹp kia, cũng không có khả năng lại tới lần nữa nhanh như thế.

Tốt xấu, cũng phải đợi cô đến cái thôn gần đây kia đi một vòng quanh rừng hoa mai phải không, hoặc là tìm một chỗ cảnh sắc nơi người khác vui vẻ, nhớ tới một ít ba trăm câu đầu thơ Đường, rồi sau đó mới lại làm cho cái người con trai này xuất hiện chứ.

Chẳng lẽ, Phật đại đại cho rằng cô tùy thời tùy chỗ đều có thể ở trong trạng thái sẵn sàng sao?

Hừ! Cô thế nhưng là rất rụt rè đấy.

Thế là, bạn học Tô quyết định đi con đường rụt rè, không nói một lời nhìn về phía Dạ Thất Huyền.

Ai ngờ, vừa nhìn qua đây, ánh mắt của cô lại dao động

Người con trai trước mắt mặc dù là toàn thân một màu đen, nhưng trên trang phục màu đen hoa văn mây có ánh sáng tím mờ ảo lóe lên, bên trong vừa khiêm tốn lại lộng lẫy làm cho người ta không cách nào coi thường.

Anh đeo trên lưng chính là một thanh đại đao, ánh hào quang màu tím lại càng di chuyển, đột nhiên thắm màu đột nhiên đổi màu xanh nhạt.

Vừa nhìn đúng là Thần Khí đó Thần Khí.

Trang bị đủ mạnh mẽ, khí phách cũng có, chính là khuôn mặt kia... Vì sao hết lần này tới lần khác chọn cái hình xăm này đây?

A không phải, vậy có lẽ kêu hoa văn khuôn mặt đi, rõ ràng là hiện ra một gương mặt anh tuấn nhưng mà khi nhìn tới cái trán gần một nửa mặt đều là hình vẽ.

Tô Tiểu Ly là bẩm sinh có khiếu thẩm mỹ với ngũ quan khuôn mặt đầy, lúc lần đầu tiên chứng kiến người con trai này thiết lập hình tượng, cô đã cảm thấy trang trí rất biến thái.

Người nào không có việc gì đem về hoa văn lên nửa bên mặt, hơn nữa còn là vẽ một bức tranh ngon đước báo hiệu điều tốt lành.

Olympic qua từ lâu rồi được không, khoa trương nhất chính là, không ngờ thế nhưng thực sự có người chọn hình tượng này.

Phật Tổ đại đại, xin tha thứ con có ánh mắt nghi ngờ với người

Ngay sau đó cô gửi cái biểu cảm tiếc hận: "Thí chủ, mời mở to cặp mắt của anh..." Tám chín phần mười là nhận lầm người.

Đánh một dòng chữ này, cô mới phát hiện sư huynh nhà mình từ lâu nói chuyện riêng *soàn soạt* (tiếng động gửi tin nhắn) hỏi cô N lần:

Mặc Phàm nói với bạn "[Điểm phục sinh]?"

Mặc Phàm nói với bạn "[Điểm phục sinh]?"

Mặc Phàm nói với bạn "[Điểm phục sinh]?"

...

Có cần như vậy hay không đây, chẳng phải cự tuyệt anh một đóa hoa sao? Nhưng cô cũng cự tuyệt người con trai ngon đước trước mắt mà.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng cô vẫn còn rất tự giác đem câu vừa đánh xóa bỏ, nhanh chóng đáp lời cho sư huynh nhà mình: "Phượng Tường [điểm phục sinh]."

Gió lớn tiếp tục thổi vù vù, mặt mày Dạ Thất Huyền càng hiện ra có vẻ ma quỷ cùng mê hoặc lòng người.

Đổi lại nếu như bình thường, người này này đã sớm rút lui rồi.

Nhưng anh ta rõ ràng còn kiên nhẫn chờ ở đây, việc này càng thêm quý dị.

Một vị người chơi vừa bị quái chém chết khôi phục sống lại tại đá Luân Hồi, chứng kiến một màn trước mắt này, vốn là O. O, rồi sau đó mới là O. O, lại sau nữa, rồi mới là =. =.

Tin đặc biệt! Huyền gia lại có thể ở trong Phượng Tường cùng một cô gái có áo choàng thiên tuyết đang đưa tình nhìn nhau!

"Áo choàng thiên tuyết? Nghe có vẻ rất quen tai!"

"Trên lầu là heo, vừa rồi cái cô gái kia ở trong Độc Hà chơi nước không mặc áo choàng thiên tuyết sao!"

Mọi người bỗng nhiên nhận ra, không trách được một ai rồi.

Thì ra là tằm chung Độc Hà nam nữ nhân vật chính thay đổi trận địa!

Hơn nữa nhìn bộ dáng kia, dường như đã phản thắng bại, cô gái áo trắng vui vẻ lựa chọn xem buổi chiếu phim tối Huyền gia – Dạ Thất Huyền.

Luân gia ngực lớn không khỏi ngậm thơ: "Ban ngày ban mặt, dưới ánh sáng ban ngày thiêu cháy của mặt trời, một đôi uyên ương dâm dăng buông thả thật là hòa hợp."

Bạn học Ngực lớn tư duy thật FASION.

"Anh ấy sao vậy không nói lời nào thế?" Một cô gái làm bầm một câu với màn hình.

Tuy nói địch không động, ta không động.

Nhưng mà, anh ấy cứ nhìn mình như thế quái cũng phải sợ đấy.

Bạn học Tô thanh nhã nuốt một ngụm nước bọt, quyết định đánh ra: "Vị thí chủ này..."

"Tại sao đi Độc Hà?" Dạ Thất Huyền đột nhiên nói chuyện ở trong tổ đội.

"Hà?" Tô Đồng học sùng sốt, anh ấy hỏi vấn đề này... Cùng cô muốn không giống nhau mà.

Bình thường lần đầu tiên bắt chuyện, không phải đều là có lẽ trước tiên là nói về: Xin chào, mình là XX, bạn thì sao?

Tuy rằng cảm thấy người anh trai này rất quái lạ, nhưng tính khí cô vẫn thật là tốt trả lời: "Ta muốn đi Phượng Tường."

Dạ Thất Huyền: "Vậy sao không đi Dịch Trạm?"

Lời này hỏi trúng vết thương của cô rồi.

Tiểu Ly Miêu: "Ta sao có tiền!" (phía sau còn kèm theo một chuỗi mặt khóc rung động lòng người.)

Dạ Thất Huyền: "Tiền đâu?"

Tiểu Ly Miêu: "Tiền cầm lấy đi mua đồ rồi."

Sau khi trả lời xong, Tô Tiểu Ly cảm thấy mình trả lời như vậy chưa đủ đau buồn, thế là lại nức nở một tiếng, đem mình miêu tả thành hình tượng bề ngoài thiếu nữ hào hiệp giúp đỡ cứu trợ.

Sau khi nghe cô kể khổ xong, Thất Dạ Huyền đã im lặng.

Không phải là cái người này rồi đi sao? Tô Tiểu Ly nhìn anh ta đã im lặng được vài giây, đang để sát vào màn hình chuẩn bị lại thường thức kỹ càng cái thanh Thần Khí đại đao kia.

Chỉ thấy trên màn hình bắn ra một cái khung tròn: [Dạ Thất Huyền yêu cầu giao dịch cùng bạn.]

Chẳng lẽ tặng hoa không thành, dự định trực tiếp giao dịch cho cô?

Đạo cụ hoa này, chỉ có điểm trực tiếp sử dụng, lúc đối phương tiếp nhận hoặc là cự tuyệt, thế giới mới có thông báo hệ thống; nếu như trực tiếp giao dịch, ngay lập tức không thông báo.

Nếu như là như thế này ngược lại là có thể Haaa...!

Tô Tiểu Ly vui vẻ ấn xuống đồng ý, rồi sau đó mới chờ anh ta thả xong vật phẩm muốn giao dịch lúc ấn lại xác nhận, cô đen mặt.

Cái người con trai này vì cọng lông đưa cho cô mười lăm kim?

Không sai không sai, Dạ Thất Huyền yêu cầu cùng cô giao dịch chỉ là mười lăm kim, vậy sau đó, không còn.

Không có hoa... Không có hoa... Không có hoa...

Sau khi giao dịch xong, Dạ Thất Huyền lắc lắc tay áo, nhìn tư thế giống như là chuẩn bị lui lại.

Tô Tiểu Ly kinh ngạc, điều khiển thiếu nữ áo trắng lấy tư thế chạy nhanh như chớp tới trước mặt anh.

Dạ Thất Huyền nhìn cô một cái, hỏi: "Còn có việc?"

Thiếu nữ áo trắng gật đầu... Cô hoa mắt...

Dạ Thất Huyền trầm ngâm một chút: "Chê ít tiền?"

Mười lăm kim? Không ít không ít!

Nhưng mà, vô công bất thụ lộc, cô cùng anh ta đã không quan hệ lại không biết, anh ta vì sao đưa cho cô tiền đây?

Trong đầu Tô Tiểu Ly nhanh chóng suy nghĩ tất cả loại khả năng tính chất, đương nhiên cô cũng không có tiền có thể đưa cho bất kì kẻ nào, cái khả năng duy nhất thì là... ORZ, sinh lễ gặp mặt?

Trong trò chơi thường xuyên có như vậy đấy, nam người chơi nhìn cái người MM có chút đáng yêu đấy, mắt đi mày lại, đưa vài cái trang bị, sau khi đưa xong trang bị sẽ chờ ôm người. Ôi, quý định sẵn ra rồi.

Chẳng lẽ mười lăm kim sẽ mua cô cùng tự do thanh xuân ở bên trong cái trò chơi này sao?

Thế là cô lại gửi liên tiếp biểu cảm ra sức lắc đầu.

Dạ Thất Huyền nhìn về phía cô, dường như đang nói: Vừa gật đầu vừa lắc đầu, đến tột cùng là ngại nhiều hay là chê ít?

Tô Tiểu Ly nói giận, tốt xấu cô cũng là hậu duệ của ngọn lửa đỏ người con xuất thân từ gia đình cách mạng.

Chuyện gì dễ dàng như vậy vì chút lợi cực nhỏ mà mất phương hướng, mục tiêu sau này? Cô muốn chẳng qua là cái đóa hoa kia mà thôi!

... Bạn học Tô quả nhiên không vì tiền tài mà thay đổi!

Tô Tiểu Ly vỗ bàn một cái, gõ lên bàn phím: "Thí chủ, tiền này anh lấy về!"

Dạ Thất Huyền không nói lời nào, trong lòng lại âm thầm tính toán, cái người con gái này quả nhiên là chê ít tiền rồi.

Tiểu Ly Miêu: "Tiền này ta không thể nhận!"

Dường như để bày tỏ bản thân nghèo hèn không thể di chuyển, thiếu nữ áo trắng còn làm cái biểu cảm người trầm tư tại chỗ .

"Thí chủ anh hãy nghe cho kỹ, lão nạp ta là bán nghệ không bán thân đâu!"

Người con trai áo đen thoáng dao động tại chỗ, nhưng nhanh chóng liền khôi phục bình tĩnh.

"Tiền cho cô rồi, ta sẽ không lấy về đâu. Cái này vốn là thuộc về cô mà."

Nói xong cũng không đợi cô mở miệng nữa, gần như là cuồng phong nhanh chóng rời đi.

Ồ? Cái chiêu trò này có chút quen thuộc, rất nhiều phim võ hiệp đều diễn như thế, công tử có tiền gặp gỡ người con gái yếu ớt bất hạnh thì ném cho một túi bạc, vậy sau mới phóng khoáng rời đi.

Nhưng anh vì sao không cần đem tiền cho mình đồng thời cũng đem hoa để lại cho mình đây?

... Bạn học Tô, bạn không để ý đến một câu cuối cùng của Huyền gia...

Anh ấy nói tiền kia vốn chính là thuộc về cô đấy.

Tô Tiểu Ly tiếp tục các loại thương tâm, lại muốn ấn lên cái biểu cảm động tác che mặt luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ kia, nhưng mà tay khẽ run rẩy, đã ấn bên trong thành khiêu vũ xoay vòng.

Rồi sau đó, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng mặt như hoa đào, nhếch lên tiểu PP, bắt đầu xoay này xoay.

Chắc chắn, tư thế rất khêu gợi.

Tô Tiểu Ly đánh cho hệ thống động tác biểu cảm này 100%! Muốn ở trong sinh hoạt thực tế, việc này cô thiếu nữ ngây thơ cũng không dám xoay.

Nhưng mà, thiếu nữ áo trắng giống như xoay không nổi, bộ dạng bị cái gì ngăn cản?

Tô Tiểu Ly nhanh chóng điều chỉnh góc nhìn một cái, rồi sau đó, cô trực tiếp tê liệt rồi.

Trên màn ảnh máy vi tính, một thiếu nữ áo trắng đối diện với một người con trai áo trắng vô cùng phóng khoáng anh tuấn tao nhã, hèn mọn bị ồ ồ lắc lắc PP.

Hơn nữa... Sau khi xoay xong, hai tay còn làm ra hình dáng súng ngắn, đối với người con trai áo trắng *BIUBIU* hai cái, bắn ra hai trái tim thật lớn!

Còn có người con trai áo trắng nào, lại đứng bên cạnh một cái đầu thú Kỳ Lân màu đỏ vô cùng khổng lồ như thế?

Đương nhiên là sư huynh nhà cô: Mặc Phàm

Ặc... Cô rõ ràng, lại có thể, lại có thể đối với sư huynh mặt lạnh nhà mình, làm động tác đại nghịch bất đạo như thế!

Kinh sợ rồi, tương lai của cô kinh sợ rồi!

Quả nhiên, người con trai áo trắng thân nhiên mở miệng: "Muội đang làm gì ở đây vậy!"

Tô Tiểu Ly nhanh chóng mỉm cười, vô cùng nịnh nọt: "Sư huynh, muội muốn nhìn một chút muội mắc kẹt hay không kẹt."

"Kết luận sao?"

"Thì ra muội một chút cũng không kẹt!"

Người con trai không chút biểu cảm: "Mất bao nhiêu kinh nghiệm?"

Ài, nếu anh không nói, cô gần như đều quên bản thân vừa mới mất kinh nghiệm.

Nhìn một chút, hoàn hảo, mất không coi là nhiều, 2% mới hơn 1 vạn điểm kinh nghiệm mà thôi. Làm hai lần nhiệm vụ trùng lặp đã có thể trở về.

Cô yếu ớt đánh ra hai chữ 1 vạn này.

Người con trai liếc qua cô một cái: "Buổi tối dẫn muội đi trận tu luyện."

Trận tu luyện kinh nghiệm nhiều một ít, hơn nữa anh mang cô, khẳng định so với cô cấp quái đều là cao hơn mấy chục, kinh nghiệm đó là tự nhiên cuộn cuộn đến.

Bạn học Tô nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

Mặc Phàm ngồi trên Cừu Thiên Ly Hóa thú của anh: "Còn thất thần làm gì vậy?"

A, mất Tô Tiểu Ly sáng lên, chẳng lẽ sư huynh nhà mình muốn mời cô cùng cười?

Nếu nói như vậy, cô là không phải có thể thừa cơ gợi ý sư huynh nhà mình, nếu như anh lại cho hoa lần nữa sao, cô là có thể cân nhắc tiếp nhận chút.

Thế là một người con gái vui vẻ tiến đến trước Ly Hòa thú khổng lồ kia, ngửa đầu nhìn sư huynh.

nhà mình.

"Mau đưa nhãn đi."

.... Cõi lòng Tô Tiểu Ly lại tan nát lần nữa rồi.

Nhưng cô vẫn như cũ nỗ lực giả vờ ôm lấy: "Sư huynh... Hoa..."

Người con trai gần như sững sờ, nhưng lập tức tao nhã cười cười: "Muội muốn?"

Tô Tiểu Ly gật đầu: YES YES YES, cô muốn mà, vô cùng muốn!

"Không cho muội."

... Người con trai nói xong chuyện đó, lại là tuyệt vời mà rời đi!

Chỉ để lại thiếu nữ áo trắng đứng nguyên tại chỗ, mặc kệ cuồng phong ra sức đùa giỡn áo choàng của cô.

---Đại Gia Tộc Bánh Bánh---

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Em là của anh

Trong cùng một ngày, cô liền được hai người con trai tặng hoa cùng lúc, nhưng đều bị cô từ chối mất rồi.

Vẫn là cùng một ngày, cô cho rằng hai người con trai đó sẽ giữ lại hoa cho cô, thế nhưng là cô vỡ mộng rồi.

Thật sự rất buồn bực, hai người này đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên tặng hoa, giờ lại biến mất một cách lưu loát, dứt khoát không chút lưu luyến!

Ôi tâm hồn thiếu nữ của cô ... Một mảnh, một mảnh, lại một mảnh tan nát.

A a a, không lưu tình như vậy!

Cô gái áo trắng một đường ở bên trong thành Phượng Tường ôm mặt chạy một mạch như điên. Trong lúc đó lao vào gian hàng người ta phải trên ba lần, làm sợ đôi nam nữ đang trao đổi tình cảm hai lần, đập xác chết một lần.

Xác chết này là một tên người chơi vì yêu mà nằm trên đường lớn giả chết, sau đó từ rất xa, cái áo choàng máu trắng thật lớn Tô mỗ rất nhanh đập lên trên người hắn

Động tác nhanh chóng, quả thực làm người ta giật sợ!

Điều này làm cho nhóm bát quái luôn luôn chú ý sự kiện ba người rơi xuống sông vừa rồi lại có càng nhiều không gian tưởng tượng.

Tô Tiểu Ly về mặt thống khổ dùng sức cào bàn phím, đi đến chỗ NP mà sư huynh nhà mình chỉ định ở gần đây đưa nhãn.

Cô đã bị thảm như thế, anh vẫn còn không quên sai mình đi đưa nhãn.

Thật sự là trọng sắc khinh bạn!

Mặc Phàm chính là áp bách cô không sai, nhưng cô ra về không phải bạn bè người ta đi...

Cô đang xông lên phía trái phải, che đầu tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, lại không di chuyển được rồi.

Hay là, cô mắc kẹt rồi hả?

Đột nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, chắc! Thật là một đầu tóc vàng dài sáng chói á ~

Một người con trai tóc vàng mặc áo trắng đang đứng ở trước mặt cô, vẫy một cái gửi đi: "Tiểu Miêu bảo bối thân mến."

Trên đỉnh đầu anh ta hiện bốn chữ lớn: Hoa Địa Vi Lao.

Tô Tiểu Ly phản ứng cực kì bình thường chỉ có run run một chút, cũng không nghĩ tới anh ta tại sao sẽ xuất hiện ở đây, liền nhanh chóng làm cái yêu cầu giao dịch.

Cửa sổ giao dịch vừa hiện lên, cô liền nhanh chóng đem nhãn gửi đi.

Đại thần à, mau nhanh bấm đồng ý đi, tôi không nên mơ mộng hão huyền làm tỷ muội với anh.

Bởi vì nếu trở thành tỷ muội với anh, thì tôi sau này không cách nào thoát khỏi ma trảo của sư huynh rồi.

Hoa Địa Vi Lao nhìn nhìn chiếc nhãn cô gửi tới, lắc đầu: "Này chỉ thêm phòng ngự, ta không thích."

Ặc... Nghe anh nói qua như thế, Tô Tiểu Ly mới nhìn thuộc tính nhãn.

Thì ra cái nhãn chỉ là vật phẩm trang sức bình thường, cô còn tưởng rằng trong Thương Thành bán cái loại nhãn tình yêu này đấy.

Đều do người thiết kế trò chơi, nhãn gì đâu cũng nhiều hình dáng khác nhau!

Nhãn lệ , chúng có có tên có được không, ôi là Tô Tiểu Ly cô quá kích động không chú ý nhìn, quản chúng nó có quan hệ gì chứ.

Nhưng mà, nghe được Hoa Địa Vi Lao nói không thích, Tô Tiểu Ly không biết vì sao, đột nhiên liền thấy nóng trong người!

Cô vì đưa nhãn cho anh ta, nhảy sông, treo kinh nghiệm, muốn cầm hoa lại không còn, thật sự là càng nghĩ càng buồn bực mà!

Mà anh ta, lại còn nói anh ta không thích!

Hôm nay, anh không thích cũng phải thích, không thích cũng phải thích!

Theo lời ông nội Tô bọn họ mà nói: Có điều kiện phải vùng lên, không có điều kiện thì tạo điều kiện để vùng lên!

Không sai, cô tạo điều kiện...

Nghiêng đầu một cái, cô nhanh chóng đánh ra cái biểu cảm ánh mắt mịt mờ: "Lao Tử đại thần, đây là ta sư huynh nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, trèo non lội suối, tìm trở về cho anh."

Theo cô thấy, ôi vị trước mắt này tuy rằng từng thân thiết một chút, nhưng mà hắn là so với sư huynh sẽ dễ nói chuyện.

Thật sự cô tuyệt đối không nghĩ tới!

Hoa Địa Vi Lao lại nói: "Tiểu Miêu Miêu, muội cùng Mặc Phàm có JQ*?"

*JianQing: Gian tình, tình cảm gian dối.

Hự --- ----!

Trên thế giới này chuyện đáng sợ nhất, không phải là đi trên đường ban đêm đột nhiên gặp ma.

Mà là nghe được có người nói, cô cùng chàng trai nào đó có JQ!!!

Cô cũng không phải đàn độn, làm sao có khả năng cùng một tên áp bách bản thân khắp nơi, lại còn là người vô cùng lấy áp bách cô làm vui JQ!

Tuy rằng, cô trong quá trình áp bách đã dần dần trở thành thói quen...

Nhưng cũng không thể trực tiếp nói ra như thế chứ!

Thế là, bạn học Tô kích động rồi!

Cô vung tay lên: "Ta mới sẽ không theo hần tạo JQ! Đánh chết cũng không!"

Nói xong, áo choàng lớn lần nữa gây sự chú ý trên đường rồi biến mất.

Lúc này vừa biến mất, không chỉ là chạy ra khỏi Phượng Tường, rõ ràng đã logout.

Một đôi mắt neho neho cười đang nhìn đến bóng lưng của cô gái áo trắng sau khi nhanh chóng đảo tẩu, quay đầu đối diện với tên con trai nào đó trước bộ cửa sổ trời chọc cười một cái.

"Tiểu Miêu Miêu thật đáng yêu."

Làm sao một người, có thể biến mất mau như vậy!

Quả thực chủ yếu chỉ vì được BOSS biến thái cùng người gây ra họa đó!

Quả nhiên hần quyết định không nghe lời tên con trai nào đó, chính mình đi trước tìm Tiểu Miêu Miêu là đúng.

Chàng trai trước cửa sổ, đang mặc một bộ quần áo lông trắng, ngũ quan sáng sủa khôi ngô.

Môi hơi hơi nhếch lên, lại càng ấm áp như nắng ấm ngày xuân.

Chỉ tiếc anh tuy rằng người đang cười, nhưng ý cười lại chưa đến trong mắt, bàn tay to quơ lấy một quyển sách bên cạnh laptop, ồn ào một tiếng hướng về phía máy tính để bàn say mê trí nhớ bay đi.

Ngay sau đó, chợt nghe đến một tiếng thảm thiết "A!"

Hần bị người cầm hung khí đánh đầu tổn thương, về mặt ai oán quay đầu.

Tên con trai nào đó cười dịu dàng: "Thỉnh chú ý tìm từ."

Hả, tìm từ cái gì?

Đem sách để xuống bên cạnh, cũng chẳng quan tâm đầu có đau hay không nữa. Bởi vì hần ngửi được mùi JQ, hắc hắc.

"Nói nhé nói nhé, tìm từ gì?" Nói mau cậu đối với cô ấy, sớm đã có cái ý đồ kia!

"Cô ấy là của mình..."

"Cái gì của cậu?"

Môi mông mấp máy, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: "Sur đệ."

Phụt --- ----!

Hần học máu, hần hiểu nổi lòng của Tiểu Miêu Miêu, hần thật sự hiểu rồi.

Thì ra trên thế giới này chuyện thống khổ nhất, không là người gần trong gang tấc, hay người nọ không nhìn thấy bạn.

Mà là bạn rõ ràng là một cô gái, lại bị người ta đem đối đãi trở thành đàn ông.

Trách không được Tiểu Miêu Miêu mỗi lần nhìn đến hần đều sẽ đột nhiên gia tăng tốc độ, không đợi hần tiếp đón, cô người đã bước đi xa.

Phiền muộn lúc đầu: "Trách không được Tiểu Miêu Miêu thà rằng bán mình cũng không chịu JQ với cậu!"

Không bởi vì cái gì khác, đều là vì đầu óc tên con trai này cấu tạo thật sự rất kỳ lạ mà!

ORZ... Tô mỗ giống như chưa nói bán mình đâu...

Chàng trai nào đó hơi nhú mày: "Bán mình?" Đột nhiên trong đầu xoẹt qua cái bóng dáng màu đen vừa rồi kia.

Người này, cho tới bây giờ đều chỉ tại thời điểm sau rạng sáng mới login, hôm nay đầu tiên là xuất hiện ở độc hà không nói, thế nhưng còn muốn cứu cô nhóc Ly Miêu kia.

Hay là hẳn thật sự cùng nhóc Ly Miêu này có tình cảm qua lại?

Đôi mắt màu đen ánh mắt vừa chuyển, phát hiện một đầu tóc nhuộm màu vàng đang vui vẻ lại gần tới đây.

"Liên quan đến Tiểu Miêu Miêu..."

Chàng trai nào đó mặc dù mặt không biểu cảm, nhưng ánh mắt lập tức sắc bén.

"Lời như thế, không được nói lung tung ở trong trò chơi."

Mặc kệ là thật là giả, cô nhóc kia dù sao cũng là con gái, lời nói này vẫn là với không tốt đối với cô.

Tuy rằng có đôi khi cô còn có chút ít lạnh lợi, làm cho người ta nhìn nhìn không được muốn trêu chọc, lại trêu chọc.

Nhất là cái bộ dạng giận mà không dám nói gì, coi như có vài phần thú vị.

Ặc, làm gì dọa dẫm hần...

Đầu tóc vàng run run rẩy rẩy loạn choạng.

Hần dù gì cũng là cao thủ bảng xếp hạng đệ nhất đại thần!

Tuy rằng, tuy rằng hạng nhất này vẫn là vị trước mắt này nâng đỡ giúp hần đi lên...

Nhưng mà, hần có khuôn mặt tuổi trẻ tâm tư tuổi trẻ đấy!

Không giống như tên nào đó, mặt ngoài một dạng người khiêm tốn dịu dàng, trên thực tế... Lại nguy hiểm thâm sâu âm trầm, lại còn thích uy hiếp hần!

Cho tới bây giờ cũng không thu đồ đệ, đột nhiên thu một cô nhóc làm Sư đệ, thật làm cho người ta vạn phần khó hiểu mà.

Vì sao Tiểu Miêu Miêu không có tìm tới hần đây?

Thật sự là càng nghĩ càng thương tâm quá~~~

Chàng trai nào đó tỉnh bơ nhìn nhìn lại ôm mặt tự mình say mê đầu vàng óng ánh, ngón tay thon dài tiếp tục gõ bàn phím.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào tới trong phòng, nổi bật lên gương mặt góc nghiêng của hần dịu dàng giống như trong mơ ảo.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ cái nhìn gương mặt tuần tú trong sáng đến gần như đến hoàn mỹ, khóe miệng này khẽ hiện lên một tia nụ cười trêu tức.

Tiểu Ly Miêu này, xem ra còn có chút hành vi tình cảm.

Ừ, không then là ... Sư đệ của hần đấy.

"Hất xì! Hất xì!" Bị Hoa Địa Vi Lao kích thích Tô Tiểu Ly dứt khoát tắt máy logout, đột nhiên thì đánh hai cái nhảy mũi.

Là ai nguyên rủa cô? Là ai là ai?

Trong đầu nhanh chóng xoẹt qua người nào đó người mặc đồ trắng ba chữ này.

Không phải anh ~ không phải anh ~ không phải anh ~

Vừa nhớ đến vừa rồi, cô lập tức lại ai oán rồi.

Nhớ Tô Tiểu Ly, cô trước kia chơi trò chơi kia, chỉ cần ở bên trong vùng tay lên, lập tức đi đến một đồng cỏ bé đi theo mình đi!

Nhớ Tô Tiểu Ly cô, chỉ cần cô chơi trò chơi, không có người nào không biết cô.

Nhớ lại Tô Tiểu Ly cô, xây dựng một bang thu vô số MM, bao nhiêu chàng trai rình coi chảy nước miếng đấy.

Tuy rằng cô không có trở thành hồng nhan họa thủy, nhưng dù gì cũng là một vị danh nhân.

Nhớ lại cô...

Bây giờ đây, chỉ là thay đổi một trò chơi, sao liền khác nhau một trời một vực vậy đây?

Rút ra tờ khăn giấy xoa xoa cái mũi, bạn học Tô quyết định vứt bỏ hết thầy phiền não. Từ trên giá sách cầm quyển truyện tranh, chuẩn bị đến trên giường làm tổ.

Mông nhỏ vừa đặt đến bên giường, di động liền BALABALA hát lên hỏa pháp đế.

"Mê hỏa pháp hỏa pháp hỏa cầu, mê hỏa pháp hỏa pháp hỏa cầu ~ "

Ồ? Lại là điện thoại của Tiểu Mễ.

Bấm nút nghe, Tô mỗ uể oải: "Gì vậy..."

Đầu dây bên kia Tiểu Mễ đầu tiên là sừng sốt, rồi mới hét lớn một tiếng: "Này! Lão nương mới không phải loại người như cậu đồ con gái nam tính!"

..... Vài con quạ đen quác quác bay qua.

Mồ Tô thật□ tiếp tục hỏi: "Tiểu Mễ mỹ nữ, cậu tìm mình làm gì?"

Một câu nói nhắc nhở Tiểu Mễ.

"Mình hỏi cậu, ngày nào cậu mới khai giảng?"

Tô Tiểu Ly cùng Tiểu Mễ là bạn cùng phòng, việc này lại nói tiếp cũng có chút kỳ quái.

Ở đại học R, có thể ở lại chung một ký túc xá, cơ bản đều là cùng chuyên ngành, cùng lớp.

Nhưng các cô lại một cái là trường luật, một cái là học viện nghệ thuật, hai cái chuyên ngành hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Gia đình các cô đều ở thành phố B, điều này chứ tỏ rằng các cô có thể học ngoại trú nhưng phụ huynh lại yêu cầu các cô nội trú.

Bởi vì sinh viên chưa tốt nghiệp nên giường ngủ kí túc xá cũng vẫn đầy, lại một phần do cha mẹ hai cô đều hơi có chút bối cảnh này kia.

Thế là một bà cô bốn mươi tuổi phụ trách quản lí sinh viên đã nói : "Tuy rằng ký túc xá khoa chính quy chúng ta đây, nhưng nhà trọ nghiên cứu sinh này thế nhưng còn có phòng, hơn nữa còn là có điều hòa có toilet, ở hướng Bắc Nam phòng hai người ấm áp nha."

Hậu thuẫn cứng rắn, quả nhiên quá thuận tiện mà...

Thế là hai cô gái này cứ như vậy, dưới đủ loại trùng hợp, bắt đầu kiếp sống đại học thời kì ở chung mơ mộng.

Từ đây các cô chơi trò chơi, cùng lười biếng, cùng nhau rong chơi, thỉnh thoảng trốn học, cùng ở trong ký túc xá đánh BOSS từ tốn nhiều thời gian mơ mộng.

Bà cô bốn mươi tuổi không có nói sai, quả nhiên là phòng hai người ấm áp.

Nếu, Tiểu Mễ có thể càn dịu dàng một chút, vậy thì rất tốt rồi.

Đây không phải là, còn chưa tới thời gian khai giảng, gấp cái gì...

"Mấy ngày nữa trở lại." Chỉ là Tiểu Mễ lúc này cũng thật hăng hái quá.

"Lão nương phục người rồi! Ngày mốt thì khai giảng rồi! Người cái đứa nhỏ đáng chết này không muốn học đúng không?"

Hả??

Tô Tiểu Ly hoảng hốt! Sau sau ngày mốt thì khai giảng rồi hả?

Bỏ nhào vào trước bàn cầm lấy cái lịch 2010 bị cô làm rách, mắt lướt nhanh xem xét.

Hu ~~~ quả nhiên ở ngày mốt là ngày hôm nay, bị cô dùng bút đỏ khoanh một vòng tròn từ lâu, còn bảy xoay tám nghiêng viết năm chữ: Ngày đánh mất tự do!

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vô tình gặp nhau tại tàu điện ngầm

Đối với mọi người mà nói, ngày nghỉ đều là ồn ào một chút liền trôi qua mất rồi.

Nhất là đối với học sinh, nghỉ đông giống như ngày thứ bảy đáng thương, nháy mắt một cái, liền trôi qua mất rồi.

Khai giảng vô cùng cấp bách, bạn học Tô không thể không khăn trương đóng gói một đồng đồ đặc, sau khi Tiểu Mễ Hà Đông đang găm lên giận dữ, cong đuôi vội vã chạy tới trường học.

Trên đường đi, người trong tàu điện ngầm đặc biệt nhiều, cô kéo một cái túi đan dệt đặc biệt lớn, lại càng vô cùng khó khăn.

Thật ra, trong một cái túi to kia của cô, đầy chật đồ đặc... Đó là đồ ăn vặt.

Thật ra thì, chỉ là đồ ăn vặt không quan trọng mấy.

Nhưng lúc cô chuẩn bị đi ra khỏi nhà, phát hiện cửa phòng bếp còn để từng thùng đồ hộp, hoa quả rau dưa tươi mới.

Lo lắng sau khi đến mất đi tự do, chỉ có thể ở phòng học cùng căn tin cùng với ký túc xá ba nơi này đi đi về về thành một đường thẳng.

Không bằng lấy đồ ăn mang nhiều một chút, tiết kiệm thời gian đi xuống căn tin giữ lại để dùng lên mạng.

Thế là...

Liền biến thành một cái bao lớn như thế.

Đây không phải là, vừa rồi khi lên tàu điện ngầm, thì hình như đụng vào ai đó.

Ở bên trong tàu điện ngầm rơi vào tình cảnh đụng đưa có tiết tấu, cô có thể cảm thấy được một cái vật thể mềm mại, đang chịu đựng bị cái túi to kia của cô đụng vào.

Phản ứng đầu tiên: Người nọ bị đụng chắc thật bị thảm, nhất định rất đau đi!

Phản ứng thứ hai: Nhanh chóng xin lỗi!

Thế là cô hướng về phía vật thể mềm mại cúi đầu hướng 90 độ: "Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi."

"Không có gì." Một giọng nam bình tĩnh trả lời.

Oa ~~~

Sao mà quá mức dễ nghe và lại cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc nhỉ, bùi tai tới cái lỗ tai đều có thể tiết ra dầu rồi.

Tuy rằng chỉ ba chữ ngắn ngủn: Không có gì.

Nhưng dựa vào Tô Tiểu Ly cô với nhiều năm cuồng nhiệt theo đuổi các radio nam DJ, lập tức đã bị giọng nói này mê hoặc rồi.

Cô nhanh chóng ngẩng đầu, kết quả, ánh mắt cô đã bị ô nhiễm rồi.

Đứng ở trước mặt cô chính là một người trung niên giống như chói sáng vàng còn có bị thương.

Gương mặt Tô mỗ nhanh chóng hóa đá cứng ngắc lại cúi xuống dưới, do đó không nhìn đến một cái bóng lưng chàng trai đẹp như hoa đang mặc áo bành tô vàng nhạt chậm rãi đứng thẳng ở phía sau.

Cuối cùng cũng đến trạm tàu điện ngầm, lại nói bạn học Tô cảm thấy kéo lên vất vả, liền trực tiếp khiêng ở trên vai đi tới hướng cửa ra vào.

Chợt vừa thấy như vậy, thật là có điểm giống bác lao công giản dị lại cần cù nhỉ.

Đừng nói, mỗi khi lớp học cần làm chút cái gì tốn sức lực, trong ánh mắt Tô Tiểu Ly dù sao ở trong lớp vô số con gái yếu đuối cô là người quan trọng nhất, xắn tay áo một cái, tự động xin đi giặt giặt đầm đương cái việc cu li kia.

Dần dà, toàn bộ đại học R học viện nghệ thuật đều biết đến sự tồn tại bạn học Tô.

Có nghĩa khí, người thật thà, lại cởi mở, lại hoạt bát, tuy rằng bản thân luôn tự tham dự mọi chuyện, khu vực trường học hoàng kim căn phòng hai người xa hoa, nhưng cũng không lấy việc này tự nâng giá trị con người.

Ngược lại vì trong lớp một đám thiếu nữ sau cùng sống khổ vì công việc.

Thậm chí, người tặng danh hiệu giang hồ: Tô toàn năng.

Tiểu Mễ đối với cái này vô cùng khinh thường: "Minh nhìn cậu như thế không giống Tô toàn năng."

"Vậy giống gì?" Cô vui sướng hỏi.

Tiểu Mễ khinh bỉ cười: "Giống Tô má mì."

Cất, Tiểu Mễ cũng quá không biết thương thức rồi.

Mỗi khi cô đi ở phía trước, phía sau một đám mỹ nữ xinh đẹp luôn đi theo, cô luôn cảm thấy không khỏi tự hào.

Bạn học Tô à... Đây là vì sao cậu mỗi lần đi dạo chơi chỉ thích gọi con gái nhưng không có chàng trai nào đến dự đồ nguyên nhân do cậu đó.

Đáng tiếc với việc này mà Tô không có chút tự giác nào, cùng một đám con nhóc vui vẻ tươi tốt như thường.

Nói đi nói lại, ngay cả cô mang vác đồ liên tục, mặc dù có lâu hơn chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần dần nổi đỏ ửng lên, cái trán lấm tấm mồ hôi.

Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng cô tiếp tục tập tễnh đi tới.

Tuy rằng... Nhìn tới từ phía sau, có phần giống như cô đang bò...

Nhưng đoạn quanh co uốn khúc không biết một người qua đường từ đâu chạy đến.

Hơn nữa còn là cái loại người trên mặt một tầng dày phấn đi giày cao gót lắc mông, nhìn cô ở phía trước xiêu xiêu vẹo vẹo khiêng túi to đi tới, rất khinh thường hừ cô.

"Ồi này! ~ Cô nhìn đường một tí đi chứ!"

Nói xong, đẩy cô một cái, PIPIA ung dung rời đi.

Bị người nọ đẩy như thế, đáng lẽ đã cố hết sức lại càng khiến cho Tô Tiểu Ly lung lay vài cái.

Đột nhiên không đứng vững một cái, cảm giác thân thể mất đi trọng tâm, mắt thấy một túi lớn này trên vai sẽ ngã trên mặt đất!

Ở trong lúc hoảng hốt, mọi thứ ở bên trong Tô Tiểu Ly liền thức tỉnh.

Được tiếp nhận kiểu cách giáo dục quân sự từ nhỏ, tư tưởng cách mạng hun đúc đũa nhỏ, trong đầu óc cô lập tức hiện lên Đồng Tồn Thụy tạc lô-cốt, năm trảng sĩ núi Lang Nha, Tiểu Bình Trương vân... vân... rất nhiều hình tượng anh hùng.

Cô ngã, ít nhất thì còn có chút đàn hồi.

Nhưng đồ ăn ngã, vậy đoạn đường vừa rồi cô bỏn ba gian khổ đều đã uống phí công sức rồi sao!

Thế là, cô nhanh chóng đưa ra quyết định, phải bảo vệ đồ ăn, bảo vệ đồ ăn!

Không thể không nói, bạn học Tô có lối suy nghĩ thật sự là người không bình thường mà...

Chỉ thấy cách chỗ cửa ra của tàu điện ngầm còn có 20 mét, một người thiếu nữ cùng một cái túi đan dệt đang ngã ra về phía sau.

Mà thiếu nữ kia rõ ràng ở dưới tình huống mất trọng lượng, còn có thể vịn vẹo thân thể của cô một cách kì lạ, giống như muốn cứu vãn cái túi đan dệt kia!!

Nói thì chậm ấy mà khi đó thì nhanh, mọi người ở đây đều cho rằng lần này một cô gái và một cái túi khẳng định chắc chắn ngã lúc chắc chắn... Một cái bóng dáng vàng nhạt thật kịp thời xông lên trước, đón được người thiếu nữ này, còn có... Cái túi đồ ăn.

Chàng trai này tốc độ nhanh mà ổn định, làm cho người qua đường không khỏi bội phục.

Hơn nữa trong lúc chàng trai áo khoác vàng nhạt sau khi một bàn tay ôm lấy thiếu nữ, một bàn tay đem túi to ném trên mặt đất, lại có thêm bác gái, bác gái phát ra tiếng hít không khí.

Dung mạo tinh tế lại dịu dàng, bộ dạng hòa nhã, toàn thân giống như là chàng trai từ trong tranh đi ra.

Chỉ làm cho người nhìn một cái, liền tự nguyện quỳ gối ở dưới chân của anh.

Nếu bản thân sinh ra sớm vài chục năm, nhất định mặc hần như kia như kia.

Nhìn một cái, sau khi thiếu nữ này được cứu, không phải là ngốc rồi chứ? Không phải là quá bất ngờ chứ?

Nếu không sao đầu cũng không ngẩng lên, nhìn cũng không nhìn anh chàng đẹp trai này đây?

Tô Tiểu Ly không ngẩng đầu là có nguyên nhân...

Bởi vì tóc mái ngang trán thật dày của cô đã chặn hơn một nửa bên ánh mắt, tuy rằng người khác nhìn cô chỉ nhìn đến cằm nhọn nho nhỏ của cô, nhưng cô lại sớm xuyên qua tóc mái nhìn đến diện mạo của chàng trai trước mắt này.

Này ngũ quan xinh đẹp, này tươi cười nhẹ nhàng, rõ ràng chính là cô ngày đêm mong nhớ vô số lần, người ở khoa sinh vật để cho chúng nữ sinh muốn đây ngà kia là Vệ Nhiên! Trách không được cô cảm thấy giọng nói của anh dễ nghe lại quen thuộc như thế.

Cô Tô Tiểu Ly đã ảo tưởng qua vô số khả năng cùng anh chàng đẹp trai Vệ Nhiên gặp nhau.

Nhưng, cũng không bao gồm một hình ảnh xấu hổ như thế...

Vệ Nhiên dường như đã sớm thành thói quen việc bị ánh mắt mọi người chú ý này.

Anh đem gói to thật nặng ném trên mặt đất, không dấu vết đem một cái đầu nhỏ tóc đen trong lòng đẩy ra, thản nhiên hỏi câu: "Cô có sao không?"

Phù --- -----!

Tô Tiểu Ly phun trào rồi.

Vệ Nhiên vậy mà nói với cô.

Làm sao đây làm sao đây, cô nên làm sao đây?

Đừng nhìn Tô mỗ bình thường rất khéo léo, nhưng là người dù sao cũng là con chim non, hoàn toàn không có kinh nghiệm tình cảm, vừa nhìn thấy bản thân có cảm tình với con trai thì kích động như thế rồi.

Cô thân là một người, a không đúng, thân là một bọn...

Được rồi, thân là một người thích hình tượng mỹ nam thiếu nữ yếu đuối, cô cảm thấy Phật tổ đại đại nhất định là lại mở rộng tầm mắt lần nữa, cho nên mới để cho cô cùng Vệ nhiên gặp nhau ở trong tàu điện ngầm.

Hơn nữa, bàn tay của Vệ Nhiên còn đang ôm lấy eo nhỏ của cô ~~ thật sự rất xấu hổ mà!

Cô có nên vì sự ra tay cứu giúp của anh, mà lấy thân báo đáp hay không?

... Có vẻ như có chút quá mức, sẽ dọa đến Vệ Nhiên.

Nếu không, cô đã nói vì cảm ơn anh, cô mời anh ăn một bữa cơm được không? Rồi sau đó làm bộ hỏi anh học trường nào, chờ anh vừa nói tên đại học R danh tiếng, cô sẽ giả bộ nói: Thật trùng hợp quá, chúng ta học chung đại học đấy!

Được, phương pháp này có thể làm.

Thế là, Tô mỗ ở trong vài giây ngắn ngủn nhanh chóng quyết định dùng phương pháp này bắt chuyện cùng Vệ Nhiên.

Hít sâu một hơi, vừa muốn mở miệng.

Đột nhiên có một giọng nữ trung niên lên tiếng gọi: "Vệ Nhiên?"

Theo tiếng gọi nhìn một cái, Tô Tiểu Ly lập tức nhụt chí.

Người kia là... Cô cô cô cô, cô giáo của cô!

Người ta gọi là diện mạo xinh đẹp như bông sen, tính cách mạnh mẽ, người phụ nữ trung niên lấy bức tranh đứa trẻ hành hạ các cô làm thú vui, các sinh viên lên kêu bà là Phụng tỹ.

Không nghĩ tới, lại có thể gặp được ở đây, không phải điềm tốt mà không phải điềm tốt.

Cô là đi hay là ở lại đây?

Đi, để mất cơ hội bắt chuyện cùng Vệ Nhiên.

Ở lại, Phụng tử nhất định sẽ ở trước mặt Vệ sư huynh phê bình khiến cho cô thương tích đầy mình mới thôi.

Mất thấy Phụng tử ngày càng tới gần, Tô Tiểu Ly quyết định tốc chiến tốc thắng.

Núi xanh còn đây, sợ gì không cùi đốt! Chỉ cần Vệ Nhiên còn trong trường học, cô vẫn còn có cơ hội!

Thế là cô vèo một cái khiêng túi to lên, hơn nửa hạ giọng nói cực nhanh một câu: "Cảm ơn!"

Nói xong, muốn chạy nhanh rồi đi.

Đáng tiếc... Cô chạy thoát không thành công..

Bởi vì, một bàn tay to đã túm chặt túi đan dệt trên vai cô, mà cô không thể động đậy được.

Chậm rãi quay đầu nhìn phía sau,

Chàng trai phía sau vẻ mặt dịu dàng: "Tôi giúp cô."

Anh hơi hơi nhếch môi cười, giống như gió xuân lướt qua mặt, thổi làm nở tất cả hoa của tháng ba.

Tô Tiểu Ly lập tức sững sờ tại chỗ, hai chân giống như bị đóng đinh, không cách nào nhúc nhích được.

Chỉ cảm thấy phía sau người anh phảng phất có muôn vàn hào quang, lấp lánh lấp lánh lấp lánh.

Nhưng, anh đến cùng đang nói cái gì?

Vệ Nhiên mỉm cười, hoàn toàn mặc kệ cô gái họ Tô bên cạnh có bao nhiêu kinh ngạc, nhẹ nhàng đưa tay để lên ngón tay của cô đang gắt gao nắm lấy túi đan dệt.

"Để đó cho tôi."

Nói xong muốn gỡ ngón tay của cô ra.

Tô Tiểu Ly mất bình tĩnh rồi... Bởi vì vừa mới nãy tay anh thế nhưng đụng đến tay của cô.

Thần linh ơi, không thể tin được, không thể tin được.

Anh thế nhưng dịu dàng như vậy nhìn mình cười, muốn vì mình cầm lấy cái túi to.

Nhưng đồng thời, cô cũng nhìn thấy Phụng tử đứng ở phía sau lưng anh không đến hai mét đang khẽ nhàn mảy nhìn về phía mình.

"Cô gái này, nhìn có chút quen mắt nha."

Sự tình sau đó hoàn toàn có thể dùng quanh co khúc khuỷu bốn chữ này để hình dung.

Tô bỗng đột nhiên dùng sức kéo lấy túi to, Vệ đại công tử lại không chịu buông ra, thế là giằng co một hồi, xoẹt...ttt một tiếng - -!

Túi đan dệt mỏng manh bị kéo sút chỉ, bên trong vèo một cái bay ra mấy thứ này nọ.

Có quả táo, có quýt, có mấy cái chân giò hun khói, còn có một quả dưa chuột.

Chúng nó vô cùng khoan khoái bay ra, lăn ở trên mặt đất.

Nhất là bạn học dưa chuột hơn nửa bay thẳng tắp về phía Phụng tử, cũng đổ hết ở dưới chân của bà.

Ặc...

Tô bỗng không đợi bọn họ kịp phản ứng, nhanh chóng bỏ nhào qua đem các thứ nhặt lên hết, rồi mới đem mấy cái đồ hộp nhét ở trong bàn tay to sạch sẽ của Vệ Nhiên: "Cảm ơn!"

Vừa muốn rời đi, sau khi suy nghĩ, lại rút ra quả dưa chuột đặt ở trong tay Phụng tử.

Còn đề thấp cổ họng cười cứng ngắc như vịt đực: "Tặng, tặng, tặng cô."

Rồi sau đó, bằng tốc độ tia chớp, ôm lấy túi to, chạy, hơn nữa chạy với tốc độ cực kỳ cực nhanh.

Đôi mắt màu đen kia cuối cùng có một tia gọn sóng, có chút thích thú nhìn về phía bóng lưng của cô.

"Bạn học Vệ Nhiên? Bạn học Vệ Nhiên?" Phượng tỷ thấy chàng đẹp trai vẫn nhìn theo bóng lưng của cô gái đó, không khỏi than thở, bản thân vì sao không trẻ hơn mười tuổi, nếu không hiện tại được chàng đẹp trai nhìn sẽ không phải cô gái nhỏ kia, mà chính là mình rồi.

Vệ Nhiên mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ anh có nghe thấy được tiếng gọi của Phượng tỷ.

"Bạn học Vệ Nhiên này, cậu quen cô gái nhỏ kia à?"

"Không biết."

Chỉ là cảm thấy hình ảnh này làm cho anh nhớ tới lời nói của tên gia hỏa nào đó vừa nói mà thôi.

Quả thực có được BOSS biến thái cùng người gây ra họa tinh thần...

Vừa rồi tốc độ chạy trốn của cô gái này, tuyệt đối xứng với những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bị đánh lén

Cái gọi là chạy trời chết, chính là chỉ cái trạng thái vừa rồi kia của Tô Tiểu Ly.

Bằng tốc độ kinh người và sức lực dã man cô ôm cái túi đan dệt đã mở miệng kia, chạy một mạch quay về kí túc xá nghiên cứu sinh.

Đoạn đường này Học Viện nghệ thuật N nhiều người nhưng cũng không có người nào chào hỏi cô.

Bởi vì mẹ nó cô chạy quá nhanh, không ai nhìn ra là cô, □.

Bên cạnh máy tính Tiểu Mễ đang ra sức chém quái, nhìn cô đã đến cũng không quay đầu lại: "Ly từ cậu nhanh chóng mở máy tính!"

Phụt ----!

Cô vừa chạy như điên mấy trăm mét, không thấy một người đang sợ hãi, nhìn cô đã đến cũng không an ủi cô, còn bảo cô mở máy tính.

Tiểu Mễ cậu còn có phải là người hay không?

"Lão nương là thần."

Triệu chứng bệnh thần kinh phân liệt à? Hơn nữa, mở máy tính làm cái gì?

"Đừng nói nhảm! Nhanh lên cho lão nương mở máy tính!" Tiểu Mễ nói một câu, kết thúc màn trình diễn thường xuyên giữa các nàng đấy, không có chút ý tứ đầu khẩu tí nào.

Tô mỗ giải tóc của mình, yên lặng đem đồ vật trong túi lấy ra, ném tới trong góc.

Chứng kiến bộ dạng những cái đồ hộp đáng yêu được cô dọn xong ngăn nắp, trong lòng cô không khỏi phát sinh đau buồn.

Bởi vì, cô liên nghĩ tới Vệ Nhiên.

Thật vất vả, cô mới có thể cùng Vệ sư huynh trong lòng mình đã có cơ hội tiếp xúc thân mật, thế vậy mà nửa đường hiện ra cái Phượng tỷ chết tiệt!

Đáng thương cho cô mà ~~~~~ Vì sao số khổ như thế ~~~~~

Tô mỗ cảm lấy ga giường, hướng trần nhà gào một tiếng.

Tiểu Mễ ở bên cạnh, lúc này đứng lên, trong lòng thấy kiêu ngạo yên lặng lời bạn học Tô qua bên giường.

"Cậu xem một chút đây là cái gì đi."

Ồ?

Tô Tiểu Ly bị tóm đến trước máy vi tính, khó hiểu nhìn vào trong màn hình.

Vừa nhìn qua, ánh mắt liền cứ như vậy: (o o o)...

Từ trước đến nay Tiểu Mễ khinh thường với chuyện bát quái lại có thể xem Website Games diễn đàn thủy khu á, hơn nữa còn hiện lên một cái tên, Khiếu Luân Gia Ngực Lớn.

Mắt của bạn học Tô nhanh chóng nhìn ngực Tiểu Mễ, rồi lại cúi đầu nhìn bản thân.

Nếu như nói bánh bao nhỏ của vương tử cũng gọi là lớn, vậy hai trái dưa hấu như cô nên gọi là gì đây?

"Bộp ——!"

Không biết từ lúc nào Tiểu Mễ đã cầm cuốn tạp chí, đánh một cái vào sau gáy của Tô Tiểu Ly.

"Lão nương để cho cậu nhìn bài viết! Ai bảo cậu nhìn ngực của mình chứ!"

Dừng, sao không nói sớm đi.

Tô Tiểu Ly đành phải tiếp tục đem ánh mắt chuyển quay về trên màn hình.

Bởi vì vừa rồi bài viết Tiểu Mễ đã xem lại dừng ở chỗ bình luận, đúng lúc Luân Gia Ngực Lớn đăng bài, vì vậy Tô mỗ mới có thể hiểu lầm đó là bài viết của Tiểu Mễ.

Cô di chuột xuống, bài viết quay lại tới trang nhất.

Rồi sau đó, cô liền há hốc miệng.

Trên màn hình to lớn thêm kiểu chữ tiêu đề làm rung động viết: [hai nam một nữ chơi tắm uyên ương ở bên ngoài!] Dấu ngoặc: Kèm theo nhiều ý đồ!

Gào, bài viết có sức lực bạo phát như thế vậy mà cũng không có chuyện bị rơi sông?

Hai mắt Tô tiểu ly lập tức tỏa sáng, tiếp theo nhìn xuống.

Khi cô nhìn thấy nguyên văn câu nói đầu tiên, phải kiểm tra xem trông mắt có rớt ra không.

Bởi vì câu nói đầu tiên là như vậy nè:

Bên ngoài Huyền Thiên Long Thành, một nữ hai nam lần lượt nhảy vào trong Độc Hà, giữa ban ngày ban mặt, tâm hồn bọn họ rộng mở, chơi đùa với nhau.

Cái này... Quá hạn chế cấp bậc.

Bởi vì cô đặt trọng điểm ở tám chữ sau, hoàn toàn không thấy được điểm phía trước.

Tô mỗ nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nhìn xuống.

"... Chỉ thấy người con gái kia hất áo choàng nhỏ lên, phủ lên thân thể thẹn thùng của cô, hai vị đại thần lại càng liêu minh bơi về phía cô, âm thầm phân cao thấp xem ai kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn non của cô nương trước."

Kỳ quái, hình ảnh này sao quen thuộc như vậy nhỉ, giống như đã thấy ở đâu đó bên ngoài.

"... Chỉ nghe một tiếng quần cạp xát! Cô nương liền biến mất."

Tô Tiểu Ly đã mơ hồ có dự cảm không tốt...

Lúc này, cô kéo thẳng xuống, cuối cùng nhìn thấy cái gọi là hình minh họa kia cùng dòng chữ có ý đồ chú giải bên cạnh, phun trào.

Thiếu nữ áo trắng rõ ràng bị bài trí che mờ, tuy rằng che ở đâu thấy không rõ ngũ quan, nhưng hai tay giống như đang giãy giụa, tư thế rất giống MI.

Ở hai bên trái phải của cô, là hai người con trai một đen một trắng, một người có chút ma quỷ, một người lại ấm như gió xuân, hai người đang đuổi một tay ra đường như muốn giữ chặt cô.

Chỉ là chỗ này sống động làm sao, chỉ là chỗ này tả thực làm sao, mà thiếu nữ bị một cái áo choàng lớn màu trắng che kín đầu, trên đầu đang hiện lên rõ ràng ba chữ: Tiểu Ly Miêu.

Phụt --- -----!

Tô tiểu ly phun ra, hơn nữa là thực sự phun ra.

Vừa thuận tay cầm lấy ly Tiểu Mễ đặt ở bên cạnh Computer, uống một ngụm, lần này toàn bộ phun ở trên màn hình máy vi tính.

Giọt nước sáng sáng ở trên màn hình chậm rãi rơi xuống, như là ánh sáng óng ánh.

"Tô - Tiểu - Ly!"

Tiểu Mễ nhanh chóng cầm lấy chiếc khăn lông lau toàn bộ màn hình vi tính, trong lòng vô cùng hối hận.

Sớm biết như vậy, đã không cho Tô Tiểu Ly dùng Computer của mình xem

Sau khi bạn học Tô xem hết bài viết, thư người ra khoảng một phút, lúc này mới phản ứng lại.

Thì ra cái bài viết kia thảo luận về người con gái, là cô!

Mà cái người con trai áo trắng, dĩ nhiên là là sư huynh mặt lạnh nhà mình rồi.

Thế nhưng người con trai đồ đen, lại là người nào vậy?

"Cậu nói Huyền gia? Cậu không biết anh ta là ai??" Có làm hay không thể, cậu cũng lấy người vụ tai tiếng nam nữ tắm chung lên đầu đề diễn đàn rồi, thậm chí ngay cả nhân vật nam chính là ai cũng không biết!

Tô Tiểu Ly rất im lặng: "Minh tiến vào trong Độc Hà, anh ta liền xuất hiện. Minh không biết anh ta mà!" Nếu không phải cô tự tìm kiếm trên mạng, cũng không biết thì ra cô đi vào khu Độc Hà là sẽ mất máu đấy.

Nghe người nào đó giải thích xong, Tiểu Mễ cũng lau xong Computer, đem khăn mặt ném đi, vỗ vỗ tay tiếp tục ngồi trở lại trước máy vi tính, tiếp tục xem bài viết nhấn lại.

"Huyền gia, cũng là một người mạnh mẽ."

Nhưng sự mạnh mẽ này, thật là làm cho người ta bối rối không nói được lời nào mạnh mẽ...

Tô mỡ nhắc tay: "Sự mạnh mẽ kia rút cuộc là loại nào?" Chẳng lẽ là so với sư huynh nhà mình còn mạnh hơn?

Tiểu Mễ lập tức lắc đầu: "Mặc đại thần là mạnh nhất!"

Nước miếng văng khắp nơi, Tô mỡ yên lặng kéo dần khoảng cách của cô và Tiểu Mễ.

Dạ Thất Huyền, bản thân là một người chơi rất ít xuất hiện, coi như là cấp bậc cao thủ.

Nếu là cao thủ, các trang bị kia và thao tác tự nhiên cũng sẽ tốt đấy.

Nhưng hần nổi danh không phải là bởi vì cái này, mà là bởi vì cái này người, thích online vào rạng sáng lúc sau 1 giờ, hơn nữa còn rất ưa thích một người mở nhiều nick, ngồi xổm thành một hàng ở trong một cái địa đồ trông coi con gà con.

Nghe nói nhà hần giống như thấy trên mạng ngoại quốc WOW người chơi chuyên nghiệp như vậy, có N cái màn hình. Đương nhiên, cái này chỉ là chút bát quái mọi người suy đoán mà thôi, làm không tốt nhà hần dùng chính là 586, cũng có khả năng.

"Cái con gà con kia là cái gì thế?" Bạn học Tô không ngại học hỏi kẻ dưới, nghiêm túc lĩnh giáo.

Con gà con: Là trong trò chơi này có một BOSS kia nguyên hình làm một tên chân gà khô ngô mạnh mẽ.

Bởi vì ở lúc xuất hiện đại chiêu, lại đột nhiên biến thân thành một con gà, đối với toàn bộ người chơi tàn nhẫn mô, vì vậy các người chơi đều thân thiết xưng nó là: Con gà con OR gà.

Nghe Tiểu Mễ nói như thế xong, Tô Tiểu Ly không khỏi cảm thán.

Đêm hôm khuya khoắt chơi buổi chiều phim tối, hơn nữa còn là chân gà.

Chẳng lẽ là người nhà mở lò sát sinh à...

Tiểu Mễ liếc qua cô một cái, mỡ nữ tranh nhanh chóng đưa lên bộ dáng tươi cười.

"Được kêu là tảo hoả!" Về mặt bạn học Mễ mạnh mẽ, vừa nhìn chính là sinh viên của học viện Luật.

ORZ... -_-||| Tiểu Mễ bạn không hồ là một chàng trai...

Nhưng nói trở lại, nếu như Dạ Thất Huyền thực sự như vậy... Ặc, kỳ lạ, vì sao cô không biết chứ?

Dựa vào khẩu giác bén nhạy của Tô Tiểu Ly cô, kinh nghiệm nhiều năm kiếm sống ở trong trò chơi, loại "Danh nhân" này, cô sẽ phải tập trung đây mà.

Thật ra, cô không biết cũng là bình thường.

Tô tiểu ly chơi cái trò chơi này cũng chỉ mới hơn nửa tháng, hơn nữa buổi tối lại out sớm.

Điểm mấu chốt nhất chính là, từ sau khi cô vào trò chơi, thời gian online cơ bản đều bị một tên con trai lấy các loại cách nô dịch giày vò làm cho nó biến mất, thêm với chơi buổi tối mà bình thường cũng không muốn nói chuyện phiếm, cho nên cô cũng không thể nào biết được có một số người như thế tồn tại.

Nhưng mà... Nhưng mà...

Nhưng mà một người ít xuất hiện như thế sao lại online giữa ban ngày, còn chạy tới tặng hoa cho cô đây?

Tô Tiểu Ly nhú nhú mày, thôi hơi vén lên tóc mái ngang của mình, thậm chí nghĩ sao cũng cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Mễ vừa nhìn thấy các bình luận vô cùng kích động trong diễn đàn, hỏi Tô Tiểu Ly ở bên cạnh: "Huyền gia có... nói với cậu điều gì hay không?"

Tô mỗ suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Cô lại một lần nữa không để ý đến câu nói cuối cùng kia của Huyền gia, câu nói quan trọng.

Tiểu Mễ không nhận được cũng gãi gãi đầu: "Vậy thật kì quái." Theo như tác phong của người này, trừ phi là nợ người nào cái gì đó mới sẽ ra tay.

Chẳng lẽ anh đạt được điều gì đó từ Tô Tiểu Ly, hay là trong lúc vô tình Tô Tiểu Ly đã từng giúp đỡ anh? Kỳ quái, thật là kỳ quái.

Phải nói là ở trò chơi trước kia Tô Tiểu Ly thực sự nổi danh, bản thân cô liền có sẵn một loại từ trường, rất có lực hấp dẫn, được rất nhiều người thích, vì vậy ấn tượng các người chơi với cô đều cực tốt.

Nhưng trò chơi này lại khác với trò chơi cô chơi trước kia, yêu cầu thao tác hơi cao, quan trọng nhất là cô mới đến, người quen biết của cô chỉ sợ cũng chỉ có Tiểu Mễ và Mặc đại thần mà thôi.

Coi như là thêm Hoa Địa Vi Lao, cũng mới có ba người quen biết cô mà thôi.

Nói đến kỳ quái, Tiểu Ly gia hỏa này vậy mà vừa đến trò chơi liền gặp được Mặc Phàm đại thần, đây chính là tao nhả, có đủ hết thảy các tố chất đại thần đó.

Đội đã nào...! Chẳng lẽ có quan hệ với Mặc Phàm đại thần?

Một ánh mắt *BIUBIU* bắn tới đây, Tô mỗ nhận lấy, lập tức *BIUBIU* đi trở lại.

Cô nào biết được Dạ Thất Huyền và Sư huynh mặt lạnh nhà mình có liên quan hay không, vốn là hai người tặng hoa, rồi sau đó hai người lại không tặng nữa, hừ.

Ài, bạn học Tô suy nghĩ của bạn thật đơn giản.

Chẳng lẽ cậu không biết sư huynh của nhà cậu là một đại thần siêu cấp, mà cậu và đại thần lại đang có vụ tai tiếng đó sao?

Nhìn Tiểu Mễ còn say sưa ở đằng kia xem bình luận, cô không khỏi cảm thán.

Lúc đầu cô chính là người bạn tốt kiếm bạn cùng phòng đấy, là con gái vốn dĩ không có khả năng chống lại chuyện bát quái.

Suy nghĩ một chút, hay là cứ vào trò chơi đi.

Một phút sau, thành Phụng Tường gió mát bên cạnh quán rượu, một thiếu nữ áo trắng xuất hiện.

Vốn là thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó đấy, đi sang bên trái đi vài bước, lại đi bên phải đi vài bước, rồi sau đó mới nhảy lên nóc phòng, lại nhảy xuống.

Hình như là đang tìm hiểu tình hình chung quanh.

Sau khi Tô tiểu ly online, nhìn trái nhìn phải, xác định cũng sẽ không phát sinh hiện tượng mọi người bao vây lấy cô, lúc này mới thả lỏng.

Tuy rằng cô không thêm để ý người khác nói mình ra sao, dù sao thì người ta nhiều chuyện, diễn đàn lại đăng bài bát quái, cô cũng sẽ không yên tâm trên.

Chỉ là việc này, cô còn hy vọng là có thể yên tĩnh một chút.

Coi như là nếu bị mọi người bao vây, cũng là bởi vì sùng bái và có tình cảm sâu đậm với cô mà bao vây.

Cùng nhau đi trên đoạn đường này, thỉnh thoảng có mấy người đi qua bên cạnh, có vẻ như cũng không thêm nhìn cô một cái.

Chuyện kia, xem ra cô còn rất không có tiếng tăm gì đấy.

Cách mạng còn chưa thành công, Tô Tiểu Ly còn cần tiếp tục cố gắng.

Hào hức bên trong trò chơi có sư huynh và Dạ Thất Huyền tên màu đen đấy, chỉ có Tiểu Mễ đang online, Tô Tiểu Ly quay đầu gọi cô cùng đi đánh quái, cô nói thẳng một câu: "Cậu tự chơi đi."

Được rồi, cô tự đi xoát...

Tô Tiểu Ly vui vẻ chạy một mạch đến ngoài thành Phụng Tường, chuẩn bị đi tới chỗ sườn núi Phong Thổ làm mấy cái nhiệm vụ thêm lần nữa.

Sau ra khỏi cửa thành, trong tầm mắt dần dần xuất hiện sườn đất màu vàng, cảnh tượng có vẻ hơi cần cỗi.

Thỉnh thoảng có một sơn trại, thổ tộc bộ dáng quái vật hình người đi tới, cô nhanh chóng khống chế được nhân vật chạy sang bên cạnh.

Cô bây giờ mới cấp 35, tuy rằng có thể làm nhiệm vụ ở đây, nhưng những con quái này đều có sẵn tính chủ động công kích, nếu như bị đánh hội đồng cũng không phải là trò đùa đâu đấy.

Trang bị sơ sài giống như cô đây một tiểu cầm sư, đánh một con quái thì còn có thể, nếu đánh nhiều con nhất định sẽ chết là điều không thể nghi ngờ.

Nói đến đây, phải nói một chút về chức nghiệp của bạn học Tô.

Trong cái trò chơi này có năm cái chức nghiệp: Đạo, kiếm, cung, y, cầm.

Nhạc công có thể nói là một cái kỹ năng yếu nhất, không thể đánh lại không thể chịu đựng, ngoại trừ có thể tự cứu bản thân, đàn chỉ để đánh và gây đàn thôi.

Nói một cách khác, là một chức nghiệp bỏ đi, không có việc gì mà đánh đàn với quái.

Vì sao lại chọn cái chức nghiệp này đây? Bởi vì cô chưa từng chơi game trên mạng như này đấy, vì vậy thấy nhạc công trong giới thiệu kỹ năng đã viết: Cầm ma chi âm, cô liền nhất thời động kinh chọn cái này.

Rất nhiều người chọn qua cái chức nghiệp này đều thay đổi nhưng cô không đổi, bởi vì cô kiên trì tin tưởng, mình có thể chơi có một bước tiến mới, chơi rất trình độ. ═

Sau khi nhận xong nhiệm vụ, thiếu nữ áo trắng chọn một góc nhỏ bên cạnh thổ tộc, liền đi tới tiếp cận.

Đầu tiên là uốn éo vài cái, rồi sau đó mới cùng thổ tộc làm bộ dáng yên lặng, sau đó chỉ thấy hết sức mười ngón tay nhỏ của cô ở trên đàn gảy một cái, các nốt nhạc rất quý dị biến thành rất nhiều tia sáng *BIUBIU* bắn thẳng về phía thổ tộc.

Thật đúng là thiết kế biến thái mà... Tô Tiểu Ly lắc đầu trầm nghĩ.

Đánh trúng đánh trúng, cô cảm thấy không được bình thường, sao thanh máu của mình mất còn nhanh hơn so với quái vậy? ㄟ_ㄟ

Hơn nữa, kỳ quái nhất chính là, đỉnh đầu của cô sao lại luôn bắn ra một từ: Âm toán.

Âm toán -2...

Âm toán -3...

Âm toán -2...

Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ bên cạnh còn có quái khác đang đánh mình?

Tô Tiểu Ly nhanh chóng điều chỉnh góc độ, nhưng kỳ quái chính là chung quanh ngoại trừ mình và tên thổ tộc ở trước mắt ra thì trong phạm vi tầm mắt cô có thể thấy cũng không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng của kẻ nào nữa!!

Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì đây?

"Tiểu Mễ! Nhanh cứu mình!" Tô mỗ hô to một tiếng, làm cho Tiểu Mễ vẫn đang say sưa xem bài viết tấm chung sợ hết hồn.

"Đồ chết tiệt, gào thét cái gì?"

"Mình muốn treo, mình muốn treo!" Cô là người có tiếng tính toán giỏi, làm sao cấp bậc lại khác biệt đáng sợ vậy đây!

Tô tiểu ly rất nhanh ấn mở trong túi, đem ra thuốc viên có thể sử dụng thậm chí có ý thức phải sử dụng khóa, nhưng thanh máu HP căn bản không thấy khôi phục, hồi lại được một chút như vậy lập tức lại tụt xuống.

Tiểu Mễ đến gần nhìn thấy, đột nhiên nghiêm mặt: "Ly từ đây là có người đang đánh lén cậu!"

Hả, đánh lén?

Ở đâu? Có nhìn thấy cái quái gì đâu nhỉ...

Xin tha thứ thật sự thì cô chơi cái trò chơi này không lâu, hơn nữa trước kia cô luôn là danh nhân, căn bản không nghĩ tới phương diện kia.

"Có thể thấy ở trong ghi chép!" Người ở trên màn hình thanh máu HP luôn giảm bớt, Tiểu Mễ đẩy cô một cái: "Cậu tránh ra! Để mình!"

Tô mỗ nhanh chóng nhảy ra, Tiểu Mễ liền lập tức ngồi xuống: "Cậu đến chỗ mình đi! Nhanh chóng truyền tới!" Địa điểm của cô cũng giữ tại Phụng Tường!

"Thành!" Tô tiểu ly vừa muốn quay đầu, chỉ nghe thấy Tiểu Mễ tức giận hô một tiếng.

"Bà mẹ nó! Đã chết!"

Màn hình đã tối xuống, mà trong lúc đó giữa màn hình bắn ra một cái khung nhỏ: [Bạn bị người giết hại, đã tử vong. Bạn bị nội thương, mời về các thầy thuốc ở thành chủ trị liệu.]

Lại nhìn qua phía Tiểu Mễ vừa rồi tay cô mở ra cột ghi chép cực nhanh, phía trên viết rõ ràng: [Người chơi Tuyệt Diễm phát động công kích với bạn!]

Chính là cái người này!

Tiểu Mễ vỗ bàn một cái: "Đội lấy, lão nương đi báo thù chuyện này cho cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-2: Sư đệ nhà ai

Editor: phuogot_93

“Ông nội nó, lại dám đi đánh lén cậu!” Tiểu Mễ đứng bật dậy, quay về chỗ ngồi của mình “Sư đệ của Mặc Phạm mà cũng dám động vào, tớ thấy người này chắc là chán sống rồi.”

So với Tiểu Mễ đang kích động, Tô Tiểu Ly lại rất bình tĩnh.

Bởi vì dù sao cô cũng là một người chơi khá lâu rồi.

Tuy mới chơi được hơn nửa tháng nhưng cô chưa từng xem một trận tiến công chiếm đoạt thực sự, càng không quan trọng việc lên cấp là hàng đầu.

Hôm nay bị một người giết như vậy cô lại cảm thấy có hứng thú với trò chơi hơn.

Đó là cách khuấy động trong thế giới trò chơi, anh PR tôi, tôi nổi lên nhờ PR của anh, một người đẹp như cô sẽ trở thành một ngôi sao mới nổi, sau đó cô sẽ dùng sự quyến rũ chinh phục cả giang hồ.

... Bạn học Tô quả là bình tĩnh, nhưng mà tư tưởng bình tĩnh này thật không bình thường =.=

So với bạn Tô nào đó bình tĩnh thì Tiểu Mễ có vẻ vẫn tức giận.

Đang chạy lên kênh thế giới soạn soạn gõ chữ mắng:

“Vừa rồi là ai ở sườn núi đánh lên Tiểu Ly Miêu mau lăn ra đây cho lão nương!!”

“Vừa rồi là ai ở sườn núi đánh lên Tiểu Ly Miêu mau lăn ra đây cho lão nương!!”

...

Cô ấy mới gõ được mấy lần thì thấy khung chat riêng nhảy ra:

Mặc Phàm nói với bạn: Cô ấy ở đâu?

A! A a! A a a!

Mặc Phàm đại thần!!!

Tiểu Mễ kích động đánh chữ “Ồ ngay phía sau tôi!”

Cô hưng phấn ngoái cổ về phía sau gọi bạn Tô nào đó đang nhìn hình ảnh nhân vật từ vong để YY: “Ly từ! Sư huynh nhà cậu đến rồi kìa!”

“Phụt---”

Anh tới thật đúng lúc.

Cũng không hẳn, bạn nam nào đó vừa đăng nhập trò chơi thì nhìn thấy trên kênh Thế giới có người tên Mễ Mạnh Mễ đang tức giận chửi mắng.

Nếu là ngày thường, nhìn thấy có người như vậy anh thường tắt kênh Thế giới.

Nhưng hôm nay anh lại nhìn thoáng qua, trùng hợp lại thấy được ba chữ Tiểu Ly Miêu.

Trong trò chơi không cho đặt trùng tên, nói cách khác, người bị giết chính là Tiểu Ly Miêu mà anh biết.

Là kẻ nào chán sống rồi?

Con người đen thoáng qua một vết sáng.

Ngón tay thon dài lập tức gõ bàn phím, nhấn riêng cho Mễ Mạnh Mễ “Cô ấy ở đâu?”

Mới vừa đánh xong dòng chữ này thì nghe một giọng nam kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) vang lên bên tai.

“Ồi! Thân ái, cậu đến rồi à?”

Tiếng hét hưng phấn chói tai này là từ một bạn học nam mở cửa phòng ký túc xá ra nhìn thấy người nào đó đang ngồi.

Nhưng cậu ta nhanh chóng phát hiện mình bị bỏ lơ thật mất mặt, bởi vì người kia đang chăm chú nhìn máy tính, không hề chú ý đến cậu ta.

Cậu ta thấy người bạn cùng phòng đẹp trai mặc chiếc áo len màu trắng, lại nhìn khuôn mặt rỗ của bản thân, thật buồn.

Đúng vậy, ai bảo cậu chọn đúng lúc người ta lên trò chơi thì lại nhảy vào quấy nhiễu.

Huống hồ tiểu sư đệ của người ta đang xảy ra chuyện.

Sau một phút, Tô Tiểu Mễ sống lại ở thành Phượng Tường bên cạnh đá Luân Hồi.

Mặc Phàm đã chờ cô ở đó từ trước.

Nhìn thấy anh ở phía sau, phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Mễ là ngẩn đầu, mỉm cười, sau đó cung kính gọi một câu “Sư huynh~~~~”

Mới vừa nịnh hót được một câu đã nhìn thấy khung chat yêu cầu tổ đội của sư huynh.

Tô Tiểu Ly vội vàng đồng ý.

Lập tức có thông báo: [Bạn đã gia nhập tổ đội! Người chơi Mễ Mạnh Mễ đã gia nhập tổ đội]

Gi? Sao Tiểu Mễ cũng gia nhập?

Tô Tiểu Ly gõ vào khung chat tổ đội: “Mễ, sao cậu vào đây?”

“Mẽ cái đầu cậu, lão nương ở ngay sau lưng cậu, gõ cái gì?” Tiểu Mễ cũng không quay đầu lại, khinh bỉ nói một câu, cũng không biết Mặc đại thần nhìn trúng điểm nào của Ly từ nữa...

Chàng trai mặc áo trắng nhẹ vung tay áo, triệu hồi con thú Cửu Thiên Ly Hỏa hiện ra.

Anh tao nhả đi tới, sau đó mời cô cùng cười thú.

Tô Tiểu Ly cảm thấy kinh hãi.

Không phải đâu? Sư huynh nhà cô sao lại mời cô ngồi chung con thú này.

Vì thế cô hỏi “Sư huynh, có phải anh không?”

Im lặng hai giây, chàng trai áo trắng nhẹ nhàng đáp “Ừ, lên đây đi.”

Gi? Không lẽ sư huynh nhà mình đang an ủi cô bị giết, cho nên đồng ý cho cô cùng ngồi chung sao?

Tô Tiểu Ly nhún đồng ý.

Chỉ thấy cô gái áo trắng cũng nhẹ nhàng bay lên, ngồi ở trước chàng trai áo trắng, hai người dính sát vào nhau, thân mật khăng khít, Cửu Thiên Ly Hỏa ngửa đầu lên trời gào một tiếng, đưa hai người chạy theo hướng ra ngoài thành Phụng Tường.

Có lẽ bởi vì phong cách lạnh lùng của mõ nam nên ngay cả đùa giỡn MM cũng bớt phóng túng đi nhiều, chỉ nhẹ nhàng thổi bay vạt áo choàng của cô phẩy nhẹ lên người anh.

Nhưng mà đây chỉ là hiệu quả trên hình ảnh quan sát bình thường.

Còn trên thực tế, trong tổ đội hai người Mặc Phàm và Tiểu Mễ đang ép hỏi chuyện bạn học Tô bị đánh lén.

Mặc Phàm “Nói tọa độ cụ thể lúc bị đánh lén.”

Mễ Mạnh Mễ: “Ồ sùnn núi...” Còn cụ thể thì không biết.

Bạn Tô nào đó nghĩ nghĩ, hình như gần đây có hai cái cây và tảng đá.

Mặc Phàm “250 250.” (ngu ngốc, vô dụng)

Gi... Cô không nhớ ra cũng bình thường thôi mà, cần gì nói cô ngốc!

Tô Tiểu Ly tức giận nhìn màn hình.

Mặc Phàm “Tọa độ vừa bị đánh lén?”

Hai cô im lặng... Thật quá đáng sợ, anh ta có thể nhớ được cả tọa độ nữa.

Nhưng bạn học Tô rất buồn bực, nhìn nơi cô bị giết, toàn là số gì gì đó.

Ngay sau đó, trên kênh Thế giới, một người con trai nào đó xuất hiện.

Thiên lý truyền âm [Mặc Phàm: Truy nã người chơi Tuyết Diễm, thưởng 10 vàng.]

Trong trò chơi, mỗi ngày đều có người bị giết, có người vì vui sướng nhất thời đi giết người, sau đó bị người khác dùng tiền truy nã, chẳng có gì hiếm lạ cả.

Nhưng nếu có dính líu quan hệ với người nổi tiếng thì lại không giống rồi.

Hơn nữa, người nổi tiếng này lại là người tao nhả lịch sự giống như một vương tử thật – Mặc Phàm đại thần!

Lập tức làm kênh Thế giới sôi trào.

123 Quân: “Hả, Mặc đại thần muốn truy nã người?” Không lẽ có người dám động đến Mặc đại?

Hoa Hoa Công Tử: “Mặc ca, có phải cái người gọi là Tuyết Diễm kia đã chọc giận gì anh phải không hả? Là giành quặng hay là không lẽ phép với Mặc đại thần?”

Mặt Heo: “Mặc đại, có anh em tôi, anh chỉ cần nói một câu là được!”

Tai Heo: “Vì Mặc đại chết không do dự a a a a.”

Đầu Heo: “Ai dám làm Mặc đại khó chịu, tôi sẽ bạo cục hoa kẻ đó!”

Mặt Heo: “Bạo cục hoa? Vẫn nhẹ quá! Phải bạo lỗ mũi, bạo lỗ tai!”

Người chơi có chữ heo ở đầu này là fan trung thành của Mặc Phàm, nghe nói bang này toàn những đứa trẻ nghịch ngợm, một lần vô tình gặp Mặc Phàm đã bị cảnh Mặc đại nở nụ cười ngấm bầu trời làm cho rung động.

Từ đó, bang Heo XXXXX, tất cả mọi người thấy Mặc Phàm là đến xem.

Phần lớn người chơi cũ đều biết việc này, bao gồm cả Tiểu Mễ đã lên cấp 67.

Nhưng bạn Tô không hề biết.

Với cô mà nói, đây lần đầu tiên nhìn thấy trên kênh Thế giới nhiều người hoan nghênh sư huynh mặt lạnh nhà mình như vậy.

Cô cảm thấy rất không công bằng.

Vì sao người mặt lạnh như vậy lại có người sùng bái anh ấy?

Bạn Tô ngửa đầu một góc 45 độ nhìn trần nhà, không sao, chờ đến khi cô nổi tiếng, những đứa nhỏ nay sẽ chạy về phía cô thôi.

Bởi vì quần chúng hưởng ứng vô cùng kịch liệt.

Vì thế chàng trai nào đó lần thứ hai lên kênh Thế giới nói một câu.

“Ừ, cô ta giết Tiểu Ly Miêu.”

Nói xong, lại dùng Thiên lý truyền âm lần nữa: [Mặc Phàm: Truy nã người chơi Tuyệt Diễm, giết một lần thưởng 10 vàng.]

“Sư huynh cậu thật đẹp trai!” Trong ký túc xá, Tiểu Mễ hét lên một câu.

Bạn Tô sau lưng cô thì không còn gì để nói, chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy, người này không phải là thật à... ORZ...

“Tiểu Ly Miêu?” Có người qua đường giáp hỏi một câu: “Nghe có vẻ quen tai.” Nghe ở đâu nhỉ? Rốt cuộc là đã nghe ở đâu?

Có người hét: “Tôi nhớ ra rồi! Ở trên diễn đàn!”

Diễn đàn?

Một câu nói làm mọi người bùng tỉnh!

Lập tức có người tốt bụng gửi địa chỉ bài viết trên diễn đàn qua.

Trong lúc nhất thời, nhóm quần chúng đang kinh ngạc vì lần đầu Mặc Phàm xuất hiện trên kênh Thế giới truy nã người khác, lại chuyển toàn bộ sự tò mò lên bài viết vừa được gửi.

Không lẽ, Mặc đại và Tiểu Ly Miêu kia có JQ?

Không lẽ, vì Tiểu Ly Miêu bị giết nên anh mới có thái độ khác thường như vậy, lần đầu tiên ở trên Thế giới truy nã một người?

Không thể nào...

Mặc đại đứng đầu vẫn luôn là người gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, luôn luôn cao thượng, sao có thể vì một phụ nữ mà đại khai sát giới trên Thế giới đây?

Các cô gái cắn khăn tay nhỏ, nước mắt nước mũi chảy không ngừng, các cô không tin, không tin đâu.

Đám con trai thì vén tay áo, đứng trước gió vỗ ngực, bọn họ cũng không tin, không tin chuyện này đâu.

Bạn học Mặc Phàm à, bạn thật sự là nam nữ gì cũng ăn... ㄟ

Có một em gái không thể nhịn được, yếu ớt hỏi một câu: Mặc đại, cái đó... Tiểu Ly Miêu với anh...”

Bạn nam nào đó nhìn bài viết, rồi đánh một dòng chữ trên kênh Thế giới.

“Tim sư đệ tôi gây rắc rối đồng nghĩa với việc tim tôi gây rắc rối.”

Tiểu Mễ vỗ bàn, kích động rống to với bạn Tô: “Ông nội nó!”

Không ngờ Mặc đại còn có thể MAN như vậy.

Tô Tiểu Ly nhìn biểu tình từ đầu đến cuối của chàng trai nào đó.

Khóe miệng không nhịn được hơi giật giật...

Tuy nói là anh đang ra mặt giúp cô nhưng sao cô lại thấy có chút đau buồn.

Cô nổi tiếng rồi...

Nhưng mà... Vì sao lại nổi tiếng theo hình thức nhân yêu* chứ? o(͡ ͜ ͡)o

(Nhân yêu: Con trai chơi game nhưng dùng tài khoản nữ)

Tô Tiểu Ly rất chán nản.

Anh nhẹ nhàng nói một câu cô đã trở thành con trai.

Lén lút đặt tay lên ngực mình, thật tốt... Thân là một cô gái, cái nào cần vẫn có...

Quả nhiên, người con trai áo trắng vừa nói ra, đề tài trọng tâm trên Thế giới lại chuyển sang hướng khác.

Ồ!

Thì ra Tiểu Ly Miêu là con trai!

Trong trò chơi, con trai dùng tài khoản nữ cũng không có gì lạ, cho nên giải thích như vậy cũng được coi là hợp lý.

Bảo sao Mặc đại tự mình đứng ra, hóa ra là vì anh muốn cứu sư đệ yếu đuối, thật là tốt, quá vĩ đại rồi.

Tất nhiên bài viết của Luân Gia Ngực Lớn có nội dung rất thú vị, nhưng mà thật ngại quá, đúng lúc ở đây không có nhiều người hay lượn lên diễn đàn. Mà ngày bạn Tô nào đó rơi vào sông Độc thì cũng may là không có mấy người online.

Đầu Heo: “Mặc ca, bang Con Heo chúng em mãi mãi ủng hộ anh! Yêu mến anh!”

Đột nhiên một người chơi nào đó hô một tiếng: “Vạn Độc cốc 265311! Thấy cô ta rồi! Mau tới!”

Còn chưa cần Mặc Phàm mở miệng, mọi người đã nhanh chóng chạy đi.

“Giết Tuyệt Diễm!”

“Cầu mang theo tôi, tôi cũng muốn cống hiến một phần sức lực cho Mặc đại!”

“Cầu tổ đội giết Tuyệt Diễm!”

“Mặc ca, anh yên tâm, chúng tôi sẽ luân phiên giết chết cô ta!”

Sau đó, không đợi Mặc Phàm và Tô Tiểu Ly đến, người đánh lên cô đã bị luân phiên giết 100 lần.

Chàng trai áo trắng và cô gái áo trắng cùng ngồi trên lưng của Cửu Thiên Ly Hỏa, khi đuổi đến Vạn Độc cốc, từ xa đã thấy đủ loại màu sắc ánh sáng của các kỹ năng lóe lên.

Không đợi hai người lại gần, người đánh lên cô không chịu nổi bị giết luân phiên, sợ hãi logout. Mọi người vẫn còn chưa hết hả hê, lại lập tổ đội tập thể đi tu luyện đánh quái tàn bạo khác.

Nhìn bụi đất cuồn cuộn sau lưng đám người kia, bạn Tô thấy rất buồn bực.

Như này, như này là xong chuyện rồi à?

Cũng không đợi cô đến, hóa thân thành nữ thần chính nghĩa đấu một trận với kẻ đánh lên kia!

Có chạy cũng nhanh vừa chứ?

Người con trai áo trắng giống như không có việc gì, yêu cầu giao dịch với cô.

Sau đó, chỉ thấy trên danh sách không ngừng thêm các trang bị, tất cả đều trang bị tím trên cấp 30 mới có thể dùng.

Mặc dù trang bị tím không lợi hại bằng trang bị vàng nhưng với một nhạc công như cô mà nói, vậy là quá đủ rồi.

Cứ nhìn người chơi khác mà xem, đừng nói là trang bị tím, đến cả trang bị kém nhất là màu xám cho nhạc công cũng là đều lãng phí.

Bạn học Tô lập tức bị sư huynh mặt lạnh làm cho cảm động.

Mặc dù có lúc lạnh lùng nhưng dù sao cũng có quan hệ bảm vậy.

Tô Tiểu Ly nhìn bộ trang bị nhận được, trong lòng vui sướng không ít.

Cô gửi một icon cười chảy nước mắt: “Sư huynh~~~~”

Chàng trai nào đó liếc cô một cái: “Đổi luôn đi.”

Ếc... Đổi bây giờ?

“Sao thế?” Giọng điệu của chàng trai mang theo hai phần trêu chọc: “Xấu hổ?”

Gào---

Sư huynh anh đừng có nói thẳng như vậy được không, dù cô thừa nhận rằng quả thật cô có chút ngượng ngùng khi cởi hết quần áo của bản thân rồi lại mặc quần áo.

Nhưng mà cũng không nên như vậy, đừng nói thẳng thế chứ!

Cô vẫn là một thiếu nữ trong sáng, đến tay cũng chưa có bạn nam nào sờ vào.

... Bạn học Tô à, bạn có nhớ nhầm không? Rõ ràng hôm qua ở trong tàu điện ngầm bạn đã bị đàn anh Vệ Nhiên sờ rồi đấy.

Mặc dù bây giờ cô là sư đệ của Mặc Phàm.

Mặc dù, người người đều cho rằng cô lán con trai.

Nhưng mà...

Cô nhất định phải bảo vệ sự trong sáng bao năm nay của mình!

Vì thế, bạn Tô ưỡn ngực, bấm chuột, cô gái áo trắng vèo một cái đã nhảy từ trên lưng Cửu Thiên Ly Hòa xuống.

Cô đau buồn ngửa đầu: “Sư huynh, anh không thể như vậy!”

Hả? Không thể như nào?

Tiểu Ly Miêu: “Anh không được giờ trò lưu manh với người ta!” Nói xong, nhanh chân chạy như điên để lại cát bụi tung đầy phía sau.

Một chàng trai đứng nguyên tại chỗ, sửng sờ ba giây, rốt cuộc khoe mắt cũng bị giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tự mình xin lỗi

Editor: phuogot_93

“Câu giờ trò lưu manh này không thể tùy tiện nói.”

Theo nguyên tắc mà nói, giờ trò lưu manh = xâm phạm cơ thể người khác = phạm pháp.

Không biết Tiểu Mễ đứng sau lưng bạn Tô từ bao giờ, hứng thú nhìn cuộc nói chuyện của “sư huynh đệ” nhà này.

Tô Tiểu Ly lập tức lấy hai tay che màn hình.

“Tiểu Mễ, cậu như này là nhìn trộm!”

“Hừ, nhìn cái lông.”

Bạn nữ nào đó làm dáng vẻ thẹn thùng: “Chỗ đó người ta không dám...”

“A ha...”

Tiểu Mễ phui tay, chấm dứt đánh lén lên phần eo của người nào đó, hừ nhẹ một tiếng: “Đứa nhỏ đáng chết.”

Bạn Tô nước mắt lưng tròng, nhẹ tay sờ eo mình.

Ban đầu, cô là một cô gái chưa mở bao bì, là một thiếu nữ vô cùng trong sáng.

Người thiết kế trò chơi này, dáng người của nhân vật nữ khiến người ta phun máu mũi, vừa chạy vài bước, ngực đã di chuyển trước rồi.

Cởi sạch quần áo thì trước ngực vẫn có một mảnh vải nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa quần trên đó.

Nhưng BT* nhất chính là, nhân vật nữ trong trò chơi khi cởi quần áo còn có ánh mắt, tư thế đều rất quyến rũ.

(BT: biến thái)

Cởi quần áo trước mặt sư huynh mặt lạnh nhà mình?

Oh, no!

Liếc nhìn danh sách bạn tốt đang online một cái, Mặc Phàm hai lần tối lại sáng, sáng rồi lại tối.

Đúng là sư huynh rất đặc biệt, cứ lên lại xuống làm gì thế?

Trước cái màn hình LCD, chàng trai nào đó đang run run.

Nguyên nhân: Có người nói anh giờ trò lưu manh.

Đối tượng: Tiểu Ly Miêu thỉnh thoảng có hành vi rất động kinh.

Khi cô gái áo trắng ở trước mặt anh lui về sau vài bước, lại còn gõ một dòng chữ như đã bị anh bắt nạt.

Anh bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Ban đầu không có ý nghĩ đó, nhưng bị cô nói như vậy xong.

Thế mà anh... lại có một chút muốn...

“Phù...” Hít thở thật sâu, anh nên thả lỏng một chút, không nên tiếp tục nghĩ đến câu đó.

Ngón tay thon dài cầm chuột, không chút do dự bấm thoát trò chơi.

Tất xong, anh lại nheo mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Anh đang bị làm sao đây? Vì lời nói của một cô gái mà tinh thần không tập trung?

Không lẽ bởi vì vừa rồi ở tàu điện ngầm đụng phải cô gái kia?

Ngón tay thon dài lại day trán.

Nghĩ lại cảm thấy như vậy không được.

Các cô gái xung quanh muốn đến gần anh, xinh đẹp đủ kiểu đều có.

Sao anh có thể...

Huống chi đây là một trò chơi, cô tròn hay méo anh cũng không biết, làm gì mà giờ trò lưu manh!

Vì thế mà hô hấp dần ổn định, tạm thời khôi phục thành chàng trai dịu dàng mà người ngoài vẫn biết.

Nhập mật khẩu, enter, đăng nhập.

Nhìn thấy ba chữ Tiểu Ly Miêu vẫn sáng, anh lại cảm thấy miệng lưỡi có chút khô.

Lên lên xuống xuống nhiều lần, quyết định đi uống nước cho trơn họng.

Cầm lấy chai nước khoáng, mới uống vài ngụm, phát hiện một người tên Tuyết Yêu đang nói riêng với anh.

Tuyết Yêu nói với bạn: “Mặc đại, anh ở đâu?”

Chàng trai nào đó không trả lời, người tên Tuyết Yêu hình như có chút vội vàng, lại gửi tới vài tin nhắn.

Tuyết Yêu nói với bạn: “Mặc đại, tôi tới nhận lỗi với anh.”

Tuyết Yêu nói với bạn: “Lúc này là em gái tôi Tuyết Diễm, anh có thể tha cho con bé không?”

Tuyết Yêu nói với bạn: “Mặc đại, anh có thể trả lời tôi không?”

Chàng trai nào đó im lặng một lúc, giờ mới từ từ đánh một dòng chữ gửi đi: “Lý do?”

Có lẽ là thấy anh đã trả lời, Tuyết Yêu vội vàng gửi cái khuôn mặt cười lấy lòng, rồi mới giải thích cho anh.

Cái người tên Tuyết Diễm kia là em gái của Tuyết Yêu, nói rằng vừa mới chơi trò này không bao lâu, vừa này ham chơi, cho rằng trò này giống một trò nào đó cô ấy đã từng chơi, đánh lên xong thì chạy trốn.

Ban đầu là một trò đùa, ai ngờ lại đánh quá tay.

Sau đó cô ấy thấy mình giết nhầm Tiểu Ly Miêu, trong lòng căng thẳng, sợ tới mức vội vàng bỏ chạy.

Không nghĩ tới lại bị một nhóm người truy đuổi, luân phiên giết, hốt hoảng logout.

“Nói xong rồi à?” Chàng trai nào đó vẫn nhẹ nhàng nói.

Còn Tuyết Yêu kia đang blabla không ngừng thì hơi sững sốt một chút, vội vàng nhin nọt cầu xin anh: “Mặc đại, cậu đại nhân đại lượng, đừng so đo với em gái tôi.”

Chàng trai nào đó thay đổi tư thế, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế.

Hôm nay thật đúng không phải ngày tốt, đầu tiên trong trò chơi Tiểu Ly Miêu bị giết không nói, giờ còn tốt hơn, lại còn nói anh đừng so đo với người khác.

Nếu anh không đồng ý, thế chẳng phải là một kẻ hẹp hòi.

Môi mỏng khẽ nhếch, nở một nụ cười thâm ý.

Bạn nói với Tuyết Yêu: “Muốn tha thứ cũng đơn giản.”

Quả nhiên, cái người tên Tuyết Yêu vừa nghe thấy có hi vọng, lập tức vui vẻ: “Thật sao? Cảm ơn Mặc đại! Cảm ơn Mặc đại!”

Chàng trai kia lại nhếch khóe miệng, gõ tiếp mấy chữ: “Nhưng có điều kiện.”

Tuyết Yêu kia đang phấn khởi, vừa nhìn thấy có điều kiện, sắc mặt lập tức tối sầm xuống.

“Có, có điều kiện gì?”

Nói nhảm, cậu cho rằng Mặc đại là người dễ nói chuyện sao?

Nếu bạn Tô đang ở đây, chắc chắn sẽ cười vỡ bụng mất.

Ai cũng có thể dễ nói chuyện chỉ riêng sư huynh mặt lạnh nhà cô thì không.

Giống như đã đoán được phản ứng của Tuyết Yêu từ đầu.

Chàng trai cũng không vội, không nóng không lạnh đánh chữ: “Không muốn hửm?”

Không thể không nói, chữ hửm này.

Mặc dù chỉ là chữ viết gõ ra nhưng con gái hiểu biết nhất là cái gì? Chính là YY!

Đặc biệt là có một loại con gái, khi gặp con trai có thái độ tốt một chút, lập tức đã nghĩ ngay là muốn như nào cũng được.

Huống hồ người trước mặt lại là một đại thần rất trâu bò, hơi động ngón tay là có thể gọi đến hơn một trăm người hâm mộ.

Vậy mà anh ý hỏi bạn: Không muốn hửm?

Giọng điệu này mang theo ba phần lười biếng, hai phần nguy hiểm còn có một chút ý tứ hàm xúc.

Vì thế, Tuyết Yêu lập tức “ngâm hiếu” rồi!

“Đồng ý, đồng ý! Mặc đại, anh nói điều kiện gì cũng được!” Coi như để anh giết mình 100 lần, cô ta cũng nguyện ý, anh muốn giết thế nào cũng được!

Chắc chắn, lại là một phụ nữ ngốc nghếch không có não.

Nếu chính cô đã đồng ý thì đừng trách người khác.

“Được.” Chàng trai nào đó lại gõ: “Để cô ta tám giờ tối đến chỗ đã giết Tiểu Ly Miêu tự mình giải thích.”

Chỉ đơn giản như vậy thôi!

Tuyết Yêu mừng rỡ cười toe toét, thế này cũng quá đơn giản rồi.

Thật đơn giản, cô cũng không nhìn xem Mặc đại được người ta gọi là gì.

Nhưng cá là Tuyết Yêu không hề quan tâm, cô ta thật vui vẻ.

Tuyết Diễm chọc vào Mặc đại thần, dù sao người ta thế lực lớn, nếu lại truy nã một câu trên Thế giới, đừng nói em gái cô không chơi được mà đến cả cô cũng gặp xui xẻo theo.

Bị mấy chục người chơi luân phiên giết không phải là truyện đùa.

Không ngờ Mặc đại lại dễ nói chuyện như vậy, có thể dễ dàng đồng ý.

Cô ta vội vã gật đầu: “Được được, cảm ơn Mặc đại! Đến lúc đó tôi mang theo cô ấy đến!”

Nói xong, còn mặt dày gửi yêu cầu kết bạn.

Vẫn là một nụ cười không mặn không nhạt, vẫn là tư thế nhàn nhã nhìn màn hình máy tính.

Nhưng trong ánh mắt lại lóe lên vẻ sắc bén.

Nhẹ nhàng di chuột, dứt khoát chọn thoát trò chơi.

Thật sự cho rằng anh không ác miệng sao?

Nếu như nói vừa rồi người nào đó bị Tiểu Ly Miêu làm kinh động, anh cảm thấy cơ thể có chút xao động nào đó, giờ thấy đã làm nguội đi rồi.

Cũng được, nghỉ ngơi một chút, bình tĩnh lại.

Cứ như vậy, Tuyết Yêu trơ mắt nhìn yêu cầu kết bạn của mình bị nhấn chìm xuống đáy biển, khóe miệng không ngừng co giật.

Không việc gì, không việc gì, không chừng là Mặc đại bị rớt mạng rồi.

Ngày mai, ngày mai cô lại gửi yêu cầu kết bạn lần nữa, sau đó sẽ cùng nói chuyện phiếm với Mặc đại.

Không chừng ngày nào đó, mình có thể trở thành bà xã của người đứng đầu bảng Mặc đại!

... Người đã đề tiện thì thiên hạ vô địch...

Nếu là người kiêu ngạo, lại còn là người giỏi nhất, chỉ có một chữ: Bưu.

Bạn Tô gãi gãi đầu, vừa thấy sư huynh nhà mình logout hoàn toàn, không tránh khỏi cảm thấy phiền muộn.

Người ta nói là thiếu nữ trong sáng, không lẽ vì thế mà làm sư huynh nhà mình đau lòng, cho nên logout một cách bất thường?

Quay đầu lại nhìn Tiểu Mễ, vừa rồi còn đang nghe điện thoại, không biết vì sao khi tắt điện thoại lại đi mặc quần áo thể thao, đi giày Nike.

Cô lắc lắc cái điện thoại di động bên cạnh nói: “Thay quần áo! Lão nương đưa cậu đi ăn bữa tiệc lớn miễn phí! Hôm nay các đàn anh tớ mời khách ở Lão Dương.”

Bữa tiệc lớn miễn phí?

Hai mắt bạn Tô vốn đang lơ đãng lập tức lấp lánh sáng ngời nhìn Tiểu Mễ.

“Tớ đi tớ đi! Tớ muốn đi!”

Tiểu Mễ lắc đầu về bất đắc dĩ, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, chớp mắt đã quên chuyện không vui trong trò chơi.

Đương nhiên rồi, Tô Tiểu Ly là ai chứ, phiền não chưa bao giờ để trong lòng.

Hơn nữa vừa nghe đến có com miễn phí, bị đánh lén cái gì, cô gái chưa mở bao bì bao giờ, toàn bộ đều đứng sang bên đi!

Bạn Tô tùy tiện kéo tóc, với lấy cái áo khoác màu đen, hai người vội vàng chạy tới cổng phía tây trường học, cách đó không xa có một cửa hàng nhỏ hai tầng: Quán com Lão Dương.

Chỉ cần là gần trường đại học đều có rất nhiều loại quán com.

Xung quanh đại học R thì Lão Dương được coi là có điều kiện tốt nhất, giá cả cũng coi như hợp lý, bình thường có rất nhiều sinh viên đại học R đến đây liên hoan.

Bữa tiệc lớn miễn phí, các bạn học thích nhất là loại chuyện tốt này.

Mặc dù Tô Tiểu Ly và Tiểu Mễ ở trong căn phòng tốt hơn những người khác một chút, hoàn cảnh gia đình cũng tốt hơn những người khác một chút.

Nhưng mà nếu có bữa com miễn phí thì cũng tích cực chà xát ai.

Cũng không phải hai người thích chiếm tiện nghi, mà các cô... là có đủ truyền thống tốt đẹp gian khổ giản dị, cần cù tiết kiệm thôi.

Tiểu Mễ tóm cô bịch bịch... đi lên tầng hai, để trước cửa phòng lại cố ý đứng lại, liếc mắt nhìn Tô Tiểu Ly.

Sau đó, bất ngờ dùng tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Ai ôi...

Bạn Tô không hiểu chuyện gì nhìn về phía Tiểu Mễ, trên mặt đã hiện lên hai rặng mây đỏ.

Hehe, người ta nói như vậy trông rất tươi ngon.

“Bên trong đều là đàn anh của tớ, chút nữa biểu hiện lanh lợi một chút!” Tiểu Mễ vỗ lên cánh tay cô: “Lấy ra phong cách Tô má mì của học viện nghệ thuật ra!”

Bạn học Tô hết chỗ nói, rõ ràng cô là Tô toàn năng mà...

Cũng bởi vì cô quá chú trọng đến xưng hô của Tiểu Mễ mà bỏ quên câu trước của Tiểu Mễ: Đều là... đàn anh.

Vì thế, bạn Tô âm thầm khinh bỉ Tiểu Mễ một trận, chuẩn bị đi WC trước.

Kết quả, vừa mới xoay người lại đứng không vững, ngã nhào vào ngực một người.

Mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái, cơ ngực bền chắc...

Bạn Tô đang suy nghĩ, cảm giác này rất quen thuộc thì phải...

Sau đó chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu mình truyền đến một giọng nói: “Bạn học, bạn uống nhiều rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tình cờ gặp ở phòng ăn

Ếc... Cái giọng nói này, giọng nói này...

Bạn Tô chậm chạp, chậm chạp ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói trên đỉnh đầu mình.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy, khuôn mặt của bạn Tô đột nhiên đỏ bừng, nhiệt độ trên mặt chẳng khác nào nước sôi, chỉ kém là không có hơi nước bốc lên.

Vệ Vệ Vệ... Vệ Nhiên?

Rốt cuộc hôm nay là ngày gì, thế mà cô có thể gặp soái ca Vệ Nhiên hai lần.

Mà giờ cô còn đang rúc vào ngực anh... Trong ngực???

Lúc Tô Tiểu Ly còn đang choáng váng đầu óc, cửa lại được mở ra.

Đầu tiên là một chàng trai có gương mặt trẻ con, sau đó lại có thêm mấy gương mặt đậm chất nam tính, có bình thường, có tỏa sáng như mặt trời.

Những người này đang nhìn đôi trai gái thân mật ôm nhau, hơn nữa, tay chàng trai nào đó còn đặt ở ngang hông bạn nữ nào đó nữa.

Về mặt mọi người thay đổi liên tục như diễn kịch.

Kinh ngạc – Rất kinh ngạc – Hiểu rồi – Cười bí ối.

Nếu không phải Tiểu Mễ đột nhiên gầm một tiếng như sư tử Hà Đông, chỉ sợ Tô Tiểu Ly vẫn dựa vào ngực Vệ Nhiên như vậy, khiến cho các chàng trai trong phòng ăn vẫn tiếp tục thưởng thức bóng lưng cô.

“Tô Tiểu Ly!” Tiểu Mễ hét một tiếng, bạn Tô lập tức hồi hồn.

Quay đầu nhìn một cái, ôi mẹ ơi, từ bao giờ mà cánh cửa này có năm, sáu khuôn mặt đang nhìn cô bằng vẻ mặt đùa giỡn vậy.

Ặc ặc, cái này...

“Ly từ, đi! Cùng tớ đi toilet!”

Tiểu Mễ đẩy mấy người con trai kia ra, nhanh chóng tóm lấy bạn Tô chạy về phía WC.

Nhìn thấy bóng lưng hai cô chạy nhanh như chớp, một cậu con trai tóc vàng có gương mặt trẻ con lại gần Vệ Nhiên, hạ thấp giọng cười hắc hắc: “Cậu có ý chiếm tiện nghi của người ta?” Thật không đơn giản, cây vạn tuế ngàn năm đã ra hoa hahaha.

Chàng trai nào đó chỉnh lại áo khoác bị bạn nữ kia kéo, cười nhạt: “Cậu thấy tớ cần thiết phải làm vậy không?”

Gương mặt đẹp trai, vốn rất nhã nhặn lại mặc bộ quần áo màu trắng, áo khoác cũng là màu gạo.

Nhìn qua thật sự là không cách nào soi mói bắt bẻ.

Một chàng trai hoàn mỹ như vậy cần gì đi chiếm tiện nghi của một cô gái, người ta đều tự ngã vào lòng anh...

Các bạn nam ở đây đều lập tức tan nát cõi lòng.

Cứ cho là cậu được hoan nghênh cũng đừng nên như vậy, làm tổn thương bọn họ, biết rõ bọn họ không có cô gái nào muốn, 55555 (huhuhuhu)

Ở một chỗ khác, trong nhà vệ sinh nữ ở tầng hai.

Bạn Tô hai tay ôm mặt, nhìn vào chiếc gương trước bồn rửa tay làm ra các loại vẻ mặt.

“Tiểu Mễ, Vệ Nhiên sư huynh cũng có mặt ở đây.” Ngu ý là biết đại soái ca Vệ Nhiên mà cô thích ở đây, thế mà không nói cho cô nghe, hại cô không có chút chuẩn bị nào hết!

Tiểu Mễ dùng tay chọc chọc vào mặt cô: “Lão nương biết anh ta ở đây mà không để cho cậu đi thay quần áo à?”

Vừa đi vào phòng, cô mới nghe đàn anh lớp trên nói.

Ai biết người nhìn âm trầm kia lại là hot boy Vệ Nhiên đây.

Người bạn Tô thầm mến trong lòng, đương nhiên là Tiểu Mễ biết.

Vệ Nhiên, hot boy số một của trường.

Theo lời Tô Tiểu Ly, thân thể anh mềm mại yếu đuối rất dễ đẩy ngã.

Thật ra đó chỉ là do dáng người anh dài quá thôi.

Cô đã tận mắt nhìn thấy, cảnh Vệ đại công tử ở sân bóng rổ trường Luật lấy một chọi mười, liên tục dẫn bóng, vô cùng nhanh nhẹn. Làm gì có cái dáng vẻ mềm mại yếu đuối nào đâu?

Nhưng nếu cô nhóc này muốn suy nghĩ theo cái góc độ ý dâm nào đó thì cô cũng mặc kệ thôi.

Bạn học Tiểu Mễ, thật không hổ là bạn cùng phòng của bạn Tô, hiểu rất rõ về cô ấy.

Là một người thông minh đều có thể nhận ra, soái ca Vệ chẳng phải loại người hiền lành gì.

Cũng chỉ có Tô Tiểu Ly từ lần đầu nhìn thấy anh đã cho rằng anh là một thiên sứ dịu dàng đến giúp con người.

Dừng! Tiểu Mễ khinh thường nói một từ đơn.

So với cái người đàn ông vẻ ngoài dịu dàng, trong lòng sâu như biển thì đại thần Mặc Phàm vẫn là tốt nhất.

Lại lắc lắc cái điện thoại di động, tóm lấy tay bạn Tô đo ra ngoài: “Lát nữa biểu hiện cho tốt vào đây!”

Hai người đi về phòng ăn thì các bạn nam đã ngồi xuống, các món ăn để trên bàn cũng nguội.

Nhưng không có ai động đũa, vừa nhìn đã biết là đang đợi hai cô.

Tiểu Mễ bình thân tự nhiên, hướng về bạn nam có làn da màu đồng, lại có hàm răng rất trắng, ngũ quan nam tính: “Đây là Trần sư huynh.”

Tô Tiểu Ly lập tức cười hờ ra đúng tám cái răng, má lúm đồng tiền thật sâu: “Chào Trần sư huynh~~~~”

Trần Dã lịch sự gật đầu với cô.

Những người khác cũng lần lượt giới thiệu tên mình, chỉ có mình Vệ Nhiên không có thái độ gì, nhẹ nhàng cầm cốc sứ uống trà.

Người tên Tiểu Siêu có khuôn mặt trẻ con đành phải giới thiệu cho bạn Tô: “Đây là Vệ Nhiên của Học viện Sinh vật, là hot boy của đại học R chúng ta.”

Tô Tiểu Ly chờ nhất là câu này!

Cô chớp chớp mắt: “Vệ, Vệ sư huynh, chào anh!”

Có chút ngượng ngùng nên giọng nói cũng hơi nhỏ.

Các bạn nam đã quen với phản ứng của các cô gái khi nhìn thấy Vệ Nhiên, chỉ coi là cô xấu hổ nên cũng không để ý.

Vừa khéo giữa Trần Dã và Vệ đại công tử có hai cái ghế trống, Tiểu Mễ bộp một tiếng đê bạn Tô ngồi cạnh Vệ đại công tử.

Bạn Tô lén nhìn sang Vệ Nhiên ngồi bên tay phải mình, trái tim không nhịn được mà đập mạnh

Ngồi xong lại không nhịn được mà xoay tới xoay lui.

Vì sao cô cảm giác Vệ sư huynh không giống bình thường?

Hình như... hơi lạnh nhạt?

Đang nghĩ ngợi, thức ăn lại được mang lên, các chàng trai kia lại gấp thức ăn vào bát cô, nói là chăm sóc phụ nữ.

Bạn Tô không nhịn được mà nghĩ, bọn họ thật không bình tĩnh.

Nhìn Vệ sư huynh xem, thật bình tĩnh, dáng vẻ ăn cơm thật tao nhã.

Ăn ăn uống uống, tuy trong đó có một chàng trai nào đó không mở miệng nhưng không khí cũng coi như hài hòa.

Qua ba vòng rượu, người nào cũng ớn ào lên.

Nhưng bạn Tô Tiểu Ly mới vừa uống được hai ly đã vỗ bàn hét to.

“Các vị hương thân phụ lão, già trẻ lớn bé! Các vị đi ngang qua xin cho ít tiền thưởng!”

Một chàng trai nhìn sáng sủa dẫn đầu vỗ tay, kêu một tiếng tốt!

“Tiểu sư muội, hát một khúc nghe đi!”

Bạn Tô lập tức nghiêm mặt, tay nhỏ bé vung lên: “Đi! Cô nương đây bán thân không bán nghệ!”

“Phụt ---” Có một sư huynh phun hết bia sang người bên cạnh.

Người có gương mặt trẻ con kinh ngạc kêu: “Bán thân!”

Bạn Tô lại vung tay lên: “Đi đi, qua tết năm nay không bán thân!”

Các bạn nam nghĩ thầm, may là cô gái này cũng còn chút lý trí.

Mới vừa nghĩ như vậy xong, Tô Tiểu Ly cười duyên dáng: “Muốn bán cũng chỉ bán cho Vệ sư huynh!”

“Phụt ---” Lúc này, người bình tĩnh như Trần Dã cũng phun ra, Tiểu Mễ ngồi bên cạnh mờ mịt ngẩng đầu nhìn trần nhà một cái rồi gục xuống ngủ tiếp...

Đáng ra Tiểu Mễ nên ra tay ngăn lại... Nhưng máu chốt là... Trước đây Tiểu Mễ đã uống một ly rượu trắng gục luôn tại chỗ.

Tiểu Mễ, cô cứ bắt bạn Tô gọi mình là hán tử! Nhưng cô còn không bằng bạn Tô đâu!

Nhìn cái người bây giờ đang rất phấn khích, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, ánh mắt long lanh, má lúm đồng tiền như tiểu tinh linh nghịch ngợm nhảy lên nhảy xuống.

“Vệ Vệ ơi ~” Cái đầu nhỏ lại gần, cười ngây ngô.

Vệ Nhiên nhìn cô một cái, không hề nói chuyện.

Nhưng anh lại cười như có như không, rõ ràng là đang khích lệ cô tiếp tục!

Bạn Tô nào đó nghĩ là như vậy...

Sau đó cô cười ha ha: “Cái kia, nác, em có một vấn đề muốn, muốn hỏi anh.”

Hả? Bên trong phòng ăn vốn cũng không gọi là ồn ào nhưng cô vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, tầm mắt phóng sang nhìn hai người.

Chỉ thấy bạn nữ nào đó mắt hạnh mê ly, sắc đẹp mê người cười một tiếng.

“Em muốn...”

Muốn như thế nào?

“Em muốn...”

Rốt cuộc là muốn như nào? Cô gái này thật là làm người khác gấp muốn chết!!! Các bạn nam đều dựng thẳng lỗ tai, muốn nghe xem rốt cuộc cô định nói gì.

Đột nhiên Vệ Nhiên cầm ly rượu trước mặt, nhìn qua cái chén của cô.

Cô gái nào đó đã cởi áo khoác từ bao giờ, bên trong mặc một cái áo len màu đen cổ chữ V.

Theo cái góc độ anh nhìn, mơ hồ có thể nhìn thấy nơi đầy đặn nào đó dưới cổ áo đang chuyển động.

Ngón tay dài cầm chiếc chén, không khỏi hơi dùng thêm sức, đầu các khớp ngón tay hơi trắng.

Rốt cuộc là say thật hay say giả đây? Đột nhiên điều này làm anh thấy hứng thú.

Bạn Vệ hơi động khoe miệng, cơ thể nghiêng về phía cô, hồ hấp phả thẳng lên gương mặt cô: “Muốn cái gì?”

Lông mi của anh vừa dài lại cong, con ngươi đen như ánh sao trên bầu trời đen, giống như muốn hút linh hồn cô đi vào đó.

Sao lại có một chàng trai đẹp trai như vậy! Trẻ trung khỏe mạnh như vậy!

Tô Tiểu Ly khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Quả nhiên là say rượu thật đáng sợ!

Tô Tiểu Ly đột nhiên sôi trào mãnh liệt, cũng không biết lấy dũng khí và can đảm ở đâu ra, bàn tay nhỏ bé đặt lên cánh tay anh, tóm chặt tay áo anh.

“Em muốn...”

Ôi, không được, ánh mắt Vệ sư huynh thật vô tội, cô rất muốn rất muốn rất muốn...

Hít một hơi, ưỡn ngực!

“Em em em... Em muốn tấn công anh!”

Tô Tiểu Ly tỏ tình xong, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại.

Người xung quanh từ kinh ngạc đến bội phục, từ bội phục đến chờ xem kịch vui.

Chỉ có nam chính không sợ hãi cũng không hoảng hốt, giống như bị người ta tỏ tình đã là chuyện như cơm bữa.

Chỉ thấy Vệ Nhiên đặt ly rượu xuống, ngón tay thon dài vờn qua, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vén lên sợi tóc dài trên trán cô.

Giống như động tác muốn đưa lên mũi ngửi, ngược lại làm Tô Tiểu Ly bất động.

Ngón tay anh lại như có như không nhẹ lướt qua mặt cô khiến mặt bạn Tô lại càng đỏ hơn.

Các bạn nam nhìn thấy động tác này của anh thì thấy vừa tò mò vừa kinh ngạc.

Con người đen của Vệ Nhiên thoáng qua một cảm xúc làm người ta khó hiểu, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, hai tay của anh ôm mặt Tô Tiểu Ly, môi dán gần bên tai cô.

Gần như tất cả các bạn nam ở đây đều cảm thấy tiểu sư muội này sẽ khó giữ được trong sáng, đột nhiên Vệ đại công tử lui người lại, tựa người vào lưng ghế, nhếch môi cười: “Được, vậy thì tấn công đi.”

Những lời này, tất cả mọi người đều nghe rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Gặp lại bạn học Vệ

Editor: phuogot_93

Khi Tô Tiểu Ly tỉnh dậy đã là bốn giờ chiều.

Cô phát hiện vậy mà mình vẫn nằm trên giường ở trong ký túc xá.

Mặc dù không thay quần áo, nhưng cuối cùng cũng không lưu lạc đầu đường hoặc là tỉnh lại trên giường người khác.

Cùng cảnh ngộ uống nhiều ngày hôm qua, Tiểu Mễ giờ phút này đang cảm một cây thước chọc chọc vào cánh tay cô.

“Cậu có biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?”

...

“Tối hôm qua cậu đã thổ lộ với Vệ đại công tử rồi!” Mà còn là hai người đôi mắt, ngang nhiên tỏ tình!

...

“Mẹ kiếp! Đừng nói với lão nương là cậu không nhớ gì hết!”

Bạn Tô lắc đầu, không hề có tí ấn tượng nào.

Về mặt Tiểu Mễ như kiểu tức chết lão nương mà.

Lại nói, bạn học Tiểu Mễ, bạn cũng không uống nhiều mà, tốt xấu gì bạn Tô cũng là mụ rượu làm loạn, thuận tiện tỏ tình.

Thật ra thì Tiểu Mễ uống rượu say nhanh mà tỉnh cũng nhanh.

Vừa mở mắt thì phát hiện bạn Tô nào đó đang say dựa vào vai Vệ Nhiên, một cái tay còn chọc thẳng vào ngực anh.

Cô vội vàng đứng dậy, xông lên tóm lấy Tô Tiểu Ly nói một câu: “Cô ấy uống nhiều rồi, em đưa cô ấy về ký túc xá!”

Nhìn Tiểu Mễ kéo một cô gái uống say thờ hồng học.

Trần Dã và một bạn học trường Luật không yên tâm, đi theo đưa hai người về.

Vệ đại công tử không nhúc nhích, chỉ lộ ra một nụ cười sâu xa.

Nói như vậy, cô đã tỏ lộ với Vệ Nhiên sự huynh rồi hả?

Bạn Tô gãi gãi đầu, nhưng tại sao mình không nhớ nổi cái gì hết...

Thật là rắc rối.

Buồn chán nhảy xuống giường, tới ăn thức ăn Tiểu Mễ mua hộ cô, lúc này mới nhớ tới hình như hôm nay là ngày khai giảng.

Tiểu Mễ hừ lạnh một tiếng: “Lão nương đã xin nghỉ giúp cậu từ trước rồi.”

Nhân duyên của Tô Tiểu Ly trong đám nữ sinh cũng không tồi. Chỉ nói một câu cảm cúm một chút xin nghỉ ốm một ngày, đám con gái trong học viện Mỹ thuật chảy một đồng nước mắt, mua một đồng đồ ăn vặt nhét vào ngực cô, nhờ cô mang về cho Tô toàn năng.

Nếu không phải cô ngăn cản, đoán rằng đám con gái kia sẽ đến thẳng ký túc xá, vậy chẳng phải sẽ bị lộ sao?

Con nhóc Tiểu Ly này cũng rất thông minh, nếu không sao có thể nhận học bổng, sao có thể thu hút Vệ Nhiên.

“Tớ như vậy không phải là thu hút.” Bạn Tô không có việc gì bỏ lên chỗ máy tính, vừa bật máy vừa trả lời: “Tớ gọi là ngưỡng mộ thôi.”

Chỉ là một cô gái ngưỡng mộ một chàng trai, khi nhìn thấy chàng trai đương nhiên sẽ rụt rè, có gì lạ đâu.

Tiểu Mễ tắt phụt cái máy tính của cô: “Bật máy tính cái lông ý! Nhanh đi thay quần áo!”

Hả... Lại định làm gì?

“Buổi tối tất cả cán bộ của các học viện sẽ đi họp, cậu đừng bảo là quên rồi nhé.”

Tô Tiểu Ly nhú mồm, đòi người thật đau buồn.

Chấp nhận đi thay cái áo len mỏng màu hồng có mũ, mặc chiếc quần bò ống côn màu vàng nhạt, chân đi giày màu kem, cuối cùng là khoác một cái áo khoác ngắn màu trắng.

Tiểu Mễ lướt nhìn cô từ trên xuống dưới, hừ một tiếng: “Coi như cũng có một chút vốn liếng để đi quyến rũ người khác.”

“Oa? Tiểu Mễ, cậu đang khen tớ à?”

“Đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi!”

Gọi là đi họp, thật ra cũng chẳng có việc gì, mọi người ngồi chung lại với nhau nói chuyện mà thôi.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, trường đại học R này lại có cái quy tắc như vậy, ngày khai giảng, cán bộ của mỗi viện đều tụ lại một đồng.

Đương nhiên có người coi đây là vinh dự, cũng có người xem nhẹ.

Ví dụ như hot boy Vệ Nhiên, Vệ đại công tử.

Tô Tiểu Ly vào Hội sinh viên hai năm, cho tới giờ cũng chưa từng nhìn thấy anh tham gia.

Nếu không thì đời sau duy nhất của gia đình cách mạng dừng cảm như cô chắc chắn đã dừng cảm tỏ tình rồi!

Mỗi lần như thế, Tiểu Mễ lại cười nhạo cô: “Cậu có gan tỏ tình không, cùng lắm thì mượn rượu tăng thêm can đảm!”

Không ngờ... Thật đúng là bị cô ấy nói trúng.

Chạy một mạch đến tòa nhà làm phòng họp, trời đã bắt đầu tối, đèn đường trong sân trường đã sáng lên.

Đột nhiên Tiểu Mễ nhớ đến mình phải đến đây nhà tự học bên cạnh tìm người, vì thế bỏ lại bạn Tô chạy sang hướng khác.

Bạn Tô than thở một tiếng rồi lại tiếp tục đi.

Sau đó, khi chuẩn bị tiến vào đây nhà, bên người lại có một bóng dáng màu vàng nhạt đi lướt qua.

A! A! A!

Chiều cao kia, nửa khuôn mặt kia, cái mũi cao ngất kia, đôi môi gọi cảm kia... Còn không phải là Vệ Nhiên sư huynh sao?

Máu trong cơ thể bạn nữ nào đó dâng lên, nhịp tim cũng tăng lên.

Trai đẹp đang ở phía trước, nếu không ra tay sẽ phải hối hận!

Vì thế, một bàn tay nhỏ đuôi ra, quyết đoán nắm chặt tay áo vàng nhạt sắp lướt qua.

Phù... Bất, bắt được rồi.

Vốn Vệ Nhiên không hứng thú gì với cái cuộc họp theo kiểu tiệc trà này.

Nếu không phải trong nhà có con của một vị nào đó có quan hệ thân thuộc nhiều đời muốn tham gia vào Hội sinh viên, anh cũng không muốn đến đây.

Đang đi, không ngờ đột nhiên có một bàn tay vươn ra giữ anh lại.

Bình thường những lúc như này, thân là một hotboy đại học R như anh sẽ phải quay đầu lại mặt mày tươi tỉnh, khẽ mỉm cười, sau đó khi trong mắt người kia xuất hiện vẻ sùng bái thì anh lại đi tiếp.

Mà trên thực tế, anh cũng thật sự làm như vậy.

Quay đầu lại khẽ mỉm cười, lễ độ và không nhiệt tình quá, giữ một khoảng cách khiến người ta không cảm nhận được, thật thỏa đáng.

Nhưng cái đầu nhỏ này, sao lại nhìn thấy có chút quen quen?

Bạn Tô từ từ ngẩng đầu, ngượng ngừng cười với anh rồi nói: “Hi, sư, sư huynh.”

Là cô ấy?

Trong mắt anh hiện lên một cảm xúc khó nhận ra.

Về mặt Vệ Nhiên sư huynh không thay đổi gì, không lẽ là vì không nhớ ra cô là ai?

Tô Tiểu Ly không khỏi có chút buồn bực a a vài câu.

Muốn nhắc cho anh mình là ai nhưng lại không dám.

Ngỡ nhờ Tiểu Mễ đùa mình? Ngỡ nhờ mình không tỏ tình, vậy chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Bạn Tô hơi ngửa đầu nhìn anh, một lần gió thổi đến chỗ hai người đứng, thoáng lộ ra cái trán của cô.

Đèn trong hành lang của tòa nhà đều là màu vàng ấm áp, chiếu lên cái trán của Tô Tiểu Ly, trên lông mi, trên chóp mũi, trên môi.

Vậy mà... Cũng khuynh quốc khuynh thành.

Vệ Nhiên đã gặp nhiều kiểu người đẹp, đương nhiên sẽ không bị ngây ngốc đi.

Nhưng tầm mắt cũng di chuyển từ cái áo khoác kéo khóa của cô xuống dưới.

Áo len cao cổ không thể che giấu vóc người đẹp của cô, ngược lại còn thể hiện rõ ràng đường cong trước ngực cô.

Dù anh không có ý gì với các hoa khôi trong trường nhưng anh vẫn là một chàng trai khỏe mạnh bình thường.

Hơn nữa nghĩ đến ngày hôm qua, hình ảnh nào đó làm cho tinh thần người ta thấy nhộn nhạo, khuôn mặt đẹp trai không kìm được mang theo chút hứng thú.

Nhưng anh vẫn không nói lời nào, chỉ yên tĩnh nhìn cô.

Tô Tiểu Ly căng thẳng nhưng cảm thấy vẫn phải nói.

Vì thế, bạn Tô lại nuốt một ngụm nước bọt: “Cái đó... Ngày hôm qua...”

Ngày hôm qua?

Lông mày hơi nhíu, theo góc độ của người khác nhìn thấy thì giống như anh đang hôn cô vậy.

Nhưng trên thực tế, anh chỉ vận dụng tốt góc nhìn mà thôi.

Khó có khi anh cảm thấy thú vị khi một cô gái nói thẳng muốn tấn công anh như thế, ít nhất so với những cô gái khác làm bộ làm tịch cũng có chút dễ ý hơn.

Giờ thì sao, không lẽ cũng muốn bắt chước những người đó, đến liên miên không dứt, lạt mềm buộc chặt?

Con người đen lại trở nên sâu sắc, anh cười nhẹ, hỏi lại: “Ngày hôm qua làm sao?”

Ếc...

Về mặt này của Vệ sư huynh... Như một làn gió xuân, như ánh mặt trời...

Bạn học Tô, dây thần kinh của cô thật sự có vấn đề rồi, rõ ràng trong mắt người ta không hề có ý cười có được không?

Vì sao cô lại cảm thấy được làn gió xuân đây?

Cũng chịu thôi, dù sao Bạn Tô cũng không có kinh nghiệm yêu đương gì, hiếm khi được ở gần trai đẹp mà mình thích lại còn dưới tính huống cô đang tỉnh táo mỉm cười với cô.

Nếu là người bình thường, có khi người ta đã nói xong rồi, cô không nói được gì, chỉ hơi hơi choáng váng, biểu hiện như vậy là tốt lắm rồi.

Nhưng mà! Cô choáng váng, thật sự là trọng tâm không vững, sau đó ngã về phía trước.

Phía trước cô là ai? Vệ đại công tử đó.

Rõ ràng là Vệ đại công tử sẽ đỡ cô rồi.

Đỡ lấy người đẹp vào ngực, không ngờ nhiệt độ cơ thể bạn Tô lại nóng kinh người!

Lay lay người trong ngực mới gặp không được vài lần, cũng đã ba lần ôm lấy cô, phát hiện quả thật không có phản ứng gì, bạn học Vệ Nhiên không hề không khẽ chửi thầm một tiếng: “***!”

Say rượu đúng là xấu hổ!

Bởi vì nó làm cho một cô gái đột nhiên ngất đi trước mặt anh chàng đẹp trai mà mình thích.

Nhưng ngất xỉu lại hạnh phúc, bởi vì Vệ Nhiên phát hiện cô ngất đi khá lâu rồi, không thể không ôm cô lên đi đến phòng Y tế.

No no, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu, chuyện xấu hổ nhất vẫn còn ở phía sau!

Bạn Tô nằm trên giường ở phòng Y tế ngủ rất lâu, trong mơ hồ phát hiện một anh chàng đẹp trai nói chuyện điện thoại xong thì trở về trước giường bệnh, hình như đang nhìn cô.

Sau đó, sau đó, sau đó, cuối cùng cô đã làm một chuyện mà trong mơ đã rất nhiều lần muốn làm!

Đột nhiên cô vươn tay, túm lấy cổ áo chàng trai, sức lực lớn như trâu kéo anh xuống.

Chàng trai có vẻ nhưng không hề chuẩn bị tâm lý, trong nháy mắt hai gương mặt đã gần trong gang tấc.

Vì thế, trong con người đen như ngọc xuất hiện rất nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng lại không hề đứng dậy, mà hô hấp lại ngày càng dồn dập.

Đúng lúc này! Đột nhiên có một tiếng quát nhẹ: “Ông nội nó! Tôi muốn đại diện ánh trăng trừng phạt anh!”

Sau đó, tay bạn Tô nhanh như chớp ôm lấy mặt Vệ đại công tử, dùng sức lực hơn thường không bỏ giây xéo khuôn mặt đẹp trai kia.

Khi Tiểu Mễ và Trần Dã, còn cả những cán bộ khác trong Hội sinh viên xuất hiện tại phòng Y tế thì đúng lúc thấy cảnh tượng như vậy.

Vệ đại công tử đang bị một cô gái nằm trên giường bệnh giày vò.

Theo như lời Tiểu Mễ nói, hình ảnh lúc đấy chỉ có bốn chữ có thể giải thích: thăm, chưa, từng, thấy.

Chương 12: Huyền gia cầu hôn

Editor: phuogot_93

Ngao~~~~~

Sói ở Tây Bắc, đau buồn sẽ ngira đầu lên trời rít gào.

Tô Tiểu Ly cảm thấy, nếu mình là một con sói, đây chính là một nỗi buồn lớn nhất.

Ban đầu, cô còn tưởng rằng mình bị động kinh làm những hành động hạn chế trẻ nhỏ với Vệ Nhiên.

Kết quả Tiểu Mễ nói với cô: “Không có, lão nương cam đoan với cậu, từ cổ của anh ấy trở xuống cậu tuyệt đối không động chạm gì đến.”

Sau đó lại còn dùng vẻ mặt khinh bỉ, giống như cô không có can đảm đụng từ cổ người ta trở xuống vậy.

Ôi, thật là đau khổ.

Cũng bởi vì tối hôm đó cô đột nhiên bị ngắt, thế là cô lại nghỉ ngơi một ngày, ngày thứ ba mới đăng nhập vào trò chơi, nhưng không thấy sư huynh nhà mình, mà ngược lại, Hoa Địa Vi Lao tóc vàng vừa nhìn thấy cô login lập tức chạy tới.

Hoa Địa Vi Lao: “Tiểu Miêu Miêu, sao tối hôm qua cô không lên?”

Vừa đến, tóc vàng đã nhanh chóng, nhanh chóng, nhanh chóng đánh thẳng vào nỗi đau của bạn Tô.

Đương nhiên cô sẽ không nói bản thân vì uống nhiều rượu nên bị say, vân vân...

Cô chỉ nói với Hoa Địa Vi Lao: “Tôi có hẹn với trai đẹp.”

Để tăng tính chân thật của câu nói, cô còn cố ý miêu tả chi tiết bữa cơm hôm đó, ví dụ như lúc ăn cơm có những món gì, người nào ăn khá nhiều thịt, vân vân...

Hoa Địa Vi Lap lập tức gửi về mặt nghi ngờ: “Cô thích trai đẹp hả? Có đẹp như tôi không?”

Bạn Tô nghĩ thầm, tôi biết làm sao được.

Cô còn chưa kịp gỡ xong, Hoa Địa Vi Lao lại tiếp tục nói: “Chắc chắn không đẹp trai bằng tôi đâu!”

Rồi lại say đắm nhìn vào trong gương.

Bạn Tô giật mình, rất khinh bỉ phản bác lại Hoa Địa: “Nói bậy! Anh ấy là đẹp trai nhất!” Những người khác đều là hàng loại hai thôi! Hàng loại hai!

Nói ai cũng được nhưng không được nói đến Vệ Nhiên sư huynh trong lòng cô!

Nói xong, vung tay áo một cái, cô dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Trên nóc nhà, một chàng trai áo trắng trùng hợp nhìn thấy toàn bộ cảnh này, bao gồm... cả cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thật sự không nhìn ra, Tiểu Ly Miêu này lại đã có “người trong lòng.”

Ngón tay thon dài khẽ xoe cằm, chậm chậm cọ xát.

Ừ, có chút thú vị.

Lại nhìn con Ly Miêu nào đó đã không thấy bóng dáng đâu rồi. Hệ thống đột nhiên hiện ra dòng chữ nhỏ: [Tiểu Ly Miêu đã logout!]

Kích động đến thế à, lại còn logout nữa.

Bên môi hiện lên một nụ cười sâu xa.

Bạn Tô quả thật đã rời khỏi trò chơi.

Nhưng không phải cô logout mà do quá kích động không cẩn thận đá trúng ổ điện.

Chủ yếu là vì đột nhiên cô nhớ tới cảm xúc trong giấc mộng kia, tron tron mềm mề, không lẽ đó chính là gương mặt đẹp trai của Vệ sư huynh sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Ặc, thôi đừng nghĩ nữa.

Cái suy nghĩ dâm này thật ảnh hưởng đến sức khỏe...

Bạn Tô, bạn không hồ là đời sau của quân nhân.

Vỗ vỗ mặt, lần nữa đăng nhập vào trò chơi.

Vừa lên trò chơi, thiếu chút nữa lại bị dọa cho nhảy dựng.

Đứng bên cạnh là một chàng trai cao lớn mặc áo đen, hai tay khoanh trước ngực.

Từ góc độ nào đó nhìn sang, môi của anh và môi của cô gái áo trắng đang dính sát vào nhau!

Hình ảnh này dọa bạn Tô sợ không nhẹ, vội vàng nhảy ra bên cạnh vài bước.

Theo bản năng lấy tay lau miệng, cho dù chỉ là trò chơi cũng không thể để người ta chiếm tiện nghi bừa bãi.

Quay đầu lại nhìn, chàng trai kia tạo cho người ta cảm giác quý mị, trên mặt có cái vân hình ngọn đuốc... Khoan đã! Vân hình ngọn đuốc?

Tầm mắt nhìn lên trên đầu chàng trang, có ba chữ to rõ ràng: Dạ Thất Huyền.

Hả? đây không phải cái người đã cho cô 15 vàng, Dạ đại sao?

Phật tổ gia gia phái anh tới đây quyến rũ cô rồi hả?

Bạn Tô vừa định làm một động tác hát đầu trong trò chơi, bầy tỏ cô mãi đi theo Vệ sư huynh. Chuột còn chưa kịp bấm đã thấy một cô gái áo xanh xông tới.

Cô ấy run run không ngừng nói.

“Anh! Anh nói xem, có phải anh có bạn gái mới rồi cho nên mới không nhận điện thoại của em! Không cho em email!”

Trên đầu cô gái áo xanh hiện ra rất nhiều vệt mặt khóc.

“Không phải anh nói mặc kệ em như nào, anh đều chờ em sao? Kiệt tử không tốt với em! Anh anh... Anh cũng đùa giỡn em!”

Bạn Tô nhìn nhìn bốn phía, trầm dậm quanh đây hình như chỉ có ba người bọn họ.

Cô ta đang nói chuyện với Dạ Thất Huyền? ... Nhưng họ Dạ kia lại không lên tiếng.

Gió thổi làm lay động quần áo hai người, chàng trai áo đen vẫn đứng yên, chỉ có cô gái áo xanh đi lại xung quanh anh.

Rốt cuộc, Dạ Thất Huyền cũng nói chuyện: “Chúng ta đã chia tay rồi.”

Không lẽ cô gái này muốn quay lại với Dạ đại?

Quả nhiên, cô gái áo xanh nghe nói như thế, hình như cơ thể lắc lư một cái nhưng ngay sau đó lại đến gần Dạ Thất Huyền: “Lúc đó em chỉ tùy tiện nói một chút, em ở cùng một chỗ với Kiệt tử cũng chỉ vì muốn trêu chọc anh. Ai bảo anh luôn không lạnh không nóng với người ta.”

Nhìn đến đây, Tô Tiểu Ly đã hiểu.

Hóa ra đây là một cô gái chân đạp hai thuyền, vứt bỏ người bạn trai trước hiên lành đi tìm niềm vui mới, sau đó bởi vì niềm vui mới chỉ tán tỉnh đùa chơi cô ta, nên quay đầu lại tìm người bạn trai hiên lành nín kéo tình cảm xưa.

Thật là máu chó.

Nhưng mà, cô gái này cũng quá tự đại rồi, cùng niềm vui mới trêu chọc bạn trai chính thức? Ai tin được.

Mặc dù bạn Tô nhiệt tình, cũng thích gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.

Nhưng loại tình cảm rắc rối này là chuyện riêng nhà người ta, cô không nên quân. Vì thế cô chỉ âm thầm khinh bỉ cô gái kia, chuẩn bị rời đi.

Vừa muốn đi, kết quả vai nam chính lại gửi tin nhắn riêng cho cô.

Dạ Thất Huyền nói với bạn: “Có ở đây không?”

Hả? Gửi nhầm à?

Bạn Tô suy nghĩ, vừa định nói với anh là gửi nhầm rồi thì phát hiện cô gái áo xanh tên Hoa Hồng quay đầu đi về phía mình.

“Này! Cô là ai? Sao lại đứng đây? Có bệnh không hả?”

Cô gái áo trắng theo bản năng lùi về sau hai bước, cô gái áo xanh vừa định mắng tiếp thì Dạ Thất Huyền đã chạy tới chắn trước mặt bạn Tô.

“Đừng cố tình gây sự.”

“Anh!” Hoa Hồng nhìn bạn Tô, cắn hận nói: “Được lắm, em nói sao cô ta lại đứng yên ở đây làm gì? Anh nói đi? Cô ấy và anh có quan hệ như nào?”

What? Chuyện gì đây? Nữ chính tức giận dòi mục tiêu?

Bạn Tô khản trương trả lời riêng với anh: “Thì chứ~~~ các người từ từ nói chuyện, lão nạp tôi đi trước.”

Lửa này càng đốt càng lớn, nhưng đừng đốt nhầm đến cô.

“Tiểu Mễ.” Bạn Tô hô lên một tiếng, không ai đáp lại, lúc này mới phát hiện Tiểu Mễ đã đi ra ngoài từ bao giờ rồi.

Lại nhìn vào cuộc nói chuyện trên kênh phụ cận trong màn hình, Tô Tiểu Ly lại phun.

Hoa Hồng: “Anh nói đi, anh và cái con Ly Miêu bí ỉm này có phải đã sớm có ý với nhau rồi phải không? Cho nên em vừa nói em thích tiểu Kiệt, anh đã đồng ý chia tay?”

Dạ Thất Huyền: “Chú ý cách dùng từ của cô!”

Hoa Hồng: “Anh dám ngang nhiên che chở cô ta như vậy! Trước kia anh không hề làm như thế với em bao giờ!”

Dạ Thất Huyền: “Chúng ta đã chia tay rồi.”

Hoa Hồng: “Em không chia tay! Không chia! Không chia! Không phải anh nói thích em sao? Không lẽ anh không thích nữa rồi hả?”

Giống như đã mất hết kiên nhẫn, Dạ Thất Huyền nghiêng nghiêng người, mặt hướng về cô gái áo trắng, để lại bóng lưng cho cái cô Hoa Hồng đang kêu gào kia.

“Chúng đã không thể.” Từ khi cô gái này bắt cá hai tay thì đã không thể rồi.

A? Hoa Hồng không thể tin được hỏi lại: “Vì sao? Em đã quăng tiểu Kiệt kia trở lại tìm anh. Chỉ cần anh tiếp tục yêu thích em!”

Chàng trai áo đen phát tay áo: “Bởi vì tôi muốn cưới cô ấy.”

Ánh mắt Tô Tiểu Ly chột lóe, scandal của nữ chính đã xuất hiện rồi à? Thật kích thích.

Hai giây sau, trên màn hình nhảy ra ba chữ: Tiểu Ly Miêu.

Bạn Tô còn chưa kịp phản ứng, chàng trai áo đen đã xoay người về phía cô, trong kênh phụ cận đánh chữ: “Chúng ta kết hôn đi, Tiểu Ly Miêu.”

Rầm ----

Bạn học Tô vinh quang ngã từ trên ghế xuống.

Rốt cuộc chuyện này là như nào đây?

Cô vừa login thì thấy Dạ đại dây dưa với một cô gái, kết quả lại thành cầu hôn với cô?

Thế giới này thật quá huyền ảo!

Toàn thân cô gái áo xanh là khí lạnh, nhìn chăm chăm cô, chàng trai áo đen thì làm tư thế cầu hôn.

Oh oh, đầu của cô, cảm giác đau nhức sau khi say rượu...

Vì thế, Tô Tiểu Ly làm một động tác mà cô thường làm trong một số trường hợp: Dứt khoát bấm nút thoát, logout luôn.

Thôi đi, tuy có hoa đào bay đến nhưng cô cũng không thể bán tự do của mình nhanh như vậy được.

Kế hoạch nổi tiếng giang hồ vẫn chưa xong, không thể chưa chi đã ... làm mất tự do của bản thân.

Cười khúc khích rồi cầm cái gương nhỏ âm thầm đắc chí, soi soi, phát hiện mình vẫn rất có sức hút nhé, lại cười trộm.

Bên này bạn Tô vui sướng, hoàn toàn không biết trong trò chơi, đã có người coi cô là kẻ thù không đội trời chung.

“Nói cho anh biết! Hoa Hồng em tuyệt đối không để cho anh và tiện nhân kia ở cùng một chỗ!”

Cô ta không chiếm được thì người khác cũng đừng hòng lấy!

Móng tay được sơn màu đỏ thắm, hai bàn tay hung hăng bấm chuột, Tiểu Ly Miêu, cô cứ chờ đấy cho tôi!

Hất xì! Hất xì!

Tô Tiểu Ly xoa xoa cái mũi, không lẽ Dạ đại nhắc đến mình? Nếu không thì, cô đăng nhập vào xem trộm một chút?

Suy nghĩ một chút, nhập tên tài khoản của Tiểu Mễ, nhẹ nhàng login.

Vừa vào, lại dọa cô giật mình!

Cách đó không xa ở phía trước, đang có một chàng trai áo trắng thanh lịch phóng khoáng từ từ lại gần.

Phản ứng đầu tiên của bạn Tô là đi về phía trước, hết sức cung kính gọi một tiếng: “Sur huynh~~~~”

Gọi xong cô lập tức hỏi hân.

Cô cô cô, cô bị điên rồi? Giờ cô đang dùng tài khoản của Tiểu Mễ mà!

Nghĩ muốn sửa lại thì đã muộn.

Chàng trai kia chỉ hơi sững sờ, ngay sau đó đã mời cô vào tổ đội.

Ngoan ngoãn vào đội, lúc này chàng trai mới hỏi: “Sao lại không vào tài khoản của mình?”

Ặc, nên nói như thế nào đây?

Bạn Tô nhăn nhó, vẻ mặt ửng đỏ: “Sur huynh ơi, mùa xuân đến rồi.”

Hả? Chàng trai nào đấy ở màn hình bên kia, nheo hai mắt lại, đây là cái phản ứng gì?

Khóe môi hơi nhếch, thông thả đánh ra bốn chữ: “Muốn tìm đàn ông?”

Rầm-----!

Bạn học Tô Tiểu Ly lại hoa lệ ngã từ trên ghế xuống.

Hon nữa đồng thời hoa lệ đá bay nguồn điện.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Từ chối từ chối

Editor: phuogot_93

ORZ... Giờ người đang nói chuyện với cô chính là sư huynh phúc hắc nhà mình sao?

Anh ấy lại hỏi cô, có phải muốn tìm con trai không...

Từ bao giờ anh ấy trở nên hài hước như vậy?

Điên rồi điên rồi, run rẩy run rẩy.

Liếc nhìn ổ điện bị cô đá rơi, bạn Tô thở dài không còn cách nào, lại chuẩn bị cho tốt, khởi động máy, đăng nhập trò chơi.

Nhưng cô... đăng nhập bằng tên tài khoản của mình.

Vì sao đăng nhập bằng tài khoản của mình? Không lẽ không sợ Dạ đại xuất hiện lần nữa, đột nhiên tới cầu hôn sao?

Cô sợ.

Sở dĩ cô đăng nhập bằng tài khoản của mình chỉ đơn thuần là vì... theo thói quen...

Vui vẻ đăng nhập trò chơi, lập tức nhận được tin nhắn của người nào đó.

Mặc Phàm nói với bạn: “Sao thế, ngã từ trên ghế xuống?”

Oa~~~

Sur huynh à, anh quá là thần kỳ.

Bạn Tô khó khăn xoa xoa cái mông nhỏ, hậm hực đánh chữ: “Sur huynh thật là sáng suốt hơn người.”

Rất có tố chất đại thần, cái quỷ gì cũng biết.

“Ha ha ha, Tiểu Miêu Miêu đáng yêu quá.” Mái tóc vàng bồng bênh bay bay, cười híp mắt nhìn chàng trai ngồi trước màn hình.

Chàng trai kia liếc mắt nhìn chàng trai có khuôn mặt trẻ con đứng phía sau, môi mỏng khẽ nhếch: “Cậu rất rảnh rỗi à?”

Ý là, cậu đang nhàm chán đúng không? Ngứa da đúng không?

Chàng trai có gương mặt trẻ con lập tức lắc đầu: “Tớ bận lắm.”

“Vậy thì tốt, ra cửa rẽ phải là phòng của cậu, không tiền.”

Chàng trai có gương mặt trẻ con cúi cái đầu màu vàng, về mặt đau thương.

Chưa có ai đối xử với mình như vậy, người này còn là bạn nói khổ, giờ còn may mắn lên đại học vẫn trở thành hàng xóm ở ký túc xá.

Nhìn lại chàng trai có gương mặt hoàn mỹ kia, cậu lại thấy không công bằng. Rõ ràng là một con hồ ly, lớn lên lại cứ đẹp như vậy, lớn lên đẹp còn chưa tính, lại vẫn chưa thích cô gái nào.

Thật đau lòng~~~

“Tớ không ngại khiến cậu đau lòng hơn đâu.” Giọng nói dễ nghe vang lên, nhưng lời nói lại thật là ác độc.

Chàng trai có gương mặt trẻ con lập tức thức thời thay đổi đề tài.

“Đừng rồi, cậu không nói với Tiểu Miêu Miêu, ngày hôm trước Tuyết Diễm kia đến nói xin lỗi cô ấy à?”

Vốn là nói tám giờ tối sẽ để người đánh lên Tiểu Ly Miêu, Tuyết Diễm, đến địa điểm đánh lên xin lỗi Tiểu Ly Miêu.

Nhưng lúc đấy lại bị gọi đi ăn cơm, chàng trai kia và anh đều treo máy, không ngồi trước máy tính.

Ai ngờ rằng Tiểu Ly Miêu kia cũng không login.

Sau đó, Tuyết Diễm và Tuyết Yêu vẫn đứng ở chỗ xảy ra chuyện chờ cả tối.

Mãi đến 11 giờ, khi chàng trai nào đó trở lại ký túc xá mới phát hiện Tuyết Yêu liên tục gửi tin nhắn cho anh.

Mặc dù, đại đa phần trong đó đều không liên quan gì đến chuyện xin lỗi.

Chàng trai nào đó về mặt không thay đổi, gửi đi một câu: “Hôm nay Tiểu Ly Miêu không ở đây.”

Tuyết Yêu kia vừa thấy anh nói lại, vội vàng gửi tới thật nhiều icon dấu môi son.

“Mặc đại, anh tới khi nào thế?” Một chàng trai gọi Tiểu Ly Miêu, thật sự là...

Chàng trai nào đó: “Mỗi tối, tám giờ.”

Hả? Mỗi tối, tám giờ? Ý gì thế?

Rõ ràng Tuyết Yêu hoàn toàn không hiểu lời của Mặc đại thần.

Nếu bạn Tô ở đây chắc chắn sẽ tốt bụng nhắc nhở cô ta: Ý tứ của anh ấy là, về sau cô cứ đến đây đúng tám giờ mỗi tối, khi nào xin lỗi đảng hoàng trước mặt tôi thì chuyện này mới tính là xong. ddleqd

Đáng tiếc, không phải người nào cũng hiểu suy nghĩ của Mặc đại là như vậy.

Ít nhất cô gái Tuyết Yêu không phải là người đó.

Phản ứng đầu tiên của cô ta là mỗi tối tám giờ, không lẽ Mặc đại hẹn với cô ta?

Ah ah ah, nghe nói Mặc đại trong trò chơi chưa từng cưới vợ, cô ta có cơ hội không?

Có người thật là hoang tưởng.

Tuyết Yêu kích động đến nổi bản thân họ gì rồi.

“Mặc đại, người ta về sau mỗi ngày đến đây có thể tìm anh sao?” Đôi môi đỏ mọng nhấp nháy rõ ràng là lại không tự lượng sức muốn quyến rũ anh.

Đáng tiếc chàng trai đã sớm miễn dịch với các chiêu này, căn bản không muốn nhắc lại lần nữa với cô ta, lạnh lùng logout, tắt máy.

Tuyết Yêu lại sững sốt, không hổ là đại thần, nói xong đã logout.

Tất nhiên, nếu không cô cho rằng đại thần ai cũng có thể làm à?

Hoa Địa Vi Lao biết chuyện này, là vì sau khi bạn Tô bị đánh lén, lúc Tuyết Yêu tìm chàng trai kia, đúng lúc anh cũng có mặt ở trong phòng.

Nguyên nhân anh nhớ đến là bởi vì... Anh muốn biết chàng trai nào đó sau khi bị một tiểu sư muội ở trước mặt mọi người nói muốn tấn công thì rốt cuộc sẽ làm gì...

Nhưng thật đáng tiếc, chàng trai kia ra khỏi quán ăn với vẻ mặt rất bình tĩnh, hoàn toàn không để cho anh phát hiện ra sự vui vẻ.

Haizz, thật là thất vọng quá.

Nhưng nhắc tới cũng kỳ lạ, vì sao chàng trai kia lại nhấn mạnh việc phải đến địa điểm đánh lén để xin lỗi đây?

Căn cứ theo như tính cách đặc trưng thâm sâu khó dò, làm sao có thể đơn giản chỉ nói một câu xin lỗi là xong chuyện.

Nghĩ đến đây, anh lại đến gần chàng trai hỏi rõ lý do.

Chàng trai kia mặt không thay đổi nói: “Không có lý do gì. Cô ấy theo tớ đương nhiên không thể để cô ấy chịu thiệt thòi được.”

...

Đi theo cậu ta?

Chàng trai có gương mặt trẻ con 囧.

Còn nói cậu ấy không có ý gì với Tiểu Miêu Miêu, không tin được không tin được.

Không có ý gì mà lại cưỡng ép một MM nhỏ đáng yêu trở thành sư đệ của mình?

Tiểu Miêu Miêu thật đáng thương~~~

Bạn học Hoa Địa à, bạn Tô chỉ là bị chàng trai nào đó sửa lại giới tính thôi, cưỡng ép... Cách hình dung này có hơi quá chăng?

Bạn Tô đang muốn vót vát lại một chút mặt mũi trước mặt sư huynh nhà mình, ví dụ như vừa rồi thật ra không phải cô ngã từ trên ghế xuống. ddleqd

Còn chưa nghĩ ra phải nói như nào thì hắt xì hai cái liên tiếp.

Kỳ lạ, ai đang nói xấu cô thế?

Quay đầu, cô sững sốt.

Bởi vì không biết từ lúc nào mà chàng trai áo đen đã chạy tới cạnh cô.

Tay áo của anh bị gió thổi, trên người có một cây đao to màu tím nhạt phát ra ánh sáng, thật là một cây đao tốt, dù sao người ta cũng là một cao thủ phải không?

Nhưng bạn Tô lại không có cảm giác gì với người ta, chỉ coi như Phật tổ đã phái một người ngưỡng mộ cô tới.

Cô không thích cũng không ghét.

Cho dù là vậy, trong tiềm thức cô vẫn lùi một bước nhỏ về phía sau.

Bởi vì, cây đao kia... So với cây đàn của cô thì mạnh hơn nhiều.

Ngộ nhờ bởi vì cầu hôn không thành, anh tức giận, coi cô như Boss Gà con để chém thì cô biết làm thế nào?

Hơn nữa vừa rồi cô gặp anh và cái cô gái áo xanh tên là Hoa Hồng gì đó đang nói chuyện sôi nổi theo kiểu Quỳnh Dao thì lại càng không thể đứng gần anh được.

Ngộ nhờ bị dính vào cái tên Tiểu Tam, cô sẽ bị khinh bỉ, không được không được.

Tô Tiểu Ly, xem ra cô phải ra tay trước để chiếm lợi thế thôi.

Dạ Thất Huyền nào biết bạn Tô nghĩ nhiều như vậy.

Anh vừa nói kết hôn xong, cô gái áo trắng bên cạnh đã logout rồi.

Đợi cô login lại, thì đúng lúc có cái tài khoản phụ ở gần cô.

Vì thế dùng tài khoản chính chạy ngay tới đây rồi.

Chưa kể, còn chưa kịp đứng vững.

Cô gái áo trắng đột nhiên làm động tác hát đầu.

Sau đó, trên kênh phụ cận xuất hiện câu sau:

Tiểu Ly Miêu: “Thí chủ, lão nạp rất trong sáng.”

Anh... Còn chưa nói gì mà...

“Không cần phải nói tôi cũng hiểu.” Bạn Tô rất bình tĩnh giải thích cho anh.

Chắc chắn anh thấy cô xuất hiện ở hiện trường, trong lúc cấp bách đã lấy cô ra làm bìa đỡ đạn.

Dạ Thất Huyền không khỏi sững sốt, sao cô biết?

Nếu cô thông minh như vậy, sao có thể hiểu lầm ngày đó anh cho 15 vàng... làm... sính lẽ đây?

Bạn Tô đắc ý nhìn màn hình nhún vai cười haha hai cái, tất nhiên rồi, trong tiểu thuyết đều viết như vậy, cô đã đọc biết bao nhiêu sách, đối với các loại tình cảm có chuyện gì xảy ra cô đều hiểu rất rõ ràng và kĩ lưỡng.

Ai nói cô có tinh thần hi sinh của đời sau gia đình cách mạng, không sao, cô không tính toán chuyện này.

Người này, người được gọi là Dạ đại – Huyền gia có chút run rẩy.

Anh rất muốn nói, 15 vàng kia thật sự không phải giống như tượng tượng của cô đâu...

Anh anh, anh thu hồi lại câu nói kia, cô rất chất phát, ừ, rất chất phác.

Nói xong, cô gái áo trắng lại định rời đi.

Kết quả trước mắt vút một cái, Dạ Thất Huyền lại chắn trước mặt cô.

Bạn Tô không khỏi sững sốt một chút, nhưng lập tức nở nụ cười với màn hình.

Chắc chắn Dạ đại sợ cô nói cho người khác biết rồi?

Tiểu Ly Miêu: “Thí chủ, người yên tâm, lão nạp sẽ không nói ra ngoài.” Cô cái gì cũng không thấy, không thấy. ddleqd

Dạ Thất Huyền im lặng.

Gió to đột nhiên thổi tới, áo choàng của bạn Tô lại bắt đầu bay.

Hon nữa, mí mắt trái của cô tự nhiên giật giật.

Ngay khi dùng tay xoa nhẹ lên mắt trái của mình, hệ thống thông báo: [Dạ Thất Huyền tặng hoa cho bạn, có nhận không?]

Ặc, không phải đã nói không cần sao, vì sao vẫn tặng?

Bạn Tô thuận tay bấm từ chối.

Kênh Thế giới đồng thời cũng hiện: [Tiểu Ly Miêu từ chối hoa của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền đau lòng gần chết, không muốn sống!]

Trải qua sự kiện lần trước, cô biết rõ nhận hoa là để chuẩn bị kết hôn, hon nữa sau khi nhận hoa còn tăng mức độ bạn bè, có thể sử dụng một số động tác thân mật như người yêu.

Là một cô gái chưa mở bao bì, cả thể xác và tinh thần đều là một cô gái hoàn hảo, Tô Tiểu Ly từ chối nhận hoa.

“Không cần tặng hoa.” Dạ đại vì sao lại đặc biệt như thế?

Dạ Thất Huyền im lặng, tiếp tục kiên trì gửi hoa, hi vọng cô nhận.

Vì thế trên kênh Thế giới không ngừng xuất hiện:

[Tiểu Ly Miêu từ chối hoa của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền đau lòng gần chết, không muốn sống!]

[Tiểu Ly Miêu từ chối hoa của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền đau lòng gần chết, không muốn sống!]

[Tiểu Ly Miêu từ chối hoa của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền đau lòng gần chết, không muốn sống!]

Được rồi... Sự việc đã phát triển đến mức để cho những người chơi khác chú ý đến việc Huyền gia bị từ chối.

Chưa nói đến những nhân vật quần chúng, nói đến chàng trai nào đó trước đã.

Trên Thế giới vừa phát ra tin tức bạn Tô từ chối Huyền gia, con ngươi đen như ngọc kia lóe lên một sự kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, trên môi anh lại nở một nụ cười rất nhẹ.

Khi tin tức từ chối hiện đến lần thứ N, chàng trai ngồi ở màn hình bên kia, rốt cuộc trong con ngươi nghiền ngẫm cũng lộ vẻ thích thú.

Xem ra, anh cũng có thể tham gia chuyện này một chút rồi.

Ngón tay thon dài lướt nhẹ trên bàn phím, trên Thế giới lại có một cái Thiên lý truyền âm rất hoa lệ:

Thiên lý truyền âm [Tiểu Ly Miêu, đến giờ về nhà ăn cơm rồi.]

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tìm chồng

Editor: phuogot_93

Mọi người thấy thông báo lần lượt xuất hiện trên kênh Thế giới cùng với Thiên lý truyền âm kia thì không khỏi suy nghĩ miên man trong đầu.

Huyền gia luôn khiêm tốn làm việc, chỉ xuất hiện vào rạng sáng, gần đây thực sự rất khác thường.

Không chỉ xuất hiện vào ban ngày nhiều lần, lại còn tặng hoa cho Tiểu Ly Miêu.

Trọng điểm là: Tiểu Ly Miêu là con trai!

Oa ~~~

Không lẽ, người chơi Huyền gia này yêu đàn ông?

Vậy anh ấy là công hay là thụ?

Nhìn toàn thân mặc đồ đen cùng với việc hàng đêm sắp xếp một loạt tài khoản phụ đánh Boss Gà thì chắc chắn là công rồi!

Nói vậy thì, Tiểu Ly Miêu là thụ?

Kích thích, thật là quá kích thích rồi.

Không biết bọn họ thích địa điểm như nào, tư thế ra sao, lúc XXOO sẽ có biểu cảm như nào?

Toàn bộ Thế giới kích động, mọi người đều thảo luận ý tưởng dâm dăng.

Bản Đại Hải: “Oa hu---! Không ngờ Huyền gia lại yêu đàn ông!” Nhìn lại mà xem, có biết bao nhiêu kiên nhẫn với Tiểu Ly Miêu nữa kìa.

Phù Dung Nãi Nãi: “Mẹ kiếp! Sao tôi không biết cậu ta thích đàn ông chứ?”

Mọi người nghi hoặc, nói vậy không lẽ Phù Dung Nãi Nãi quen biết Huyền gia à?

Hoa Khai Phú Quý: “Phù Dung, cô và Huyền gia...?”

Phù Dung Nãi Nãi vô cùng tiếc hận: “Nếu biết sớm tôi đã tự đề cử mình với Huyền gia rồi.” phuogot_d/dlqdn

ORZ... Mọi người im lặng rồi.

Hoa Khai Phú Quý: “Haizz, tôi cảm thấy tôi vẫn chưa hiểu rõ thế giới này.”

Phù Dung Nãi Nãi: “Không hiểu rõ là bình thường, công thụ là một môn học rất phong phú.”

Tiểu Đậu Đậu: “Không lẽ Huyền gia là công thật?”

Tôi Yêu Thịt Ba Chỉ: “Chuyện này không thể nói chắc chắn được.”

Phù Dung Nãi Nãi: “Chờ tôi thử xong sẽ nói cho mọi người biết.”

Cầu Nại Hà: “...[?]”

Bạn Tô không chú ý những người trên kênh Thế giới nói gì.

Cô vẫn đang chuyên tâm đối phó chàng trai mặc đồ đen trước mặt.

Đã nói không cần hoa, vì sao lại vẫn cứ đưa?

Cô không thể nhịn được nữa, đành phải hỏi: “Thí chủ, vì sao anh nhất định phải đưa hoa cho tôi?”

Dạ Thất Huyền trả lời: “Cầu hôn.”

Phụt ----!

Lại còn cầu?

Không phải vì cô dừng cảm không để ý gì đứng ra làm bìa đỡ đạn cho anh một lần.

Cho nên giờ lại để cô làm tiếp?

Bạn Tô hít sâu một hơi, cô gắng để cho biểu hiện của mình càng thành khẩn hơn.

“Dạ... Đại đại, thật sự không có việc gì.”

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, huống hồ cô lại là đời sau của gia đình quân nhân.

Chàng trai mặc đồ đen im lặng một lúc lâu mới nói: “Tôi nói rồi tôi muốn kết hôn với cô, đàn ông phải dám làm dám chịu.”

Ý của anh chính là nói muốn kết hôn với cô thì chắc chắn sẽ cưới.

... Dạ đại, anh có thể cố chấp hơn chút nữa không?

Đang rối rắm thì trên màn hình lại nhảy ra một cái thông báo màu đỏ.

Vừa nhìn thì hóa ra là sư huynh nhà mình.

Sư huynh! Huynh thực sự là cứu tinh của muội!

Bạn Tô vội vàng vào nói chuyện riêng với sư huynh nhà mình: “Sư huynh~~~~” phía sau còn có một biểu cảm mặt khóc tội nghiệp.

Chàng trai nào đó lạnh lùng hỏi: “Muội đang ở đâu?”

Ặc, Tô Tiểu Ly nhìn cảnh vật xung quanh: “Thành Phượng Tường, bên cạnh đài ngắm cảnh.”

Vừa gửi những lời này đi, chàng trai nào đó nhanh chóng trả lời: “Chờ.”

Ếc...

Nhìn lại Dạ Thất Huyền bên cạnh, hình như không ở đây?

Hay là bây giờ trốn đi?

Bạn Tô nghĩ như vậy tay cũng theo bản năng ấn một cái, trong màn hình, cô gái nhỏ mặc đồ trắng cũng hơi hơi di chuyển một chút.

Ai biết vừa mới di chuyển như vậy, chàng trai mặc đồ đen lại tới gần bên cạnh cô một lần nữa!

Dạ Thất Huyền: “Cô phải đi?”

Bạn Tô định nói, đúng thế đúng thế, tôi bận rộn nhiều việc chuẩn bị logout rồi.

Nhưng khi nhìn đến cây đao to phía sau anh ta... Bạn Tô gian nan nuốt nước miếng.

Ánh sáng màu tím nhạt con cây đao lóe lên liên tục.

Tiểu Ly Miêu: “... Cái kia, tôi hoạt động gân cốt một chút, ha ha.”

Tuy Dạ Thất Huyền cảm thấy cô gái trước mắt này có chút kỳ lạ nhưng vẫn gật đầu.

Thật ra, đó là bởi vì hai người không nghĩ theo cùng một hướng.

Dạ đại cho rằng cô phải đi nên nghĩ muốn giữ cô lại.

Mà với bạn Tô mà nói, một câu nói bình thường của Dạ đại theo cô thấy rất giống uy hiếp. phuogot_d/dlqdn

Triết lý về cuộc sống của bạn Tô là:

Nếu người này là đá, cô là quả trứng gà tuyệt đối sẽ không đi đập vào tảng đá.

Nếu người này là dao, cô là cá thịt, cô sẽ ngoan ngoan ngây ngô trước rồi chờ cơ hội bỏ trốn sau.

Chắc chắn, coi như cô cũng thông minh.

Chỉ là từ nhỏ cô thường xuyên bị ông nội Tô phê bình vì kiêu thông minh này, ông cảm thấy nếu ở thời kỳ chống Nhật, cháu gái nhà mình không phải là tay sai thì chính là một Hán gian.

...

Được rồi, đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cô phải giải quyết Dạ đại này trước đã.

Tiếp đó, hai bên lại đi sâu vào thảo luận tiếp đề tài cưới hay không cưới.

Tiểu Ly Miêu: “Vừa rồi không phải là tình huống khẩn cấp sao?”

Dạ Thất Huyền: “Đúng vậy.”

Tiểu Ly Miêu: “Cho nên thôi.”

Dạ Thất Huyền: “?”

Tiểu Ly Miêu: “Cho nên tôi có thể coi như anh chưa từng nói qua.”

Dạ Thất Huyền: “Vậy không được.”

Chàng trai mặc đồ đen hết sức nghiêm túc, không chút nào giống như đang nói đùa.

“Không thể giả vờ coi như mình không nói gì được.”

Không thể nói là bởi vì lúc đấy bị kích động mới nói nói, hoặc bởi vì sau khi bình tĩnh thì muốn sử dụng bình tĩnh làm có che giấu những lời nói bốc đồng.”

Bạn Tô toát mồ hôi: “Vậy ý của anh là...”

Dạ Thất Huyền: “Nói cười cô rồi thì không thể giả vờ là chưa nói.”

Dạ đại anh nói thẳng muốn cưới tôi là xong, cần phải nói phức tạp như vậy sao?

“Vậy, thí chủ, anh biết tôi à?” Bạn Tô tính toán thay đổi cách nói chuyện.

Dạ Thất Huyền gật đầu: “Biết một chút.”

Biết một chút? Bạn Tô cảm thấy kì lạ, rốt cuộc anh biết gì về cô? Không lẽ trong lúc vô tình cô đã nổi tiếng rồi hả?

Suy nghĩ một chút, Dạ Thất Huyền nói: “Cô rất hiền lành.”

Bỏ ra 10 vàng để mua một đồng đồ đồ chỉ cần dùng hai vàng là có thể mua, không phải giàu có thì chính là thương người.

Căn cứ theo tình hình hôm đấy, anh đoán rằng Tiểu Ly Miêu chắc chắn là một người hiền lành.

Bởi vì cô bỏ ra mười vàng mua một đồng đồ của em họ xa của anh bày bán, làm ảnh hưởng đến mấy bạc đi Dịch trạm cũng không có.

Cho nên kết luận là cô gái này là một người tốt.

Thì ra là như vậy... Thảo nào hôm đó anh xuất hiện ở sông Độc.

Tô Tiểu Ly muốn phun máu rồi.

Hóa ra anh không phải người đàn ông mà Phật tổ phái tới cho cô.

Anh là đang trả ơn.

Nhưng vì sao anh lại cho cô 15 vàng mà không phải mười vàng?

“Lãi...” Dạ Thất Huyền nói.

Bạn Tô phun tiếp.

Tô Tiểu Ly cô sẽ vì 15 vàng mà tiếp nhận một người đàn ông, hiến dâng cuộc đời con gái sao? Cô không phải!

Vì thế cô quyết định nói rõ hơn một chút, nói thẳng với anh.

Tiểu Ly Miêu: “Tôi chưa từng gả cho ai!”

Dạ Thất Huyền: “Tôi cũng là lần đầu tiên.”

Tiểu Ly Miêu: “Rốt cuộc anh muốn thế nào hả?”

Dạ Thất Huyền: “Kết hôn.”

Cô gái mặc đồ trắng im lặng, trong lòng thầm chửi.

A a a a, đầu người này làm bằng gỗ à?

Lần đầu tiên bạn Tô cảm thấy bản thân không biết phải làm sao.

Mặc dù được người ta cầu hôn là một chuyện rất có mặt mũi.

Nhưng hôn nhân không có nền tảng tình cảm thì kết quả nhất định rất đau khổ, thê thảm!

Bạn Tô đang bối rối trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhìn màn hình.

Dạ Thất Huyền lại gửi một câu: “Kết hôn đi Ly Miêu.”

“Không được!”

Hả? Ai đánh chữ ở trong khu vực phụ cận vậy? Rõ ràng cô không gõ mà.

Chóp chóp mắt, không biết từ lúc nào sau lưng cô gái đã xuất hiện một chàng trai phóng khoáng lịch sự mặc áo trắng.

Giờ phút này đang kề sát vào cô, đừng nói, theo góc độ của cô nhìn vào, hình như cô và sư huynh nhà mình đang có dáng vẻ **.

=.=||| Éc...

Bạn Tô bị chính mình sét đánh tại chỗ, sao cô có thể nghĩ ra cái ý tưởng kinh khủng như vậy?

Không chỉ dọa được bạn Tô, rõ ràng Dạ Thất Huyền cũng bị sùng sốt.

Sao Mặc Phàm lại xuất hiện ở đây?

Chàng trai nào đó kéo dần một chút khoảng cách của mình với cô gái áo trắng, liếc mắt nhìn chàng trai áo mặc đồ đen nhẹ nhàng nói.

“Muốn kết hôn với Tiểu Ly Miêu, e rằng không được.”

Dạ Thất Huyền lập tức đánh ra câu hỏi: “Nguyên nhân?”

Bạn Tô lập tức cảm động giờ nắm đấm trước màn hình: “Sư huynh, giỏi lắm! Mau tới cứu với sư muội trong sáng của anh đi!” phuogot_d/dlqdn

Không có giờ phút nào có thể giống như bây giờ, lần đầu tiên cô cảm thấy sư huynh nhà mình là thiên sứ, là Tể Công sống lại!

Cô vô cùng biết ơn nhìn chàng trai mặc áo trắng kia, đang chờ anh thay cô từ chối Dạ đại.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu chàng trai áo trắng xuất hiện một câu.

Sau đó cô đen mặt.

Bởi vì câu nói ở trên đầu sư huynh là:

“Cô ấy đã có chồng rồi.”

Phụt ---!

Cô cô cô, sao cô không biết mình có mẹ chồng rồi?

Quả nhiên, Dạ Thất Huyền im lặng rồi.

Anh nghĩ rất đơn giản, nếu mình ở trước mặt Hoa Hồng nói muốn cưới cô, vậy thì nhất định sẽ cưới.

Nhưng nếu Tiểu Ly Miêu đã có nửa kia rồi thì anh không thể làm như vậy.

Vì thế anh nói với Tiểu Ly Miêu: “Nếu cô đã kết hôn với người khác, việc này coi như xong.”

Bạn Tô còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt anh nhìn về phía chàng trai áo trắng, sau đó xoay người rời đi.

Tô Tiểu Ly nhìn bóng lưng màu đen đi xa dần, vẻ mặt mờ mịt.

Đây là ý gì?

Nhìn chàng trai bên cạnh mình vẫn nhàn nhã như cũ, cô giống như sức nhớ ra cái gì kêu lên: “Sư huynh, huynh thật tài giỏi.”

Chỉ một câu nói đã đuổi Dạ đại đi rồi.

Chàng trai nào đó liếc cô một cái: “Ai nói huynh đuổi anh ta.”

Hả? ... Không phải đuổi thì là gì?

Chàng trai nào đó ngồi trước màn hình máy tính nhếch môi cười, từ từ gõ: “Tìm chồng cho muội.”

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ban nhạc Hỏa Diễm

Editor: phuogot_93

Không phải chứ? Đang đùa cô thôi phải không?

Sư huynh, ARE YOU nói đùa?

Chàng trai nào đó nhẹ phẩy ống tay áo rất phóng khoáng tự nhiên.

“Muội cảm thấy huynh đang nói đùa?”

Nói xong, đột nhiên rút thanh kiếm sau lưng, dưới ánh mặt trời phát ra các loại màu sắc như cầu vồng bảy màu.

Cô gái nào đó khản cập gỗ lại: “Sư huynh, huynh nói đùa đúng không? Không thể nào! Sư huynh, vừa nhìn đã biết huynh phong độ hơn người, là người nghiêm túc nhất trên toàn bộ thế giới!”

Hơn nữa, còn cực kỳ gian xảo...

Biết cô sợ đe dọa.

Nhận được câu trả lời đúng như trong dự đoán, chàng trai nào đó gật đầu, gửi một dãy số.

Hả? 1010? Đây là dãy số gì? Nhìn rất quen...

Không lẽ... Sư huynh gõ nhầm?

Mặc Phàm liếc cô một cái: “Đó là kênh YY.”

Ếc... Chat voice YY à?

Đương nhiên Tô Tiểu Ly biết YY, trong trò chơi chiến đấu tập thể ắt hẳn không thể thiếu cách thức trao đổi bằng lời nói.

Đương nhiên, ngoại trừ trao đổi, còn có thể luyện hát, dùng làm công cụ giải trí.

Từ nhỏ Tô Tiểu Ly đã có hơi sức lớn, không có việc gì lại theo ông nội hét mấy câu quay lại.

Trong các trò chơi khác, cô thường xuyên cùng một đám con gái mở một phòng ở trên kênh để hét loạn, cái gì mà tiếng cá heo, tiếng sóng thần đều kêu gào tất cả. phuogot_d/dlqdn

Nhưng mà sau khi đến trò chơi này, cô đã không vào YY nữa.

Đừng nói đến cùng nói chuyện với sư huynh nhà mình, kể cả nghe cô cũng không dám nghĩ đến.

Không phải là sư huynh trùng tà chứ?

Tự nhiên lại cho cô số kênh YY? Mà cái số này rất quen, thực sự rất quen.

Trong đầu cô gái nào đấy đang suy nghĩ lung tung thì Mặc Phàm hỏi: “Có biết hát không?”

Hả, hỏi cái này, Tô Tiểu Ly đánh một chữ có.

Vừa đánh xong, chàng trai kia lại gửi đến một câu: “Cho muội năm phút để login.”

Tô Tiểu Ly chớp mắt, con chuột đã sớm di chuyển đến biểu tượng Chat voice YY trên màn hình máy tính.

Đăng nhập YY, nhập dãy số sư huynh cho vào thanh tìm kiếm kênh.

Một lúc sau, cửa sổ kênh hiện ra.

Cánh tay Tô Tiểu Ly lập tức cứng ngắc giữa không trung.

Cô cô cô, cô không nhìn nhầm chứ, ban nhạc Hỏa Diễm???

Thảo nào cô cứ thấy rất quen!!!

Đây là số kênh của ban nhạc Hỏa Diễm, là 1010!

Ban nhạc Hỏa Diễm là kênh YY có rất nhiều ban nhạc trong đó, có nhiều người đăng ký chính thức, số lượng người nghe tối đa, thực lực mạnh nhất, ca sĩ trong đoàn đều rất mạnh.

Không lẽ, sư huynh nhà mình muốn cho cô vào kênh Karaoke gào thét cho anh nghe một bài? Sau đó nhân thể tìm đối tượng cho mình?

Oa~~~~ thật xấu hổ quá!

Bạn Tô đang ngại ngùng thì nghe thấy một âm thanh như giọt nước vang lên không ngừng.

Nếu như đang ở một phòng mà bị kéo đến phòng khác, tiếng YY thông báo giống như tiếng giọt nước vậy.

Nhưng mà... Vì sao lại có tiếng thông báo vang lên không ngừng như vậy?

Chỉ thấy ba chữ Tiểu Ly Miêu bị đưa từ phòng này sang phòng khác, sau đó lại từ phòng kia nhảy sang phòng tiếp theo.

Bạn Tô nhìn chằm chằm màn hình, hoa mắt một lúc thì bên tai không còn tiếng nhạc nào nữa.

Thì ra là cô bị kéo đến phòng có tên là [BOSS lớn cuối cùng].

Bạn Tô không khỏi cảm thấy thần kỳ, hóa ra cấu tạo bên trong của Hỏa Diễm là như vậy...

Nhưng mà, sao cô lại ở đây? phuogot_d/dlqdn

Cô tò mò ghé sát vào màn hình.

Chỉ thấy người sử dụng áo tím vào phòng, sau đó đèn xanh lóe lên.

A a a, áo tím tím tím!

Trong YY, chủ của kênh là người lúc ban đầu đã tạo ra kênh này, chính là vị nhân tài áo tím này đây.

Này này này... Nói thế thì, người áo tím này là ~~~ thủ lĩnh của ban nhạc Hỏa Diễm! BOSS cuối cùng!

Trời ơi, một người lợi hại như vậy sao có thể để cô gặp được! Thật là Phật tổ mở mắt, Quan Âm đưa đến!

Hình dung này, thật sự rất mới mẻ...

Xin hãy tha thứ cho Tô Tiểu Ly, giờ trong mắt cô chỉ có người thủ lĩnh áo tím lấp lánh này thôi, đã hoàn toàn vứt sư huynh nhà mình sang một bên rồi.

Cô cũng không nghĩ lại mà xem, sư huynh nhà cô đưa cho cô số kênh, giờ anh ấy ở đâu? Người đâu rồi?

Bạn Tô vội vàng luống cuống tay chân đeo tai nghe.

Kết quả, đội cô đeo lên, ánh sáng xanh của vị Boss áo tím cao quý kia đã tắt.

=|||

Bạn Tô lập tức gửi hoa và cả một cái mặt cười to: “Xin chào thần tượng! Lần đầu gặp mặt, tôi là fan trung thành của Hỏa Diễm!”

Tốc độ gõ chữ rất nhanh, tặng hoa chỉ là thuận tay, hoàn toàn là hành động điển hình của fan trung thành.

Đội một lúc vẫn chưa thấy trả lời cô.

Bạn Tô không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng mà, đèn xanh lại lóe lên một cái, bạn Tô lập tức lấy lại tinh thần, phần chân ưỡn ngược mở to mắt.

Ngay lúc đó, người Boss có tên là BOSS lớn cuối cùng này rút cuộc cũng đã gõ chữ lên màn hình chung.

BOSS: “Tiểu Ly Miêu, ôm muội lên mạch rồi đó.”

Lập tức, miệng bạn Tô há to như hình chữ O.

Không lẽ, đây là nói chuyện trực tiếp với người đứng đầu trong truyền thuyết?

Theo lời của những người đã từng nghe cô hát, cô hát bài Dù chết vẫn muốn yêu là thích hợp nhất.

Tô Tiểu Ly vội vàng đánh chữ: “Cái đó ~~~ Phải hát bài gì đây?”

Hình như BOSS giật mình một chút nhưng ngay sau đó nói: “Tùy ý.”

Đã có người muốn hát, anh cũng không thể ngăn cản.

Ếc... Được rồi...

Bạn Tô mở nhạc đệm con chó mát mẻ, mở microphone, hắng giọng một cái...

“Xin chào tất cả mọi người, chào các bạn...”

Còn chưa nói xong đã bị BOSS cho khổng mạch.

Trên màn hình chung, anh viết một câu hỏi: “Muội đang làm gì?”

Bình thường ca hát không phải đều nói như vậy sao?

Trước tiên là chào khán giả, sau đó mới tập trung vào trong bài hát cho tốt.

BOSS im lặng rồi.

Anh cảm thấy không cần thiết đùa cô nữa.

Bởi vì nếu tiếp tục, rất có thể tinh thần của anh sẽ phải chịu nhiều tàn phá hơn.

Vì thế, cô gái nào đó một lần nữa nhìn thấy, đèn của BOSS sáng lên.

Trước màn hình, chàng trai nào đó thay đổi tư thế ngồi.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chuyển sang trạng thái chuyên lên mạch, môi mỏng khẽ mở ra: “Muội như vậy làm sao huynh có thể tìm chồng cho muội?”
phuogot_d/dlqdn

Oa ~~~ một giọng nam vô cùng ** tốt, vô cùng làm nhộn nhạo.

Hai tay bạn Tô che mặt, không dám tin nhìn vào màn hình.

Nhưng mà, giọng nói này rất quen, rất quen.

Tại sao cô cảm thấy hình như, hình như, đã từng, có lẽ là gần đây thôi, cô vừa mới nghe qua một giọng nói tương tự như vậy nhỉ?

Suy nghĩ một chút, vỗ vỗ vào hai má.

Tô Tiểu Ly, cô suy nghĩ nhiều quá, giọng nói dễ nghe đều có điểm chung mà! Bây giờ cô cảm thấy rất nhộn nhạo luôn!

Nhộn nhạo? Hình dung cái kiểu gì đây?

Mặc dù giọng nói của chàng trai kia nghe vào tai hết sức hưởng thụ, giống như gió xuân lướt qua, mưa phùn thấm đất.

“A!”

Đột nhiên bạn Tô hô khẽ một tiếng.

Vừa rồi, vừa rồi, vừa rồi vị BOSS này nói gì?

Tim, tim... tìm chồng???

Những lời này, rõ ràng vừa rồi cô mới nghe sư huynh nhà mình nói xong.

Không lẽ...

Bạn Tô vội vàng lắc đầu, không thể nào, không thể nào, vị BOSS trước mắt này là lão đại đằng sau của ban nhạc Hòa Diễm, đại thần thật sự!!!

Quản lý trong tay vài trăm ca sĩ có danh tiếng lớn, có thể nào lại có quan hệ với sư huynh nhà mình được đây?

Cô vừa mới nghĩ như vậy thì đèn BOSS lại sáng.

Lần này, giọng nam dễ nghe kia từng câu từng chữ lọt vào trong tai cô.

“Tiểu Ly Miêu, còn không mau gọi sư huynh.”

“Phụt---!”

Tô Tiểu Ly phun, nước bọt bắn cả vào màn hình.

Mà tiếng động này, bởi vì chàng trai nào đó đã hủy bỏ không mạch.

Nói cách khác, tiếng động cô gái phun ra màn hình, anh nghe vô cùng rõ ràng.

Chàng trai nào đó ở máy tính đầu bên kia, đầu tiên là sững sờ, sau đó nở một nụ cười nhẹ.

Bạn Tô lại vì tiếng cười của anh mà ngây ngẩn cả người.

Đây là sư huynh mặt lạnh nhà mình à? Không ngờ khi cười... À, nói như nào đây, có cảm giác mê hoặc lòng người.

Cô vô thức gọi một câu: “Sư, sư huynh?”

Chàng trai nào đó nhàn nhã đáp lại.

Bạn học Tô Tiểu Ly run rẩy.

Không ngờ là thật ~~~ thật sự là trong trò chơi kia ~~~ sư huynh mặt lạnh ~~~

Vì thế, một cảnh tượng quái dị xảy ra.

Trong phòng, một nam một nữ đang nói chuyện.

“Sư huynh?”

“Ừ.”

“Sư huynh?”

“Ừ.”

“Sư huynh, thật sự là sư huynh của muội?”

“Ừ.” Liên tục chỉ dùng một từ đơn để đáp lại.

“A a a a a, sư huynh, huynh dám trộm số kênh của BOSS Hòa Diễm!” Quá độc ác!

Chàng trai nào đó im lặng, khép hờ hai mắt sau đó từ từ mở, cuối cùng là lại lựa chọn viết chữ.

“Đây là số của huynh.”

... Bạn Tô cảm thấy thế giới này huyền ảo cực kỳ rồi.

Cô không dám tin, sư huynh nhà mình lại là một đại thần siêu cấp như vậy.

Cô vỗ vỗ microphone, lại thối hơi.

Đột nhiên nhớ tới, sư huynh cho cô số YY không sợ thân phận của mình bị lộ ra ánh sáng, không lẽ là muốn bồi dưỡng mình trở thành một ca sĩ thế hệ mới của Hòa Diễm?

Bạn Tô không thể tin được nhỏ giọng hỏi một câu: “Sư, sư huynh, huynh bảo muội lên YY làm gì?”

Chàng trai nào đó: “Tìm chồng cho muội.”

ORZ, hóa ra không phải vì bồi dưỡng cô. phuogot_d/dlqdn

Nhưng... Đợi đã! Thân là BOSS Hòa Diễm, sư huynh muốn làm bà mai, không lẽ muốn giới thiệu ca sĩ nào đó trong Hòa Diễm? Bất kỳ một ca sĩ nào trong này cũng đều có vài trăm fan của mình.

Không lẽ, cô nổi tiếng trong một đêm rồi hả?

Ừ~~~ không cần không muốn sao?

Cô lắc lắc ngón tay nhỏ giọng: “Này ~ Sư huynh, huynh muốn giới thiệu người nào cho muội biết à?”

Con người đen của chàng trai lóe lên một tia sáng, đánh chữ rất nhanh: “Muội biết người đó.”

A a a!!! Cô biết! Không lẽ là A Phi có giọng nói thâm tình nhất Hòa Diễm? Hay là hoàng tử có giọng hát hoa lệ nhất?

Oa~~~ Không ngờ được, cô thật kích động.

Chàng trai nào đó nhẹ nhàng nói: “Đều không phải.”

Ếc... Vậy thì là ai?

Trong phòng yên lặng ước chừng như cả một thế kỷ.

Thật ra cũng chỉ yêu tinh vài giây thôi, nhưng mà cô gái nào đó quá khẩn trương cho nên thổi phồng lên như thế.

Rốt cuộc, chàng trai nào đó cũng nói chuyện, đèn xanh lại sáng lên.

Một giọng nói nam tính dễ nghe, làm người ta say mê, chậm rãi nói ra. “Là ta, sư huynh của muội.”

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Không trong sáng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: phuogot_93

Oa~~~

Cô hồng mặt.

“Sư huynh, huynh huynh huynh, huynh không nói thật phải không?”

... Sao lại như vậy? Người sư huynh muốn giới thiệu cho cô lại chính là anh ấy!

Chàng trai nào đó cong môi, nhẹ nhàng đánh chữ: “Chọc muội chơi thôi.”

Về mặt Tô Tiểu Ly vốn đang hoảng sợ lập tức giật giật một trận.

Cô không nên lơ là.

Sư huynh nhà mình là một hồ ly già che giấu, mỗi câu nói đều vì muốn kích động cô.

Trái tim nhỏ sợ tới mức run loạn!

“Muội muội muội... Muội xuống!”

Da mặt bạn Tô không dày như sư huynh nhà mình, sợ không lựa lời đánh chữ xong nhanh chóng tắt kênh.

Bạn Tô bị dọa nhưng chàng trai nào đó lại nở một nụ cười hiểm ác.

Vốn là một khuôn mặt đẹp trai, cười lên thì gọi là khuynh quốc khuynh thành cũng không quá đáng.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, tự dung nhớ tới một vài hình ảnh.

Tiểu Ly Miêu này cũng thật thú vị.

Mặc dù cô không phải người đầu tiên chủ động tìm anh, hi vọng anh làm đồ đệ cho người chơi nữ.

Nhưng trong đám người xin anh làm sư phụ chỉ có mình cô là nhanh trí.

Nhưng làm gì có người nào xin người ta làm sư phụ trước tiên đã gọi sư phụ, rồi hỏi người có thu nhận đồ đệ không, hơn nữa cảm giác đáng vẻ giống như lúc nào cũng muốn rút lui.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, anh đột nhiên nổi hứng trêu chọc cô.

Không ngờ, cô nhóc này thật là một kho báu nhỏ, chơi hoài không chán.

Nhếch môi mỉm cười, định logout giống Tiểu Ly Miêu bị dọa sợ kia.

Trong phòng lại xuất hiện một người áo vàng.

Đèn xanh lóe lên, một giọng nam trẻ tuổi êm tai hưng phấn vang lên.

“BOSS!!! Sao đột nhiên lại tới ban nhạc?” phuogot_d/dlqdn

Chàng trai nào đó lên tiếng: “Đưa bạn đến đi dạo.”

Ngay sau đó có ba người mặc áo vàng cũng lần lượt nói.

Có nữ, có nam không người nào không bày tỏ hết sức vui mừng khi anh xuất hiện.

Chàng trai nào đó vốn chỉ muốn trêu chọc bạn Tô, mục đích đã đạt được đương nhiên là chuẩn bị rút lui.

Nhưng ai biết đột nhiên lại có thêm vài người nữa đến.

Đang muốn làm yên lòng đoàn “cấp dưới” nhiệt tình này để đi, một người áo vàng khác xuất hiện.

“Đến giờ họp rồi sao còn ở đây?”

Giọng nói cũng rất dễ nghe nhưng lại rất uy nghiêm, mấy người áo vàng không thể làm gì khác hơn là roi nước mắt rời khỏi phòng, chạy đi họp.

Đến khi trong phòng chỉ còn chàng trai nào đó và người áo vàng kia, chàng trai mới nhỏ giọng nói: “Sao giờ mới xuất hiện.”

Người mặc áo vàng tên Vô Phong vừa rồi dùng giọng nói uy nghiêm giờ lại đổi thành giọng điệu trêu chọc: “BOSS lớn cuối cùng xuất hiện, cuối cùng tớ cũng có dịp cho bọn họ nhìn thấy.”

Boss lớn nhất xuất hiện bị mọi người vây xem cũng là chuyện bình thường thôi mà.

“Bọn họ cũng không phải là chưa từng nhìn thấy.” Chàng trai nào đó nhẹ nhàng nói.

Vô Phong cười xấu xa: “Nhìn thấy thi thể, chưa nhìn thấy người sống bao giờ.”

Lại nói, bổ nhiệm quản lý áo vàng đều là anh đưa lên, lúc nào thì nhìn thấy chàng trai kia được.

Hơn nữa nếu vừa rồi anh không nhìn nhầm thì hình như còn kéo một người nữ vào phòng này.

“Tớ có việc, xuống trước đây.” Khóe miệng chàng trai nào đó cứng ngắc, nói xong cũng định rời luôn.

“Đợi một chút!” Vô Phong vội vàng gọi: “Có mấy công ty tổ chức tiệc rượu muốn mời mấy ca sĩ trong ban nhạc của chúng ta đến biểu diễn trên sân khấu, cậu thấy sao?”

Chàng trai nào đó hơi nhướng lông mày, xem ra Vô Phong làm việc không tệ.

Chỉ là...

Vô Phong vội vàng hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Chàng trai nào đó nói từ từ: “Bảo vệ tốt cho họ.”

Vô Phong im lặng hai giây lập tức đồng ý: “Chắc chắn!”

Mặc dù có người nói, Hòa Diễm thành công là vì có được rất nhiều ca sĩ có năng lực tốt.

Nếu không có những ca sĩ này, Hòa Diễm sẽ không là gì cả.

Nhưng Vô Phong vẫn cho rằng, Hòa Diễm thành công không thể tách rời một người, chính là người đàn ông nói với anh bảo vệ tốt cho các ca sĩ này.

Quyết đoán, nhạy cảm, mà lại rất tôn trọng âm nhạc. phuogot_d/dlqdn

Không ai có thể hiểu rõ hơn bọn họ, những ca sĩ này có giấc mơ chân thành tha thiết như thế nào.

Đây cũng là nguyên nhân Hòa Diễm có thể là ban nhạc đứng đầu hiện nay.

Không phải bởi vì có thủ đoạn mà bởi vì bọn họ tôn trọng ước mơ của từng nghệ sĩ.

Bên kia, Tô Tiểu Ly vẫn đang chìm đắm trong lời tỏ tình của sư huynh nhà mình.

Nhưng không phải vui mừng mà vì chưa hoàn hồn.

Nếu đổi thành bất kì cô gái nào khác nghe được một giọng nam dễ nghe tự đề cử mình như vậy chắc chắn cũng sẽ không chịu nổi.

Mặc dù chỉ là hai câu nói rất ngắn còn lại đều là trao đổi bằng chữ.

Xấu hổ nhất chính là trái tim cô lại không nghe lời đập mạnh mấy nhịp.

Lúc đang đập mạnh đột nhiên anh nói một câu đùa cô thôi.

Cô đã hiểu, sư huynh mặt lạnh nhà này gọi cô lên YY không có chuyện tốt gì, chỉ đùa cô thôi.

Thờ phỉ phò tất máy tính, quyết định ra ngoài đi dạo một chút.

30 phút sau, cả người bạn Tô mặc quần áo trắng, xuất hiện ở thư viện với hình ảnh một cô gái cực kì lãng mạn.

Xin mọi người không nên hỏi vì sao cô lại đến nơi này đi dạo.

Bởi vì trên người cô mặc một chiếc váy len màu trắng, vạt váy phồng nhìn có vẻ rất ngây thơ rất đẹp.

Xin hỏi ăn mặc đẹp như vậy đi ăn Ma Lạt Thang thích hợp à?

Cho nên bạn Tô nào đó đã đứng trong một quán ăn vặt, sau khi nhận được rất nhiều ánh mắt BIUBIU quét đến, quyết định đến những nơi có phong cách ngốc ngốc một chút.

Ví dụ, đến thư viện đọc truyện ngôn tình.

Cả người bạn Tô mặc váy trắng thu hút không ít cái ngoái đầu nhưng mái tóc thật dày và đen che đi hơn nửa gương mặt cô, không ai đoán ra cô là ai.

Nhưng mà, hơn ba giờ chiều, sao người trong thư viện lại ít như vậy?

Thả nhẹ bước chân đi vào, hình như chỉ có năm, sáu bạn học ở trên bàn dài vừa lật sách vừa viết cái gì đó.

Cô lè lưỡi, liếc nhìn kệ sách lập tức hóa đá.

Éc... Biến đổi gene, đây là cái gì?

Đi tiếp, cô tiếp tục đi tiếp! Éc... Nguồn gốc các loài, lại là cái gì nữa đây?

Đi đến hàng cuối cùng, cô gái nào đó vừa nhìn tên sách trên giá vừa đi vào trong, đột nhiên dưới chân bị vấp vào cái gì.

Vừa cúi đầu thì gặp hai con người đen sâu thẳm, làn sóng ánh sáng giống như muốn hút cô vào đó.

“Vệ Vệ ~~~ Vệ ~~~”

Bạn Tô không dám tin nhìn anh chàng đẹp trai đang ngồi dưới đất, trên đùi vẫn đang đặt một quyển sách, lập tức đỏ mặt tim đập nhanh!

Đây chính là người mà bạn học Tô Tiểu Ly tâm tâm niệm niệm, muốn tấn công người ta nhưng lại đi chà đạp gương mặt đẹp trai của người ta: Hot boy

Vệ Nhiên.

Hình như anh đang ngủ thiếp đi?

Áo khoác của anh tùy tiện khoác trên người làm người khác nảy sinh ý nghĩ kỳ quái 囧

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn Tô lập tức phản ánh suy nghĩ trong lòng cô ra ngoài, khuôn mặt ửng hồng, lông mi cũng chớp chớp nhưng lại không dám nhìn vào tầm mắt Vệ đại công tử.

Vệ Nhiên cũng mới ngồi xuống, anh đang nghĩ đến người rất thú vị vừa rồi, đột nhiên có cảm giác thả lỏng trước nay chưa từng có, đang muốn chớp mắt một lúc.

Hai mắt vừa khép lại thì nghe thấy một giọng nói nho nhỏ đọc tên sách.

Đến khi giọng nói ngày càng gần, khi cô gái này xuất hiện, ánh mắt anh đột nhiên tối lại, là cô ấy!

Thật vừa khéo, Tô Tiểu Ly. phuogot_d/dlqdn

Cô gái nào đó a một tiếng nhĩ, nhìn chàng trai ngồi dưới đất: “Sur huynh gọi em à?”

Vệ Nhiên không nói chuyện, bạn Tô xấu hổ cười gượng hai tiếng: “Ha ha, chắc là em nghe nhầm rồi.”

Không, cô không nghe nhầm đâu, Vệ công tử gọi cô đó, hơn nữa còn là có một chút ý tứ uy hiếp ở sâu trong lòng đọc nhầm tên cô một lần.

Nhưng mà... Sao cô có thể nghe được?

Không lẽ cô không phát hiện, Vệ sư huynh cô ngưỡng mộ rõ ràng vừa rồi khước miệng hơi giật giật sao?

Vì thế, hai người cứ giữ nguyên một tư thế như vậy.

Một người đứng, ánh mắt nhìn đi tận đâu, nhưng không dám nhìn về phía anh chàng kia.

Một người ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào máy sưởi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn người đang đứng kia.

Rốt cuộc có người không nhìn được nữa.

Chỉ nghe một giọng nam lạnh lùng trong trẻo nhỏ tiếng nói: “Chân của em”

“A a!”

Tô Tiểu Ly nghe anh nói xong, phản ứng đầu tiên là cúi đầu nhìn chân mình.

Lại bàng hoàng phát hiện giày của mình giẫm lên chiếc áo khoác đen của Vệ sư huynh.

A a a, sao cô có thể? Sao có thể?

Vội vàng thu chân lại, vội vàng ngồi xổm xuống, kéo góc áo bị cô giẫm lên, chắc là định dùng tay phui bụi đi.

Nhưng cô quên mất một nửa chiếc áo khoác đang ở trên người sư huynh.

Bạn Vệ giống như một người đã từng chịu nhiều hăm hại của Tô Tiểu Ly, phản ứng đầu tiên là giữ chặt áo khoác.

Nhìn đáng sợ hãi của cô, anh cũng không đến mức vì chuyện này mà đối xử với cô không tốt.

Lôi lôi kéo kéo, sức lực không bằng được Vệ Nhiên, trọng tâm của bạn Tô không vững, ngã về phía trước.

Sau đó...

Lần thứ tư, Vệ đại công tử đỡ lấy cô ôm vào lòng.

Hơn nữa, rất không may.

Bởi vì tác dụng vật lý, góc độ bạn Tô ngã xuống còn có góc độ Vệ Nhiên đỡ cô.

Đủ các loại nguyên nhân trên đã dẫn đến tư thế này.

Ngực của bạn Tô đang đè lên mặt Vệ Nhiên.

Hoặc có thể nói là... Mặt Vệ Nhiên đang chôn ở trong bộ ngực đầy đặn của bạn Tô.

Tóm lại, nói theo cách khác thì là... Bọn họ đã xảy ra quan hệ không trong sáng.

Chú thích: Món Ma Lạt Thang

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thật sự ngoài ý muốn

Editor: phuogot_93

Bình thường vào thời điểm này, một cô gái trong sáng nên làm gì?

Có phải là hét chói tai rồi kéo đầu của anh ra?

Hô hấp của anh nóng rực phun trước ngực cô hơi tê tê, giống như có một dòng điện chạy qua người.

Tô Tiểu Ly cảm thấy cả người nóng lên, lỗ tai ong ong, cổ họng khô không nói nên lời.

Cô giống như bị rút sạch hồn phách, đờ đẫn cả người.

Vệ Nhiên thì ngược lại, chậm rãi nhấc đầu ra khỏi ngực cô.

Con người đen phức tạp nhìn cô, một lát sau rút cuộc về mặt mới dịu đi một chút.

Bởi vì, mặt cô gái này cũng bị dọa sợ đến trắng bệch, vừa nhìn đã biết là một tờ giấy trắng không có kinh nghiệm gì.

Xem ra quả thật là ngoài ý muốn.

Hai tay anh đẩy vai cô ra, bản thân ngồi dậy thì cơ thể cô gái nào đó cũng bị trượt xuống.

Nhưng mà... Vấn đề lại tới.

Tư thế này của cô càng làm anh thấy... không thoải mái.

Nhắm mắt lại, hai tay để trên vai cô dùng sức hơn một chút, bạn Tô không khỏi kêu một tiếng.

“Đau ~”

Ặc, thì ra không phải nằm mơ.

Thì ra mình thật sự ngã lên người Vệ sư huynh.

Linh hồn bạn Tô đang phiêu dạt tận đâu, rút cuộc vào lúc hai tay Vệ đại công tử dùng sức cũng hồi hồn rồi.

Nhưng mà, giờ hai người mặt đối mặt, chớp mũi chạm chớp mũi.

Gần đến nỗi cô có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của anh. phuogot_d/dlqdn

Nếu chỉ cần người nào hơi động một cái là có thể hôn vào môi người kia.

Đương nhiên Vệ Nhiên cũng biết tư thế của hai người nguy hiểm như nào.

Anh không phải là thằng nhóc trẻ tuổi lỗ mãng, đương nhiên không phải là không có kinh nghiệm vào những lúc như này.

Bình thường, anh sẽ rất lịch sự kéo cô gái đó ra xa.

Đương nhiên, điều kiện đầu tiên đó là anh không có chút hứng thú nào với cô gái đó.

Nhưng mà, cô gái trước mắt này, nói như nào nhỉ...

Ba lần bốn lượt ngã vào lòng anh không nói, còn để cho người khác thấy gương mặt bị bóp méo của anh.

Nhắc tới cũng kỳ quái, rõ ràng cô đã ngất nằm ở giường bệnh còn lấy đâu ra sức lực nữa?

Mà anh lại không thấy ghét.

Xem ra trong thời gian này anh từ chối nhiều cô gái quá, có lẽ anh nên suy nghĩ một người trong số đó làm bạn gái của anh?

Con người đen lại nhìn vào bạn Tô mặt đỏ hồng.

Bị anh lườm, bạn Tô lập tức giật mình.

Ánh mắt này của Vệ sư huynh! Không lẽ là đang trách cô ngã vào anh?

Gào khóc, hình tượng trong sạch của cô!

Cô không cần cô không cần, cô không cần Vệ sư huynh cho rằng cô là loại người lăng loàn, dâm nữ như Phan Kim Liên.

Trong lòng bạn Tô đột nhiên bắt đầu cháy rực.

Cô đột nhiên giãy dụa, hai tay chống xuống muốn đứng lên.

Nhưng mà cổ tay lại bị một bàn tay to giữ lấy.

Nghi ngờ và xấu hổ nhìn Vệ sư huynh mà cô ngưỡng mộ, lại phát hiện ánh mắt Vệ sư huynh rất thâm trầm!

Éc... Không lẽ thật ra Vệ sư huynh không muốn cô đứng dậy?

Nhưng anh... Tại sao vẻ mặt anh nhìn cô lại ngày càng phức tạp...

Giống như cô là con mồi trước mắt anh vậy!

Bạn Tô bị suy nghĩ của mình dọa sợ, theo tầm mắt của anh nhìn đến, đột nhiên mở to hai mắt!

Cô cô cô, tay cô, đang đang đang ~~~ đặt ở bộ phận nào đó của Vệ Nhiên!!!

Hon nữa, cái bộ phận kia có vẻ như đang từ từ... bành trướng ra!!!

o(͡° ͜°)o... Orz

Tiểu Vệ Nhiên à, mày có cần thành thật như vậy không...

Nhìn lại đến Vệ đại công tử tay trái đang nắm cánh tay cô, tay phải giữ eo cô, ngoài ý muốn lại phát hiện eo bạn Tô rất nhỏ.

Bạn Tô còn chưa hiểu vì sao Vệ sư huynh giữ cô lại, vì thế vội vàng mở miệng. phuogot_d/dlqdn

“Vệ sư huynh, không phải em cố ý, tuyệt đối không... Uhm...”

Chỉ thấy chàng trai nào đó đột nhiên ôm eo cô, bàn tay dùng sức, mặt cô chôn vào vai anh.

Này này, đây là sao?

Bạn Tô từ chối hai lần, anh ghé sát vào vai cô nhỏ giọng nói: “Có người đến, không muốn bị nhận ra thì đừng động.”

Hô hấp của anh phun nhẹ vào vành tai cô, giống như lông chim nhẹ quét vào lòng cô, ngura ngúra.

Bạn Tô lập tức ngoan ngoãn ghé trên người anh không nhúc nhích.

Vệ Nhiên rất hài lòng với sự phối hợp của cô, cúi đầu mình xuống, dán vào vành tai cô, tay trái chạm vào gáy cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Không biết có phải đang trấn an cô không, tóm lại cơ thể Tô Tiểu Ly không còn cứng nhắc nữa.

Đầu nhỏ chôn ở trong ngực cô, lảng máng nhớ lại, thật ra trên người anh có một mùi thơm rất dễ chịu, rất thoải mái mà trên quần áo cũng có mùi xà phòng còn sót lại thoảng qua.

Lúc này, mấy tiếng bước chân dừng lại, nhìn trên mặt đất có một đôi uyên ương đang nằm ngủ, sau đó bước chân lại đi ra xa.

Nhưng họ vẫn nghe được mấy người kia đứng ở giá sách khe khẽ bàn luận.

“Cô gái đó là ai vậy?”

“Không nhận ra.”

“Thật nhầm chán ~”

“Đừng nói như vậy, hai người kia vẫn mặc quần áo đấy.”

Trong thư viện thường xuyên có những cặp đôi nhầm chán như vậy, cũng không phải chuyện lạ gì.

Nhưng nếu vai nam chính là bạn học Vệ thì đó lại là một chuyện lớn.

Cho nên anh mới đột nhiên giữ chặt cô lại, chần chừ cô không để người khác nhìn thấy?

Tô Tiểu Ly cũng không phải là người trì độn, chỉ thỉnh thoảng dây thần kinh có vấn đề, thỉnh thoảng hành động mạnh mẽ mà thôi.

Nhưng cô rất thông minh, cho nên hiểu Vệ sư huynh đang cứu cô.

TT xong rồi, cô quá cảm động luôn.

Cô không nhận được thăm vui mừng trong lòng...

“Em làm sao thế?”

Vệ Nhiên phát hiện cái đầu nhỏ đang ngo ngoáy, nhỏ tiếng hỏi một câu.

Đầu nhỏ từ từ ngẩng lên, cái mũi vẫn hít hít một cái.

“Sư huynh, huynh thật là tốt.”

Anh nhú mảy, từ chối cho ý kiến, nhìn xuống trước ngực mình đột nhiên mi tâm nhú lại: “Đây là cái gì?”

Trước ngực áo len màu xám của anh, có hai hàng nước đọng lại rõ ràng.

Cô bé này khóc?

Bạn Tô bị anh hỏi, mới phát hiện mình thật sự gây chuyện trên quần áo người ta rồi.

Vội vàng lấy tay áo của mình lau lau.

Lau xong vội vàng giống như cô dâu mới ngửa đầu nhìn anh: “Cái đó, em không, không có khóc.”

Không khóc? Không khóc thì vết nước này ở đâu chảy ra?

Bạn Tô cười ngại ngùng, xấu hổ dùng tay chọc chọc vào áo Vệ đại công tử.

“Bên trong không phải nước mắt...”

“Cái gì?” Anh khẽ nhú mảy: “Uốn lại lưỡi rồi nói.”

“Đó không phải nước mắt...”

Hừ, thế là cái gì?

“Là... là...”

Đột nhiên Vệ Nhiên có một dự cảm xấu, lông mày ngày càng cau lại.

“Rốt cuộc là cái gì?”

Bạn Tô hít sâu, cực kỳ nhỏ giọng, nhỏ giọng nói: “Là hai hàng xe nhỏ từ trong hai cái động ở dưới mắt em chạy ra.” phuogot_d/dlqdn

Nói cách khác chính là nước mũi.

“Tô, Tiểu, Ly!” Vệ Nhiên gần từng chữ một tức giận kêu lên tên cô.

“Ngay bây giờ, lập tức, đứng lên cho tôi!”

Vệ đại công tử ra lệnh một câu, Tô Tiểu Ly vội vàng ngồi dậy từ trên người anh.

Trong lúc ngồi dậy, ngực lại vô tình suột qua chóp mũi người nào đó.

Đối mặt với ánh mắt thâm thúy của Vệ Nhiên, cẳng chân cô gái nào đó run run mấy lần, nhìn lại thì thấy lại ngã xuống người anh.

May mà cuối cùng cũng đứng vững, cô giả vờ cúi đầu chỉnh lại váy của mình, trong lòng lại rất ngượng ngùng.

Vừa rồi thật sự quá xấu hổ.

Để lại vết nước mũi trên người Vệ sư huynh mà mình ngưỡng mộ, không biết có làm ảnh hưởng đến hình ảnh trong sáng của cô trong lòng Vệ sư huynh không?

Bạn học Tô à, giờ cô mới nghĩ đến vấn đề này có phải quá muộn rồi không?

Ngay cả ngực cũng bị người khác... tiếp xúc rồi, không lẽ cô quên cô là một cô gái chưa mở bao bì à?

Chuyện nước mũi quan trọng đến thế à?

Không trách được ngày đó sau khi cô tỉnh rượu, Tiểu Mễ chọc chọc vào gương mặt cô thật đau: “Không phải chỉ là một người đàn ông thôi à? Nhìn cậu không có tí tiền đồ nào hết.”

Rõ ràng là một cô nhóc thông minh, nhưng sao cứ ở trước mặt Vệ Nhiên đại công tử lại sợ thành như vậy.

Bạn Tô lập tức kéo chắn, ánh mắt vô tội chớp chớp: “Người ta gần tình yêu thì e sợ thôi chứ sao.”

Haizz... Thật ra cô cũng rất muốn biểu hiện giống như một nữ vương.

Nhưng loại chuyện này không phải cô muốn kiểm soát là có thể kiểm soát được.

Não không thể kiểm soát là bắt đầu run run, chẳng lẽ lại tự vả vào miệng mình à?

Dạ, quả thật có người con gái nhìn thấy người mình thích vẫn bình tĩnh giống như không nhìn thấy, nhưng người đó không phải họ Tô, không tên là Tô Tiểu Ly.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong lòng bạn Tô đã suy nghĩ vòng vo rất nhiều chuyện.

Vệ Nhiên thì ngược lại, sau khi tảo nhả đứng lên, nhẹ nhàng phui dấu chân bị bạn Tô giẫm lên trên áo khoác, vắt trong tay, lúc này mới nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài.

Bạn Tô không thể làm gì khác hơn là vui vẻ đuổi theo.

May mà hôm nay thư viện ít người, hai người một trước một sau thuận lợi ra khỏi phòng đọc sách, đi thẳng xuống tầng một của thư viện có một vườn hoa nhỏ trong hành lang.

Lúc này Vệ Nhiên mới dừng lại, một tay đút túi, tư thế lười biếng xoay người nhìn cô.

Bạn Tô không biết anh định làm gì, khó khăn nuốt nước bọt.

“Ặc, Vệ sư...”

Cô vừa mới mở miệng đã bị anh ra dấu tay đơn giản để ngắt lời.

Vệ Nhiên ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, bạn Tô giống như bị thôi miên đi đến đó.

Chỉ thấy môi mỏng của anh mở ra khép lại, nói một câu.

Mà bạn Tô rốt cuộc bị sét đánh vào đầu, hồn phách bay mất.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lần đầu gặp mặt

Editor: phuogot_93

Dưới ánh chiều tà, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, một chàng trai áo trắng đang khoanh tay đứng ngắm.

Gương mặt khôi ngô, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ gợi, thật sự là một vị công tử đẹp trai.

“Chắc chắn, hình tượng kiếm khách áo trắng trong game này thật giống cậu.”

Một nam sinh có gương mặt trẻ con với cái đầu vàng nhìn về phía người bạn học ngồi cạnh cảm thán, cũng áo trắng, cũng khôi ngô như trong màn hình.

Nhưng mà, nếu nói đến phong cách xem ra vẫn kém chàng trai đang ngồi cạnh anh đây.

Trong trò chơi, cái người kia quá ôn hòa, nhẹ nhàng như gió xuân.

Mà người bên cạnh anh. . .

Ôn hòa cũng có nhưng là giả tạo.

Gió xuân cũng có nhưng cũng là giả dối nốt.

Ngón tay thon dài gõ lên bàn phím, trong màn hình chàng trai áo trắng rút một thanh kiếm dài có ánh sáng bảy màu trên thân kiếm, đâm thẳng về phía những con quái hình chim ưng hung dữ bao vây thành một bức tường xung quanh anh.

Xoay người, nhảy lên, vung kiếm, tự nhiên lưu loát.

Rõ ràng trong màn hình là cảnh tượng máu bắn tung tóe, nhưng chàng trai này lại khiến cho người khác thấy anh rất cách biệt.

Dù là nhân vật ở trong trò chơi hay là người ngồi trước máy tính đều như thế.

Người có gương mặt trẻ con không khỏi có chút ngây dại mà nhìn ngắm.

Tuy anh biết, chàng trai kia vẫn luôn có gương mặt đẹp.

Nhưng lại không phát hiện anh có những lúc mê hoặc lòng người đến vậy.

Chàng trai nào đó liếc mắt nhìn anh, động tác trong tay vẫn không dừng lại.

“Cậu nên đi tìm Vương đầu rồi.”

Vương đầu là thầy hướng dẫn của bọn họ, phụ trách dạy bọn họ một môn.

Bởi vì cái trán lớn, kiểu tóc lại giống hệt củ tỏi nên bị học sinh thân mật gọi là Vương đầu.

Mà bạn học có gương mặt trẻ con, vừa khéo ở kỳ thi cuối kỳ lần này, anh cố gắng vùng vẫy học cho đủ qua môn mà Vương đầu dạy.

Mà càng khéo hơn là chàng trai trước mắt đây là học sinh được Vương đầu yêu thích nhất.

Ngu ý của chàng trai là nếu cậu không đi tìm, tớ sẽ có biện pháp để cho cậu không cần vùng vẫy mà chết trực tiếp ở đó luôn. phuogot_d/dleqd

Chàng trai có gương mặt trẻ con giật mình, vẻ mặt đau thương khoác áo khoác, không nói lời nào mà rời đi.

Hài lòng nhận được hiệu quả như ý, anh nhàn nhã giết nốt con quái cuối cùng.

Hệ thống thông báo: [Chúc mừng bạn hoàn thành nhiệm vụ Thành tích bất yêu. Giá trị danh vọng tăng 100 điểm.]

Tiền thể nhìn giá trị danh vọng của mình, đã 9000 điểm, ừ, rất nhanh sẽ lên được 10000 điểm rồi.

Trong hình, chàng trai áo trắng phẩy tay áo một cái, con thú Cửu Thiên Ly Hỏa xuất hiện ngay bên cạnh.

Chàng trai áo trắng nhẹ nhàng nhảy lên, tiểu sái ngồi trên lưng thần thú.

Thần thú ngửa đầu nhìn trời gầm thét một tiếng, nhanh chóng chạy đến cửa truyền tống, đi đến thôn Đạo Hương.

Thôn Đạo Hương là nơi những người chơi mới được sinh ra, đi qua đi lại ở đây đa số đều là những người mới, rất hợp ý của anh.

Nếu như anh ngồi thú Cửu Thiên Ly Hỏa từ chỗ vừa rời vào thành, đến dịch trạm mới truyền tống, chắc chắn người trên đường đều biết anh còn anh thì không biết.

Nhìn thấy là lại hô to đại thần, tự nhận là thân quen với anh còn cố tình nói chuyện vài câu với anh.

Nếu là ngày khác anh cũng vui lòng phối hợp một chút, nhưng hôm nay anh không có hứng thú đó.

Nếu không phải cả người anh là trang bị lấp lánh như vậy, có lẽ sẽ không ai để ý đến anh là ai.

Nghĩ đến đây, khoe môi anh lại nhếch lên.

Toàn bộ server chỉ có một thần thú thượng cổ duy nhất, quanh cơ thể đỏ bừng như ngọn lửa thiêu đốt, vậy mà anh lại thần kỳ mà có được.

Đương nhiên trong đó vận may cũng chiếm phần lớn.

Trong trò chơi có những người đồ mắt sùng bái, anh đều dùng vẻ mặt dửng dưng để ứng phó.

Với anh mà nói, những người a dua nịnh nọt này đều không lọt vào mắt xanh của anh được.

Theo lời chàng trai có gương mặt trẻ con kia nói: “Không biết cậu chơi gì trong trò chơi này, không cô đơn à?”

Con người đen của chàng trai nào đó xẹt qua một cảm xúc suy nghĩ hiếm có, cô đơn à? Có lẽ là vậy.

Trong màn hình, một đỏ một trắng kết hợp tạo nên cảm giác kỳ lạ.

Không tốn đến một phút đồng hồ, anh đã đến thôn Đạo Hương.

Vừa đến cửa thôn đã thấy một đám đông.

Rất nhiều nam nữ trên người chỉ mặc áo lót quần cộc đều cầm vũ khí xám đứng ở đó.

Từ bao giờ mà trò chơi nổi tiếng đến mức độ này rồi? Có nhiều người mới đến thế.

Anh hơi nhíu mày, chuẩn bị nghiêng người đi qua.

Ai biết thú Cửu Thiên Ly Hỏa vừa xuất hiện đã bị nhóm người mới này vây quanh không lọt qua được.

“Thú cưỡi này thật lợi hại, sau này ông đây cũng phải có một con!”

“Người này chắc là đại đại phải không?” Một cô gái hướng ba giờ mắt lấp lánh.

“Tên thật nhả nhận.” Một cô gái khác chen lên chỗ cô gái hướng ba giờ kia, bày ra tư thế gọi cảm.

“Cái rầm, thân là đàn ông, tên nhả nhận có tác dụng cái rầm gì!”

Một chàng trai chức nghiệp đạo khách chỉ mặc quần cộc, thân trên để trần, ghen tị đã kích người vừa nói.

Nhưng rất nhanh đã bị nhóm MM bên cạnh nói cho không còn đất diễn.

“Ghét nhất là những tên đàn ông tự đại!”

“Đúng thế đúng thế!”

“Chán ghét những đàn ông đó!”

Nói xong, cả tập thể chảy nước miếng nhìn về phía chàng trai nào đó, chỉ kém mỗi nước không nhảy trực tiếp lên cầu hôn thôi.

Những cô gái này thật thẳng thắn.

Chàng trai nào đó mỉm cười nhưng ý cười lại không ở trong mắt anh.

Đúng lúc này, đột nhiên một cô gái áo trắng lao qua đám người, nhảy đến trước mặt anh.

Hơn nữa còn làm động tác sùng bái theo quy củ. phuogot_d/dleqd

Hai tay nắm thành vòng, đặt ở dưới cằm, nhún nhún vai, nghiêng đầu nhìn anh, chớp chớp mắt.

Rất dí dỏm, đáng yêu, tuy anh đã nhìn nhân vật trong trò chơi nhiều lần rồi nhưng vẻ mặt anh vẫn dịu dàng hơn một chút.

Thay đổi tư thế ngồi, rảnh rỗi nhìn cô gái này.

Ừ, cái tên khá trung tính, hoàn toàn không phải loại phong hoa tuyết nguyệt làm người ta chán ghét, cũng không quá giống kiểu giả vờ yếu ớt.

Một giây kế tiếp, cô gái này cười hi hi.

Không ngờ lại gửi cho anh tin nhắn riêng.

Tiểu Ly Miêu nói với bạn: “Xin chào, muội là người mới, xin hỏi sư phụ người nhận đồ đệ không?” Phía sau kèm theo mấy cái icon ngoáy mũi.

Anh đã gặp qua vô số kiểu người muốn làm quen, dù là trong hiện thực hay trong trò chơi.

Nhưng chưa từng gặp kiểu bắt chuyện tài tình như vậy.

Nói cô thông minh? Quả thật có một chút.

Nói cô rất thông minh? Hình như lại để cho người khác dễ dàng nhận ra.

Anh không trả lời, cứ ngồi trước máy tính tiếp tục nhìn phản ứng của cô gái.

Một giây, hai giây, ba giây...

Cô gái áo trắng đột nhiên di chuyển một chút, nhìn tư thế kia hình như muốn rút lui?

Con ngươi đen của chàng trai lóe lên một ánh sáng.

Hoặc là vào lúc này, anh thấy thần kinh đột nhiên thức tỉnh rồi.

Ngón tay anh còn nhanh hơn cả phản ứng của anh, đã gõ xong mấy chữ ở trên bàn phím rồi.

Bạn nói với Tiểu Ly Miêu: “Không nhận đồ đệ, nhận sư đệ.”

Lập tức cô gái vui sướng gật đầu: “Được.”

Nhưng cô ấy lập tức phản ứng kịp với cách dùng từ của anh, hình như... có chút không ổn.

Lắc lắc lẩm bẩm một câu: “Cái kia, tạo hình của cô là nữ mà...”

Oh? Cũng không tính là ngu dốt.

Chàng trai nào đó về mặt không đổi trả lời: “Không quan trọng, bắt đầu từ bây giờ muội có thể con bản thân mình là nam.”

Chữ vừa đánh ra, quả nhiên Tiểu Ly Miêu loạn choạng một chút.

Anh nhếch khóe môi, rút ra kiếm Thất Thái Hồn, dưới ánh mặt trời thân kiếm liên tục phát ra bảy màu sắc lấp lánh, thành công nhận được tiếng thán phục xung quanh.

Nhưng đây không phải trọng điểm anh quan tâm.

Anh cảm thấy, người tên Tiểu Ly Miêu trước mặt này tương đối thú vị.

Nhẹ nhàng hỏi cô một câu: “Như thế nào?”

Quả nhiên cô gái áo trắng lập tức phấn chấn tinh thần, vô cùng chân chó hô to: “Sur huynh vạn phúc.”

“Ha ha ha.”

Lần đầu tiên anh tìm thấy một chút vui vẻ trong trò chơi này.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt cằm, không cách nào che giấu ý cười trong mắt.

Sur đệ? Thật thú vị.

Anh vốn có đáng đáp tốt, chỉ là bình thường mặc dù cười dịu dàng nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy thiếu cái gì.

Có lẽ bởi vì nụ cười chưa thực sự chạm vào lòng anh thôi.

Cho nên nhìn anh cười thoải mái như vậy khiến cho chàng trai vừa đẩy cửa đi vào ngỡ ngàng cả người.

Cái này, quả thực là trai đẹp số một.

Cười lên giống như hàng vạn bông hoa lê nở, cực kỳ đẹp.

Vì thế gần như anh chàng đó bị choáng váng.

Chỉ là tiếng đẩy cửa đã kinh động đến chàng trai nào đó ngồi trước máy tính, anh từ từ quay đầu, nét cười trên mặt vẫn chưa phai đi hết.

Nhìn người mở cửa, lông mày hơi nhíu giống như đang hỏi người kia có chuyện gì.

Anh chàng kia lập tức vỗ đầu, phản ứng kịp.

“Cái kia, tiểu Siêu bị Vương đầu giữ lại, Vệ Nhiên, cậu mau đi cứu cậu ấy đi!”

Nghe nói cậu ấy ở hành lang tiếp thêm can đảm cho bản thân, hô một câu Vương đầu, bản đại thần không sợ ông!

Không may bị Vương đầu nghe được, lập tức mở cửa ra xách cậu ta vào, đến giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao!

Chàng trai nào đó vẫn như cũ không nhanh không chậm “Yên tâm, Vương đầu có chừng mực.”

Ý tứ chính là anh sẽ không đi.

Tiểu Siêu cũng nên bị dạy dỗ một chút, tập trung vào việc học.

Anh chàng kia khóc rồi, vì sao Vệ đại công tử nói từ chối cũng đẹp trai như vậy chứ?

Tấm lòng của anh nát vụn rồi!

Ông trời ơi, bao giờ anh mới có một gương mặt đẹp trai như vậy?

Hay là bản mình lấy tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ?

Về mặt bạn học kia phong phú nhìn lên trần nhà, chàng trai nào đó lạnh nhạt liếc một cái rồi lại quay đầu vào trò chơi.

Gương mặt đẹp trai? Có đẹp nữa cũng chỉ là bề ngoài thôi.

Mọi người cũng chỉ yêu bề ngoài thôi.

Trong màn hình, cô gái áo trắng vẫn đang nói chuyện với sư huynh của mình.

“Sư huynh, huynh có thích ăn thịt không?”

“Muội không thịt không vui, có thịt thì vui vẻ.”

“Sư huynh, chúng ta có thể tạo thành một cặp đôi cùng nhau xưng bá trên giang hồ không?”

Chàng trai nào đó hứng thú nhìn cô gái bên cạnh nói chuyện một mình.

Cứ cho là người người đều yêu vẻ bề ngoài thì sao, nơi này không ai biết bạn là ai.

Anh chính là nghĩ như vậy.

Vì thế lần đầu tiên trong trò chơi, anh cũng một người chơi khác phải tiến hành một cuộc nói chuyện không có ý nghĩa.

Không có lí do gì, không có nguyên nhân, chỉ vì đột nhiên cảm thấy sự xuất hiện của cô mang đến một chút vui vẻ.

Người ta thường nói, một suy nghĩ khác đi sẽ thay đổi rất nhiều thứ.

Giống như bạn xa lánh người nào hoặc gần gũi với một người nào đấy.

Mà cuộc sống này, vào thời điểm hiện tại bạn không thể đoán trước tương lai sẽ xảy ra cái gì.

Có thể là thất vọng, có thể là vui vẻ.

Nhưng, giờ phút này, lần đầu tiên Vệ Nhiên cười thoải mái đến thế, nguyên nhân là vì một cô gái trong trò chơi.

Mà cô gái này, giờ đã thành “sư đệ” của anh. phuogot_d/dleqd

Tiểu Ly Miêu... Có chút thú vị.

Thế mà anh lại có phần mong chờ cuộc sống sau này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bị trộm tài khoản

Edior: phuogot_93

Anh khẽ nâng môi, con người đen nhìn thẳng cô: “Em thăm mền anh?”

Ặc...

Bạn Tô giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, cái này cái này, ai nói cho anh biết vậy?

Chắc chắn là Tiểu Mễ! Tiểu Mễ cậu thật quá đáng, dám bán đứng bạn thân cùng phòng!

Vệ sư huynh sẽ không nghĩ rằng cô cố ý ngã vào anh chứ?

Ôi trời ơi, phải mau nghĩ cách cứu vãn lại thôi.

Bạn Tô uốn éo: “Vệ Vệ Vệ sư huynh! Em em... Cái đó, em chỉ thuần túy là ngưỡng mộ trên tinh thần thôi!”

Chàng trai nhàu mày, ý bảo cô tiếp tục nói.

Bạn Tô lại ngây dại bởi vì... Cô phát hiện Vệ sư huynh nhướn mày trông thật hấp dẫn. >.<

...

Cũng không biết là ánh mắt bạn Tô nào đó lộ vẻ thành thực hay là vì ánh mắt cô sáng ngời.

Trong mắt Vệ đại công tử dần nổi lên một cảm xúc khó nắm bắt.

Giống như đã quyết định gì đó trong chớp mắt.

Đột nhiên anh khom lưng ghé sát cô, cầm lấy một lọn tóc dài.

Ừ, không có mùi son phấn, điều này làm anh rất hài lòng.

Vừa rồi trong thư viện có thoảng qua mùi hương hoa bách hợp, giờ lại mơ hồ chạy vào trong mũi anh rồi.

Còn nữa, vừa rồi trong lúc cô bối rối, lơ đãng chạm vào nơi mềm mại nào đó đột nhiên lại thấy muốn.

Thậm chí, miệng đắng lưỡi khô. phuogot_d.dlqdn

Tối hôm ở phòng y tế, cô bạn cùng phòng tóc ngắn và mấy người khác đứng ở cửa nhìn thấy cô đang giữ mặt anh, đã xấu hổ nói xin lỗi với anh.

“Rất xin lỗi, Vệ đại công tử, bình thường cô ấy không như vậy đâu.”

Nhiều lắm chỉ có ý tưởng thôi chứ tuyệt đối không dám nhào lên thật.

Tò tình ở trong quán cơm Lão Dương còn chưa tỉnh, lại còn to gan ngã vào ngực Vệ đại công tử.

Tiểu Mễ vừa nói xin lỗi, vừa âm thầm liếc cô gái nào đó trên giường, đột nhiên cảm thấy Tô Tiểu Ly thật trâu.

Con nhóc này mỗi ngày đều la lối muốn đi theo con đường phúc hắc, cô vẫn luôn xem thường.

Hôm nay cô cảm thấy mình sai rồi, thì ra quả thật Tô Tiểu Ly có năng lực để phúc hắc.

Thật sự, dám ở trước mặt người mình thầm mến làm ra những chuyện khác người như vậy.

Ai dám nói Tô Tiểu Ly không trâu, cô là người đầu tiên không đồng ý.

= =||| Bạn học Tiểu Mễ, cô là đang khen ngợi bạn Tô sao?

Anh chỉ lạnh nhạt liếc nhìn bạn Tô nằm trên giường nói mớ, miệng hơi nâng lên.

Anh thật sự không ngờ, dáng người cô gái trước mắt này lại đẹp như thế.

Với con trai mà nói, dáng người này quả thật rất khó từ chối.

Hơn nữa trải qua vừa rồi... Khụ...

Người thích anh ở đại học R có rất nhiều.

Nhưng chưa từng có cô gái nào đặc biệt như này.

Không phải cô thích anh sao, vừa đúng, anh cho cô cơ hội này.

Đôi mắt sáng lên, Vệ Nhiên hỏi cô: “Mang điện thoại di động không?”

Bạn Tô gật đầu theo bản năng, vội vàng móc cái điện thoại màu bạc từ trong quần áo ra, hay tay cung kính dâng lên.

Khi ngón tay thon dài cầm lấy điện thoại trong tay cô, hình như đầu ngón tay còn nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay cô, thành công làm cho tay bạn Tô run nhẹ.

Nụ cười bên môi Vệ đại công tử hình như lại sâu thêm một chút, ngón tay sạch sẽ bấm tới bấm lui trên điện thoại của cô.

Lúc này mặt trời hạ xuống phía tây, ánh nắng chiều lại tạo một lớp viền vàng bao quanh người anh.

Gương mặt tuấn tú kia giống như một người trong bức tranh không có thực, giờ phút này lại đang đứng trước mặt mình.

Bạn học Tô lại thấy choáng váng.

Hình tượng này quá đẹp rồi.

Vậy mà Vệ sư huynh còn đang bấm bấm trên điện thoại của cô... Thật hi vọng mình là chiếc điện thoại kia...

= =||| Bạn học Tô, bạn đã muốn bị sờ sao vừa rồi lại đứng dậy khỏi người Vệ đại công tử?

Cái đồ!

Vệ Nhiên bấm xong một dãy số, hơi nghiêng đầu, giống như đang xác nhận cái gì, lại bấm bấm vào di động rồi mới trả cho Tô Tiểu Ly.

“Được rồi!”

Bạn Tô vội vàng vươn hai tay cung kính nhận điện thoại của mình lần nữa.

Ở đây có vân tay của Vệ sư huynh.

Vừa mới cầm lấy, điện thoại lại hát lớn.

“Mê hòa pháp hòa pháp hòa cầu, mê hòa pháp hòa pháp hòa cầu.”

* Đây là link bài hát nhé. Tên là Hòa pháp đế, nhạc của bài Nobody <https://www.youtube.com/watch?v=t3sI2IbUffI>

Lần này cô đã đổi nhạc chuông thành bản ghi âm của A Phi thâm tình của ban nhạc Hỏa Diễm.

Dưới trời chiều, đứng trước anh chàng trẻ tuổi đẹp trai như vậy, còn có âm nhạc dễ nghe như vậy làm bối cảnh thật sự là quá tuyệt.

Chỉ là có tuyệt đến đâu cũng phải nghe điện thoại. phuogot_d.lqdn

Bạn Tô mỉm cười để đi động cạnh tai: “Xin chào, tôi là Tô Tiểu Ly, xin hỏi ai vậy?”

Ồ, giọng nói này thật ngọt.

Người ở đầu dây bên kia hình như bị giọng điệu này của bạn Tô hù dọa.

Sừng sốt hai giây mới gào lên: “Chào cái đầu cậu!! Cậu chết ở đâu rồi?? Sao tớ gửi tin nhắn mà không về?”

Khỏe miệng bạn Tô co rút, liếc trộm về mặt của Vệ Nhiên, tiếp tục dịu dàng trả lời: “À, tớ đang đọc sách, gần đây đang nghiên cứu tác dụng của mỹ thuật, cậu biết nó rất phù hợp với tớ.”

“Mẹ kiếp! Tô Tiểu Ly! Đừng có mà thách thức cực hạn của lão nương!”

Giọng nói rất to, tai bạn Tô có khi bị hỏng mất.

Lại nhanh chóng liếc mắt về phía Vệ Nhiên, ừ ừ, về mặt Vệ công tử rất bình thường, anh không nghe thấy rồi.

“Ừ ừ, tớ đang nghiên cứu mỹ thuật hiện đại.”

Thuận tay che cái miệng nhỏ, cười không lộ răng.

Rốt cuộc Tiểu Mễ bùng nổ.

“Mẹ nó! Cậu mau trở về cho tớ! Có phải cậu đổi mật khẩu rồi không? Lão nương không thể vào được trò chơi!”

A, nghe thấy trò chơi, rốt cuộc Tô Tiểu Ly cũng trở về trạng thái bình thường, sao cô có thể đi đổi mật khẩu của Tiểu Mễ chứ?

“Tiểu Mễ cậu đừng gấp, có phải bấm sai mật khẩu rồi không?”

“Sai cái lông ý! Sinh nhật cái đứa chết tiệt cậu mà lão nương có thể nhớ nhầm à?”

Sinh nhật của cô? Mật khẩu đăng nhập trò chơi của Tiểu Mễ từ bao giờ đã đổi thành sinh nhật cô rồi?

“Tớ muốn vào tài khoản của cậu!”

Là như này, hôm mới trở về trường học, bạn Tô và Tiểu Mễ định nạp ít tiền vào trò chơi.

Bởi vì Tiểu Mễ muốn chế tạo một thần khí nào đó còn bạn Tô cũng đến lúc cần tiêu tiền.

Tuy nói sư huynh Mặc Phàm nhà cô cho đồ nhưng cũng không thể lấy không được.

Hai người bàn bạc, quyết định lấy ít tiền mừng tuổi nạp vào 1000 tệ.

Vì thế, nhiệm vụ nạp tiền này giao cho Tiểu Mễ, dù sao thì cô ấy cũng nạp không ít lần.

Nhưng mà... Không phải đã nói sẽ nạp vào tài khoản của Tiểu Mễ sao, sao giờ lại nạp vào tài khoản của cô?

Tiểu Mễ điên cuồng vò vò mái tóc ngắn: “Đủ 1000 tệ mới có thể nhận váy Thiên Tuyết! Chẳng phải cậu chỉ có áo choàng thôi sao?”

Bộ đồ Thiên Tuyết chỉ khi nạp đủ số lượng vàng thì mới được hệ thống tặng, rất hiếm có.

Lần này là nạp cùng nhau cho nên Tiểu Mễ quyết định nạp vào tài khoản của Tô Tiểu Ly.

Ai biết vừa mới nhận thông báo nạp tiền thành công, muốn đăng nhập tài khoản lại bị thông báo sai mật khẩu!

Bởi vì mật khẩu nạp tiền và mật khẩu đăng nhập trò chơi không giống nhau nên Tiểu Mễ nghĩ tới đầu tiên là bạn Tô đã đổi mật khẩu.

Bạn Tô vừa nghe xong thì trong lòng lo lắng, cô không hề đổi mặt khẩu.

Nói như vậy, chỉ có thể là... Cô bị trộm tài khoản rồi?? Mà tài khoản đó còn vừa mới nạp 1000 tệ nữa!

“Ông nội nó! Dám trộm tài khoản của tôi!”

Đây là giọng của bạn Tô hét, xin chú ý là hét.

Vốn đang giả vờ dùng giọng nói dịu dàng đột nhiên đổi thành hét lên.

Mà đúng lúc cô hét lên, gương mặt chàng trai vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát hình như hơi chuyển động.

Trộm nick là truyện nhỏ, nhưng số tiền trong đó là 1000 tệ!

Là đời sau của gia đình cách mạng, Tô Tiểu Ly rất cần cù tiết kiệm!

1000 tệ ới 1000 tệ, nước mắt trong lòng của cô đang yên lặng chảy ra sông Hoàng Hà.

Tức giận thì tức giận, nhưng Tô Tiểu Ly vẫn không quên an ủi Tiểu Mễ.

“Đừng nóng vội đừng nóng vội, Mễ à, cậu gọi điện cho bên chăm sóc khách hàng trước đi.”

Tiểu Mễ ở bên kia không nói chuyện, mà lại nghe thấy tiếng động đồ vật gì đó rơi xuống đất.

“Tớ về ký túc xá, bình tĩnh, Mễ, cậu đừng kích động. Ngán vạ lần đừng đập hỏng bàn phím, cũng đừng ném bút.”

Đừng thấy Tô Tiểu Ly nhìn có chút bình thường, nhưng dù sao cô cũng là đời sau của gia đình cách mạng.

Từ nhỏ đã có một đặc điểm, gặp chuyện người khác càng hốt hoảng thì ngược lại cô càng bình tĩnh.

Còn về tại sao trước mặt Vệ Nhiên cô lại không như vậy.

Thật ra cũng không thể trách cô, ai bảo anh là Vệ Nhiên, là anh chàng cô thầm mến.

Chỉ cần cô không ở trước mặt Vệ Nhiên, cô chính là Tô toàn năng, người gặp người yêu của khoa Nghệ thuật.

Lại có người dám trộm của cô.

Không được, cô phải chạy về nhanh. phuogot_d.dlqdn

Tiểu Mễ cái gì cũng tốt nhưng chỉ cần nóng lên là yêu thích đập cái này, ném cái kia.

Bạn Tô trấn an Tiểu Mễ vài câu rồi tắt điện thoại.

Quay đầu lại thì phát hiện Vệ Nhiên nhân rồi đang nhìn cô, bạn Tô lại ngượng ngùng đỏ mặt.

“Vệ sư huynh, em có chút việc gấp. Gặp lại sư huynh sau!”

Cái đó... Vốn còn định nói hôm nay cô không có ý, nhưng miệng cứ hé mở mà vẫn không thể nói.

Haizz, cô gái ôn áp tình cảm luôn luôn là đề tài thơ ca ~

Buồn bã xoay đầu, Bạn Tô đã chuồn mất.

Nhìn bóng dáng màu trắng nào đó chạy vội, Vệ Nhiên không khỏi nheo mắt.

Hình ảnh này hình như có phần quen thuộc.

Không nghĩ tới sư muội ở khoa Nghệ thuật này chạy trốn nhanh vậy, chớp mắt đã không thấy bóng người.

Cô thật có sức sống, ở tàu điện ngầm ôm một bọc to chạy rất nhanh, không mang theo gì chạy trốn càng nhanh hơn.

Đứng nhìn theo hướng cô chạy đi một lúc.

Giờ anh mới mặc áo khoác vẫn vắt ở tay.

Dọc đường, bạn Tô chạy như điên về thẳng ký túc xá.

Ở dưới tầng gặp được đàn anh đàn chị gọi cũng không quan tâm.

Đến trước cửa phòng, mở cửa, Tiểu Mễ nhào lên ra sức lay người cô.

“Bị trộm tài khoản, bị trộm tài khoản rồi!”

Bạn Tô bị lắc đến mức co giật, phải giơ một bàn tay: “Mễ, bình tĩnh lại!”

“Bình tĩnh cái rắm! 500 của lão nương!”

Bạn Tô khóc, cô cũng có 500 ở trong đó mà.

Lắc một lúc, hai người bắt đầu gọi điện thoại cho bên chăm sóc khách hàng.

Bên chăm sóc khách hàng bày tỏ sẽ xử lý, nhưng số tiền nạp vào tài khoản bị dùng hay chưa thì không dám bảo đảm.

Tiểu Mễ lập tức nổi giận.

“Mẹ nó! Sao các anh không khóa lại?”

Bạn Tô vội vàng cướp lấy di động: “Anh ơi, chúng em rất nghèo, vì 1000 này mà cả tháng nay chỉ có thể ăn mì gói rồi.”

Tiếp đến, bạn Tô dùng tình để làm cảm động, lấy lý lẽ để nói rõ, tiếng khóc là công cụ miêu tả rõ nét mình là một cô gái nghèo khó, vì yêu thích trò chơi mới hi sinh tiền bạc, tuổi trẻ và tình yêu các kiểu.

Anh trai chăm sóc khách hàng bị cô nói đến choáng đầu, vội vàng gật đầu nói sẽ xử lý ngay.

Bạn Tô sờ mũi nhỏ tiếng nói: “Vây xin nhờ cả vào anh, anh trai ~”

Nói xong thì tắt máy.

Tô Tiểu Ly và Tiểu Mễ nhìn nhau, tài khoản của cô không đi huênh hoang, ai lại trộm số của cô nhỉ?

Hơn nữa còn đúng lúc như vậy?

Giống như nghĩ đến cái gì, hai người đồng thời nhảy về phía máy tính.

“Vào tài khoản lão nương!”

“Mễ, mở tài khoản!”

Hai người mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình, nhập mật khẩu, đăng nhập.

Năm giây sau, trên màn hình hiện lên một hàng chữ.

Hệ thống: [Dạ Thất Huyền tặng hoa cho Tiểu Ly Miêu, Tiểu Ly Miêu tiếp nhận tình yêu của Dạ Thất Huyền, Dạ Thất Huyền mở cò trong bụng!]

Trong phòng truyền ra tiếng hét nhỏ của hai cô gái.

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cướp hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: phuogot_93

Tên trộm tài khoản to gan!

Trộm tài khoản không nói thì thôi, lại còn, lại còn dám nhận hoa của Dạ Thất Huyền!

Bạn Tô lập tức rất bức mình!

Còn Tiểu Mễ thì lại thấy rất ngạc nhiên.

Từ bao giờ mà Huyền gia và cô gái ở chung với mình có quan hệ tốt hơn vậy?

Cô nhìn Tô Tiểu Ly, rất nghiêm túc hỏi: “Hai người ngấm ngấm yêu nhau bao lâu rồi?”

Bạn Tô hết chỗ nói.

“Chị gái à, em và anh ấy không hề quen nhau.”

Tiểu Mễ không tin: “Vậy tại sao anh ta đưa hoa cho cậu?”

Hơn nữa, nhìn hoa kia mà xem, chính là hoa hồng, chỉ có người khác phái mới có thể tặng hoa hồng, trong trò chơi, đồng tính chỉ tặng hoa bình thường thôi.

Hoa hồng là đạo cụ mới ra, năm tẹ một bông đó.

Éc... Bạn Tô lại gằn mặt hình, sau đó lại khóc...

Giờ các cô nên quan tâm đến cái này sao?

Đáng lẽ phải đi bắt cái tên trộm đã trộm tài khoản chứ?

Tiểu Mễ liếc mắt, xua tay.

“Không đúng không đúng, trộm tài khoản của cậu chắc chắn là phụ nữ.”

“Sao cậu đoán được?”

“Cậu xem, Huyền gia tặng hoa mà không từ chối, cái này đại biểu cho cái gì?” Chỉ có phụ nữ mới không từ chối thôi!

Bạn Tô cũng liếc mắt nhìn Tiểu Mễ, nghĩ trong lòng, đàn ông cũng có thể không từ chối, Tiểu Mễ cậu không biết yêu rồi.

“Không cần biết là nam hay nữ, nếu người này có liên quan đến tìm Huyền gia, chúng ta có thể bắt được người này.”

Một câu nói của Tiểu Mễ khiến bạn Tô thấy ngay vàng sáng hiện ra.

Đúng vậy, chỉ cần Dạ đại đại tiếp cận người đó, cô sẽ biết động cơ trộm tài khoản của người đó là gì.

Chiều này được.

Vì thế Tiểu Mễ nhấn riêng cho Dạ Thất Huyền.

Cùng lúc đó, bạn Tô đăng nhập một tài khoản sư huynh cho cô, chuyên dùng để cô đi hái cây thuốc.

Tài khoản này là một đạo khách, bắp thịt to lớn mà cái gương mặt, lại đi chọn cái màu đen.

Trên lưng mang một cây đao to, thân trên mặc một cái áo ngoài màu vàng, trên eo thắt một cái đai lưng rộng bản, phía dưới là một cái quần đen và đôi giày vải to màu đen.

Lúc đào cây thuốc, bắp thịt trên người còn rung rung lên.

Nhìn lướt qua chẳng giống đạo khách mà giống đầu bếp hơn.

Lần đầu tiên bạn Tô mở tài khoản này đi hái cây thuốc cho sư huynh nhà mình đã bị hình tượng này làm cho giật mình.

Sao lại có hình tượng điên cuồng như vậy chứ?

Tô Tiểu Ly cô yêu thích cái đẹp, đương nhiên rất không hài lòng với hình tượng này.

Vì thế cô hỏi sư huynh nhà mình: “Sư huynh, huynh thích trai đẹp không?”

Chàng trai nào đó ừ một tiếng. phuogot_d.d/lqdn

Bạn Tô vội vàng cười haha hỏi tiếp: “Vậy có ai thấy huynh là trai đẹp không?”

Nhìn cách cô hỏi kia, nếu anh nói không có, vậy anh chính là “cực phẩm”

Nếu anh nói có, vậy chẳng phải cô có một sư huynh đẹp trai rồi à?

Thầm miễn Vệ Nhiên sư huynh, trong trò chơi YY anh thành Vệ Nhiên sư huynh, tưởng tượng Vệ Nhiên sư huynh bảo vệ cô, thật hạnh phúc, thật tốt đẹp biết bao.

Ai biết được, chàng trai kia im lặng trong chốc lát.

Rồi rất bình tĩnh nói: “Những người khác đều nói huynh đẹp tự nhiên.”

Tô Tiểu Ly lập tức phun nước bọt.

Vì sao lại gọi là đẹp tự nhiên, chính là vì tự nhiên không có một chút nào đẹp!

Chắc chắn, lại còn đẹp tự nhiên, thật biết cách dùng từ.

Với hi vọng tìm được một người con trai có thể thay thế Vệ Nhiên sư huynh trong lòng cô, cô tạm thời YY một chút, bạn Tô đã thấy khinh bỉ bản thân.

Đương nhiên việc cô có cái ý nghĩ này là bởi vì mới quen chàng trai nào đó, vẫn chưa quen thân.

Về sau, rất nhiều lần cô thấy khinh bỉ bản thân dám có suy nghĩ thô tục như thế.

Sao có thể so sánh sư huynh mặt lạnh với Vệ đại công tử thân ái của cô.

Không có biện pháp nào so sánh được hết!

Hơn nữa, chàng trai nào đó cứ hờ ra là vứt một cái túi bảo cô đi hái cây thuốc.

“Đi! Lấy 300 cây thuốc về đây cho huynh.”

Áo trắng dịu dàng, cảnh tượng xinh đẹp, lại để cho cô đi làm cu li.

Cho nên cô âm thầm thề, về sau sống chết thế nào cũng không đăng nhập tài khoản này!

Nhưng không thể ngờ tới, giờ cô lại chủ động đăng nhập vào đây.

Nếu không phải bị trộm tài khoản thì...

Bạn Tô thở dài trước máy tính, Tiểu Mễ lập tức gọi: “Cậu ở đâu? Tới miếu Nguyệt lão ở Phụng Tường nhanh!”

Miếu Nguyệt lão?

Bạn Tô giật mình, quay đầu nhìn Tiểu Mễ: “Đến đấy làm gì?”

“Cậu nói xem đến đó làm gì?” Kẻ trộm tài khoản đã nhận hoa của Huyền gia, vừa rồi ở trong bang, cô nghe một MM có nói nhìn thấy Tiểu Ly Miêu ở gần thành Phụng Tường.

Chắc chắn là đi kết hôn với Huyền gia rồi!

A! Không được!!

Tô Tiểu Ly hét lên, vội vàng quay về máy tính, di chuyển nhân vật từ rừng cây chạy vào bên trong thành.

Tiểu Mễ ngồi cạnh thì vội vàng nhắn tin riêng cho Dạ Thất Huyền.

“Huyền gia? Có ở đây không?”

Nghe nói Huyền gia không thích nói chuyện với người khác, người liên quan đến đánh quái sẽ trả lời một con số: 1.

1 nghĩa là tiếp tục, 2 nghĩa là tạm ngừng.

Cho nên để tránh cho anh thật sự chạy đi kết hôn với cái người trộm tài khoản của bạn Tô, Tiểu Mễ không còn cách nào khác là gửi mấy tin nhắn liên tục.

“Huyền gia, nếu có xin hãy trả lời!”

“Huyền gia, Tiểu Ly Miêu không phải người đang đăng nhập tài khoản!”

“Huyền gia, nếu có xin hãy trả lời!”

Nhưng Dạ Thất Huyền một chữ cũng không trả lời cô. phuogot_d.d/lqdn

Tiểu Mễ phiền não cào tóc, mẹ nó! Rốt cuộc là có thấy không? Không thấy động tĩnh gì thế.

Thật ra, Dạ Thất Huyền đã đọc được.

Tiểu Ly Miêu không phải người đang đăng nhập?

Anh nhìn lại cô gái mặc áo trắng đứng bên cạnh, vẫn là đáng vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Giống như biết anh đang nhìn cô.

Cô gái áo trắng vui vẻ hôn hờ quay lại: “Em đẹp không?”

Anh hơi sững sờ, cô gái áo trắng lại nói tiếp với anh trên kênh Khu vực: “Nói cho anh biết, ngoài đời người thật của em còn đẹp hơn! Cười em coi như là anh tỉnh mắt!”

Đột nhiên một hình ảnh quen thuộc thoáng hiện lên trong đầu.

Một cô gái điệu ngoa dùng sức kéo tay áo anh, cảm hận nói: “Nói cho anh biết, nếu anh không theo đuổi em chính là không có mắt nhìn đó!”

Về mặt kia giống như trên thế giới này cô chính là người đáng để yêu thích nhất.

Những người khác đều là đồ bỏ đi.

Sao đột nhiên lại nghĩ tới cô ta?

Dạ Thất Huyền vội vàng lắc đầu nhưng một cái hình ảnh khác lại mơ hồ hiện ra.

“Thí chủ, lão nạp thật sự không bán thân!”

Nhìn có vẻ khó hiểu nhưng lại có cảm giác là người tốt.

Nhìn lại người tên Mễ Mạnh Mễ vẫn liên tục gửi tin nhắn cho anh, đột nhiên anh sững sờ giống như bị sét đánh trúng.

Bị trộm tài khoản? Không phải bản thân?

Mà cách nói chuyện của Tiểu Ly Miêu bây giờ gọi cho anh nhớ đến một người mà anh đã từng rất quen thuộc.

Thậm chí người này còn bởi vì một người đàn ông khác mà chia tay anh.

Rồi sau khi chia tay một tháng đột nhiên quay về tìm anh, hơn nữa còn tìm cả trong trò chơi.

Người như vậy, chỉ có một.

Không lẽ là... Hoa Hồng??

Cô gái áo trắng thấy chàng trai áo đen bên cạnh này giờ không nói gì, vì thế giọng điệu có vẻ không tốt, giống như có chút không kiên nhẫn.

Ban đầu, ở thế giới cũng không có mấy người chú ý Dạ Thất Huyền tặng hoa cho Tiểu Ly Miêu.

Phần lớn mọi người bởi vì Mặc Phàm nói Tiểu Ly Miêu là sư đệ của anh thì đã tin rằng thân phận của Tiểu Ly Miêu là “đàn ông.”

Cho nên tất cả mọi người không để ý.

Nhưng đột nhiên có người kinh ngạc hô lên một câu: “Mẹ kiếp, chính là Huyền gia tặng hoa!”

Nam tặng hoa cho nam? Đang chơi cái gì đây?

Kênh Thế giới đang yên tĩnh lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Một đồng hồ nữ nhảy ra cùng những người thích xem náo nhiệt.

Nhìn thấy nam nam biểu lộ tình cảm thật, các cô lập tức rí rít chạy đến kéo đàn kéo lũ trước miếu Nguyệt lão.

“Người ta rất kích động, bởi vì người ta muốn tận mắt nhìn thấy nam – nam kết hôn một lần!”

“Tôi cũng thế, tôi cũng thế!”

“Thật ra tôi lại muốn xem trực tiếp.” Kiểu như người nào đẩy người nào, người nào là công, người nào là thụ.

“A a a, tôi cũng muốn tôi cũng muốn.”

Khán giả thật nhiệt tình.

Nhưng mọi người nhiệt tình không phải lúc rồi.

Không thấy vai nam chính trong scandal đứng yên như cọc gỗ ở kia à?

Không thấy người con trai được gọi là nữ chính đang bức bối xoay quanh nam chính à? Con mắt của mấy người ở đâu? Ánh mắt của mấy người nhìn nơi nào?

“Mọi người nhìn đi, Tiểu Ly Miêu xoay quanh Huyền gia kia!”

“Nước miếng...”

Có người không hiểu, hỏi: “Nước miếng cái gì?”

“Chắc chắn là đang tìm điểm đột phá trên cơ thể Huyền gia.”

Không cần thận có khi Tiểu Ly Miêu mới thật sự là công. Một thiếu niên không giống công, nếu trở thành công còn mạnh mẽ hơn cả công thật sự.

A... Thì ra là thế thì ra là thế.

Ánh mắt của khán giả giống như đã hiểu rõ rồi.

Đột nhiên có người hét lên một câu “Huyền gia hồi hồn rồi!”

Đúng vậy, chàng trai áo đen giật giật, cô gái áo trắng cũng dừng lại không xoay quanh nữa. phuogot_d.d/lqdn

Trong lúc nhất thời, gần như tất cả mọi người đều nhảy vào bình luận.

[Ủng hộ Huyền gia và Tiểu Ly Miêu kết hôn!]

[Tiểu Ly Miêu, cô giỏi quá!]

[Huyền gia, nhanh đi cho Tiểu Ly Miêu ôm ôm xoa xoa anh đi!]

...

Mặc dù mọi người ở đây đều ủng hộ hai người kết hôn, nhưng trước màn hình máy tính có một ánh mắt khinh bỉ nhìn cô gái áo trắng trong màn hình.

Đồ đê tiện! Dám tranh giành với tao!

Cuối cùng không phải vẫn là tao thắng à?

Khóe miệng nở một nụ cười nham hiểm, móng tay sơn màu hồng gỗ chữ ở trong kênh Khu vực.

Tiểu Ly Miêu: “Chúng ta kết hôn đi?”

Dạ Thất Huyền không nói chuyện nhưng lại đến gần cô gái áo trắng hơn một chút.

Oh Oh, đám quần chúng lại sôi trào, Dạ Thất Huyền sẽ nói cái gì đây?

Chắc chắn là thẹn thùng nói em đồng ý hả?

Thời gian giống như ngừng lại, tất cả mọi người nín thở chờ đợi Dạ Thất Huyền trả lời.

Một giây, hai giây, ba giây.

Đột nhiên một cơn gió to thổi đến, một người đàn ông vạm vỡ có mái tóc rối bù, mặt đen như than, áo vàng quần đen lao vọt vào trong đám người.

Hơn nữa, trên người anh ta vẫn còn rề đỏ đung đưa trong gió.

Bắp thịt anh ta rung rung, đỉnh đầu hiện một dòng chữ: “Tôi không đồng ý các người kết hôn!”

Mọi người đứng ngây ra.

Mấy giây sau, rốt cuộc có một người xem hưng phấn nói: “Hóa ra là ba người đàn ông yêu nhau, quá kích thích rồi!”

Gào, giờ mọi người mới hiểu được, thì ra vị cơ bắp này tới đây để cướp hôn.

Chú thích: Kiểu áo của tài khoản phụ đây nhé

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sau khi trộm tài khoản

Editor: phuogot_93

Cướp hôn?

Giữa ban ngày ban mặt, ba chàng trai tình cảm vương mắt, ý vị sâu xa biết bao nhiêu!

Chàng trai áo đen, cô gái áo trắng chính là một chàng trai dùng tài khoản con gái còn là một tiểu công và một chàng trai áo vàng có ngoại hình cơ bắp.

Mọi người ở đây chỉ sững sốt vài giây rồi vội vàng dùng sức ấn print screen.

Các góc độ, bấm bấm không ngừng.

Bạn Tô vừa nghe Tiểu Mễ nói người trộm tài khoản lại đi cùng Dạ Thất Huyền đến miếu Nguyệt Lão.

Nhanh chân chạy đi.

Nhưng dù sao chạy cũng vẫn chậm, đúng lúc bên cạnh có một MM cười Linh Miêu to lớn vượt qua cô.

Cô vội vàng ngăn người đó lại.

Ban đầu thật sự dọa MM kia sợ hết hồn, một chàng trai vai u thịt bắp xuất hiện giữa đường nói chuyện, không dọa người mới lạ.

Nhưng chàng trai này vừa mở miệng, MM kia lập tức rơi nước mắt rồi.

Tô Tiểu Ly nói: “Van cầu em cho tôi đi nhờ một chuyến, tôi đi đến miếu Nguyệt Lão ngăn cản hôn lễ!”

Thật Quỳnh Dao, MM này lại là một người thích BL.

Đang chạy chạy chuẩn bị đến miếu Nguyệt Lão vậy xem nam – nam kết hôn.

Vừa nghe chuyện này có biến, không nói hai lời cho Tô Tiểu Ly đi cùng.

Quả nhiên Linh Miêu tốc độ hơn hẳn, không mất bao lâu phía xa đã thấy hai người bị mọi người xung quanh trước miếu Nguyệt Lão.

Bạn Tô vội vàng nhảy xuống khỏi Linh Miêu của MM kia.

Chỉ thấy một đao khách to khỏe, bắp thịt rung rung chen vào đám người.

Vung tay, ưỡn ngực, hét lớn một câu: “Tôi không đồng ý hai người kết hôn!”

Chàng trai áo đen kinh ngạc quay đầu, cô gái áo trắng đáng vẻ căm hận, đột nhiên xuất hiện anh trai đao khách này, bắp thịt đầy người còn rung rung, mọi người thấy vậy lại cảm khái một trận.

Người qua đường Giáp nói: “Lâu lắm rồi không thấy bắp thịt sống động như vậy nữa.”

Người qua đường Ất nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Người qua đường Bính bày tỏ nỗi lòng: “Aizz, đột nhiên rất muốn ăn thịt ba chỉ.”

Vì thế, mọi người im lặng...

Nếu ba chàng trai cùng nhau làm nên bức tranh tình yêu thật là một sự kết hợp kỳ lạ và kích thích biết bao!

Nhìn ba người này mặc dù chỉ đứng như vậy, cũng không nói chuyện trong khu vực.

Nhưng càng như vậy, khán giả lại càng tò mò.

Không biết, vị này gọi Tô Tiểu Ly là công hay là thụ?

Là đi đến phía Tiểu Ly Miêu hay là chạy đến chỗ Huyền gia?

Thật muốn biết, thật muốn biết. phuogot_d.d/lqdn

Chuyện mà người xem không biết còn nhiều.

Ví dụ như bạn Tô vừa đến đã hét ra câu kia, Dạ Thất Huyền lập tức nhắn tin riêng cho cô.

“Cậu là ai?”

Bạn Tô vội vàng nhấn lại: “Tôi là tôi! Thí chủ, không nên như vậy!”

Sao có thể thừa dịp cô bị trộm tài khoản thì bá vương ngạch thượng cung chứ?

Lòng cô chỉ muốn giữ lại cho Vệ sư huynh, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Cái giọng điệu này... Hình như có chút quen thuộc...

Thấy anh không phản ứng, bạn Tô lại nói tiếp: “Tôi là Tiểu Ly Miêu! Thí chủ!”

Cô đánh chữ rất nhanh: “Giờ người Tiểu Ly Miêu nhận hoa của anh không phải tôi mà là người trộm tài khoản của tôi!”

Bạn học Tô nói những lời này có người đã hiểu ra.

Liên hệ với những lời nhấn vừa rồi bạn học Tiểu Mễ gửi đến, cộng với bản thân anh cũng thấy có phần kỳ lạ, một suy nghĩ từ từ trở nên ngày càng rõ ràng.

Không trách được khi ở ngoài ngoài thành Phượng Tường anh gặp được cô, cô lại chủ động hơn bình thường.

Hơn nữa còn hỏi anh có bạn gái không, quan hệ với bạn gái như thế nào, thậm chí còn hỏi anh có nhớ bạn gái cũ không.

Bởi vì ngày đó bị cô nhìn thấy tình cảnh xấu hổ của mình và bạn gái cũ.

Vì sợ cô nghĩ mình là loại người tùy tiện, cho nên anh nghĩ nếu đã nói thì sẽ thật sự cưới cô.

Nhưng lại không ngờ tới, cô không chỉ từ chối lại còn an ủi anh đừng quá nhớ nhung nhiều đến chuyện đã qua.

Cho nên anh nghe cô hỏi đến chuyện của bạn gái cũ cũng không nghĩ nhiều.

Có thể chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi.

Nhưng càng nói càng cảm thấy không đúng, giọng điệu không đúng, cảm giác lại càng không đúng.

Mặc dù cũng mới nói chuyện với Tiểu Ly Miêu vài lần nhưng kiểu người tạo cảm giác khác biệt này để lại cho anh ấn tượng rất sâu.

Xin tha thứ cho Dạ Thất Huyền trước giờ chưa từng tiếp xúc với kiểu người như bạn Tô.

Trong đầu anh không thể tìm được từ nào biểu đạt chính xác ra được.

Tóm lại... Ý của anh là, Tiểu Ly Miêu nhận hoa này của anh không giống Tiểu Ly Miêu mà anh gặp ở sông Độc trước kia là được.

Dạ Thất Huyền nghĩ như vậy lại cảm thấy cô gái áo trắng càng không thích hợp.

Mất nhìn cô gái áo trắng rồi lại nhìn chàng trai bắp thịt rung rung.

Hình như nhận được được ánh mắt của anh, chàng trai kích động rung rung bắp thịt, đai lưng màu đỏ bên hông còn nhẹ nhàng rung lên từng cái.

Huyền gia lại im lặng rồi.

Bạn Tô thấy Dạ Thất Huyền không nói lời nào, trong lòng lại lo lắng một trận.

“Thí chủ, anh nói chuyện đi! Trên tài khoản của tôi còn có tiền đó!” Anh không lên tiếng phải làm sao đây.

Nói lại một chút, bạn Tô, Tiểu Mễ, coi như anh lên tiếng, tiền của hai cô cũng không liên quan gì đến anh ấy mà.

Coi như cô muốn nhờ Dạ đại dùng mỹ nam kế nhưng không thấy đây là chuyện quá xa vời sao?

Bạn Tô vừa nói câu này, Dạ Thất Huyền đã nhanh chóng trả lời: “Cô vừa nạp tiền vào tài khoản?” phuogot_d.d/lqdn

Cô vội vàng gạt đầu, đúng thế đúng thế, tận 1000 tệ đó!

Anh suy nghĩ một chút, hỏi: “Cô có gọi cho bên chăm sóc khách hàng chưa?”

Gọi chứ, nhưng không hiệu quả!

Còn nói muốn xác nhận lại cái gì nữa, liên hệ với người đang ở trên tài khoản để xác minh.

Cái rắm ý... Trộm mà thừa nhận mình là trộm à?

Nếu tên trộm kia bán quách tài khoản hoặc là chuyển tiền đi thì làm sao?

Đến lúc đó, chăm sóc khách hàng chắc lại chỉ biết nói: “Cái này vượt qua phạm vi chúng tôi có thể xử lý, rất xin lỗi.”

Nếu như thật sự đợi đến lúc đó, rất xin lỗi có tác dụng gì hả?

Nhưng giờ, tên trộm tài khoản công khai đăng nhập, lại còn có ý đồ đâm đăng tới đâm đăng lui nên tôi mới phải nhẫn nhịn đi tìm anh.

Dạ Thất Huyền nhíu mày: “Nhẫn nhịn.”

Rốt cuộc cô muốn anh giúp chuyện gì?

Tô Tiểu Ly gỡ một biểu tượng mặt cười: “Trộm lại tài khoản từ kẻ trộm!” Giúp cô có được mặt khẩu, lấy lại tài khoản.

Dạ Thất Huyền lại im lặng.

“Không được.”

“Tại sao?” Bạn Tô nghĩ đủ thứ nhưng lại không ngờ anh sẽ trả lời như thế.

Cho nên mới nói, bạn Tô các cô muốn dùng mỹ nam kế thật sự không đáng tin.

“Đàn ông con trai không thể làm như thế được.” Dạ Thất Huyền nghiêm túc nói.

Nếu không phải bạn Tô tự mình trải qua sự kiện anh tặng hoa, thật sự sẽ hiểu làm anh đang nhạo báng mình.

Nhưng cô biết, không phải anh đang nhạo báng.

Anh là người cứng nhắc, rất cứng nhắc.

“Ôi, tôi nói này, đây chỉ là kẻ hoán binh thôi.” Đột nhiên bạn Tô cảm thấy tay chân không có chút sức lực.

Dạ Thất Huyền vẫn lắc đầu: “VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC.”

Nhìn đi nhìn đi, không diễn là không diễn.

Bạn Tô lại tru một tiếng: “MỂ ƠI, PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ?” 1000 tệ của các cô, thật đau, thật xui xẻo, thật tức giận!

“Sao? Cậu và Huyền gia nói sao rồi?” Tiểu Mễ vẫn là vẻ mặt kích động, chắc là cũng như cô đang mong Dạ Thất Huyền giúp mình.

Bạn Tô lắc đầu.

Quả nhiên, Tiểu Mễ tức giận vỗ đùi: “Ông nội anh ta chứ! Nếu đã không giúp mình! Quay đầu lại cầm roi da đánh đi!”

“Tiểu Mễ!!!”

“Làm sao! Đừng có mà gọi tên lão nương!” Tiểu Mễ tròn mắt nhìn về phía bạn Tô.

Bạn Tô hết sức im lặng.

“Đừng có ôm đùi tớ...”

Thì ra cậu có thể đánh ten-tet mà không có cảm giác gì bởi vì ngay từ đầu cậu không phải là vỗ vào bắp đùi của mình.

Bạn Tô tiếp tục khóc.

Tiểu Mễ phiền não cào tóc.

“Tớ thấy Huyền gia này không nhờ vả được rồi.”

Giờ coi như cô đã hiểu vì sao Huyền gia đều tiếc chữ như vàng.

Không phải vì anh khiêm tốn mà căn bản là một cục gỗ.

Bạn Tô an ủi cô: “MỂ À, PHẢI TIN TƯỞNG, CHÚNG TA SẼ CÓ THỂ LẤY LẠI ĐƯỢC.” Tài khoản mất không đau lòng mà đau lòng chỗ tiền kia kia.

Tiểu Mễ hơi cắn môi: “Tiếp tục nói với anh ta!”

Huyền gia có thể thấy chết không cứu sao?

Nếu anh có thể vẫn tặng hoa cho Tô Tiểu Ly, mặc kệ là vì mục đích gì, chắc chắn là cũng có chút ấn tượng tốt với cô.

Nói cách khác, là có chút ý đồ gì đó với cô.

Nếu ý đồ còn chưa thực hiện được, thì phải tìm cách thể hiện, bây giờ chính là lúc thể hiện.

Bạn Tô nghiêng đầu suy nghĩ, cũng có chút đạo lý.

Được, vậy thì thử lại lần nữa.

Vì thế cô lại tiếp tục đánh chữ. phuogot_d.d/lqdn

“Thí chủ, không đúng, Dạ đại đại, tài khoản của tôi thật sự có tiền, anh giúp tôi được không?”

Vì lấy lại tiền, cô cũng coi như cầu xin.

Dạ Thất Huyền gửi lại một chữ: “Ừ.”

“A!” Bạn Tô lập tức kích động, Tiểu Mễ bên cạnh cũng nắm chặt tay “Tiếp tục!”

Được, tiếp tục đánh chữ.

“Này Dạ đại đại, anh nguyện ý giúp tôi đi trộm lại tài khoản của tên trộm rồi hả?”

“Không phải.”

Không phải...

“Vậy tại sao anh lại ừ?”

“Ừ.”

Bạn Tô bị sét đánh, Mề ơi, tớ thật sự cảm thấy Dạ đại đại không phải là người Trái đất rồi.

Tiểu Mề vỗ bàn: “Thật là một cục gỗ!”

Vì sao anh lại không chịu giúp?

Còn gọi là đại đại cái gì, có tiếng không có miếng!

Bạn Tô suy nghĩ một chút, lắc đầu rồi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Haizz, xem ra tiền này không lấy lại được rồi.

Thật ra, mặc dù Dạ Thất Huyền là một cục gỗ cứng nhắc.

Nhưng cũng không đến nỗi kém như vậy.

Anh không trả lời bạn Tô là vì đang nói chuyện riêng với “Tiểu Ly Miêu”.

“Đừng có làm loạn nữa.”

“Ai làm loạn với anh, đáng ghét!”

“Có gì chúng ta nói rõ trong điện thoại đi, cô nói mặt khẩu cho tôi biết, tôi trả lại tài khoản cho cô ấy.”

“Tại sao?”

“Chuyện của chúng ta đã là quá khứ, không nên kéo cô ấy vào.”

“Anh anh, anh có thể nói với em như vậy!”

“Cô quên rồi à, là cô nói chia tay với tôi trước.”

Hóa ra, người trộm tài khoản của bạn Tô chính là cô gái áo xanh ngày đó,

Bạn gái cũ của Dạ Thất Huyền, tên Hoa Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lấy lại tài khoản

Editor: phuogot_93

Ngày ấy, lúc bạn Tô online, vô tình gặp phải Dạ Thất Huyền và bạn gái cũ nói chuyện với nhau.

Hơn nữa còn là nói chuyện trong tình trạng kích động.

Nên thấy hay không nên thấy, cô đều thấy hết cả.

Không ngờ rằng còn chưa kịp đi đã bị Hoa Hồng kia phát hiện, còn chuyển hết giận dữ sang người cô.

Dạ Thất Huyền đột nhiên động kinh, không chỉ nói bạn Tô đừng đi, lại còn nói với Hoa Hồng là mình muốn kết hôn với bạn Tô.

Anh nói xem, hai người đang cãi nhau thì cứ cãi nhau đi.

Tại sao không có việc gì lại lấy bạn Tô ra làm lá chắn?

Lần này thì hay rồi, Hoa Hồng kia không chỉ tin mà còn ghi hận trong lòng, còn đi trộm tài khoản của bạn Tô nữa.

Chắc là bỏ tiền ra thuê người trộm.

Thật có bản lĩnh.

Dạ Thất Huyền đối mặt với bạn gái cũ của mình, lúc này cũng đang sút đầu mẻ trán.

“Vì sao anh lại tốt với cô ta như vậy? Có phải anh muốn tán tỉnh cô ta không?”

“Nói chuyện với anh đó! Tại sao nhanh như vậy anh đã không thích em nữa rồi?”

“Trong lòng em vẫn còn có anh, là anh! Anh lại đi thích người đàn bà khác!”

Liên tục nhận được tin nhắn từ “Tiểu Ly Miêu”, nhìn cô ngang ngược không phân biệt đúng sai, đột nhiên anh cảm thấy kỳ lạ.

Tại sao trước kia mình lại thích một cô gái như này?

Thế mới nói... Tình yêu là mù quáng.

Bạn học Dạ Thất Huyền, có loại chỉ là mù quáng một thời gian nhưng lại có loại mù quáng hoàn toàn.

Vì thế, Dạ Thất Huyền thất thần một chút rồi tỉnh lại ngay.

Nhưng anh im lặng lại chọc giận cô gái trộm tài khoản của Tiểu Ly Miêu kia.

“Nói chuyện với anh đó, có nghe không? Sao lại không nói gì?”

“Hóa ra anh lại thích cái loại người đê tiện đó! Cô ta có đẹp như em không? Có vóc người đẹp như em không?”

Anh bắt đầu dĩ trả lời cô ta: “Hoa Hồng, đưa mặt khẩu cho anh.”

“Tại sao lại phải cho anh?” Nghiến răng nghiến lợi nói: “Em không cho anh thì sao? Anh có bản lĩnh thì đến nhà tìm em đi.”

Nhất định phải làm loạn đến mức này sao?

Quy tắc hảo tự hảo tán* chắc hẳn bạn học Hoa Hồng này không biết rồi.

* Hảo tự hảo tán: Gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình. Dễ đến với nhau thì dễ chia tay.

Trước kia chính cô ta vượt tường (ngoại tình) trước, chơi chán rồi giờ lại muốn quay đầu tìm Dạ Thất Huyền.

Nhưng cô ta lại quên rằng, là người thi đều có tôn nghiêm.

Hơn nữa người đàn ông bị cô vứt bỏ trước đây, sau khi bị cô vứt bỏ đã gặp được một cô gái còn đáng yêu hơn cô, sao có thể quay đầu lại nữa?

Mặc dù nói... Trước đây Dạ Thất Huyền vẫn chưa từng tiếp xúc với kiểu người như bạn Tô, thường xuyên bị sự hoạt bát quá mức của bạn Tô dọa cho giật mình.

Nhưng điều này cũng chứng minh, bạn Tô có một cách thu hút người khác đặc biệt. phuogot_d.d/lqdn

Bạn Tô giống như một bông hoa nở lộn xộn, mặc dù lớn lên trong một vườn hoa xinh đẹp tuyệt trần.

Nhưng cô chất phác, chân thật.

Dù có khuyết điểm nhưng không hề che giấu.

Nụ cười chân thành của cô dễ dàng làm rung động người bên cạnh.

Bạn sẽ không vì cô thỉnh thoảng hơi động kinh mà chán ghét cô, ngược lại, bởi vì cô không điệu bộ mà mở rộng tâm lòng đón nhận cô.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao bạn Tô có thể thuận buồm xuôi gió lẫn lộn ở khoa Nghệ thuật, được các bạn nữ khác yêu thích.

Nói đi cũng phải nói lại, bởi vì Dạ Thất Huyền không có loại “hoi thớ” giống như Mặc Phàm.

Cho nên bạn Tô đối mặt với anh hoàn toàn không giống lúc gặp mặt Vệ đại công tử và sư huynh nhà mình, xuất hiện vẻ “khéo léo.”

Vừa đến đã xưng bạn tăng, gọi Dạ Thất Huyền là thí chủ.

Đương nhiên anh cũng có ấn tượng sâu với cô.

Dù sao, không ai thích đến gần người chơi Dạ đại.

Cho dù có cũng là hỏi anh có thể dẫn mình đi cày phó bản hoặc là nhờ anh giúp đỡ đánh quái một chút.

Ngoài ý muốn quen biết một cô gái thú vị như vậy.

Tuy nhiên anh cũng là nguyên nhân để cho Hoa Hồng trộm tài khoản của cô.

Nghĩ vậy, Dạ Thất Huyền lắc đầu, chắc chắn anh phải để cho Hoa Hồng giao mật khẩu ra mới được.

Vì thế, anh lại nói chuyện với cô ta: “Đưa mật khẩu cho anh.”

Hoa Hồng hét lên: “Không đưa là không đưa!”

Anh dám đối xử tốt với cô gái khác, tại sao chứ?

“Anh nói xem, có phải anh đã gặp mặt cô ta rồi không?” Hừ, có khi còn lăn cả lên giường rồi cũng nên.

Đột nhiên vẻ mặt Dạ Thất Huyền lạnh lùng, quát to: “Hoa Hồng, không được nói lung tung!”

“Em nói lung tung?” Hoa Hồng cười lạnh: “Không có quan hệ thì sao anh lại che chở cho cô ta?”

“Hoa Hồng, không được nói như vậy!”

“Em nói cái gì? Em nói cô ta là đồ đê tiện!”

Nói xong, Hoa Hồng còn viết một loạt.

“Đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện...”

Cách dùng từ sắc bén và không khách khí làm cho Dạ Thất Huyền rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Đột nhiên anh hét lên một tiếng: “Đủ rồi!”

Hoa Hồng lại cười lạnh, hừ, biết sự lợi hại của cô chưa?

Cô ta đặc ý nhìn màn hình, nghĩ thầm, người đàn ông này vẫn là hết cách với cô thôi.

Hoa Hồng đoán đúng kết quả nhưng lại không đoán đúng nguyên nhân.

Dạ Thất Huyền hết cách với cô nhưng anh lại càng xác định rõ một quyết định.

Vì thế anh nói: “Xin em về sau đừng có tìm anh nữa, chúng ta đã chia tay rồi.”

Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu: “Cô ấy hơn em.”

Cho dù là một người xa lạ, cũng không quen thuộc, nhưng ít ra bây giờ mà nói, Tiểu Ly Miêu vẫn tốt hơn cô ta.

Hoa Hồng im lặng.

Trong màn hình, đột nhiên cô gái áo trắng đặt tay lên đàn cổ, chiếc đàn bên người lập tức phát ra ánh sáng nhỏ, trong không trung, ánh sáng ấy biến thành một thanh kiếm mềm mại bay thẳng đến người Dạ Thất Huyền.

Gió lớn thổi qua, thổi tung mái tóc màu đen của cô, mà giống như cả người cô cũng tản mát ra sát khí... cùng với đồ kị.

Động tác này của cô đã làm cho mọi người đứng xem bên cạnh kinh ngạc một trận.

“Làm gì thế?”

“Mẹ kiếp! Đánh nhau, ông đây thật hưng phấn quá!”

“Có phải đánh nhau trên giường đâu, có gì mà hưng phấn.”

“Này, mọi người nhìn kia!” phuogot_d.d/lqdn

Chỉ thấy luồng sáng phát ra từ chiếc đàn giống như một con rắn nước bơi trong không trung đến chỗ Dạ Thất Huyền, mà Dạ Thất Huyền thì vẫn đứng im, hình như không chuẩn bị phòng ngự.

Dưới cơn gió to, một nam một nữ, một đen một trắng, còn có một luồng sáng hóa thành một con rắn trong không trung.

Luồng sáng màu xanh nhạt, đột nhiên đâm thẳng về phía anh!

Bạn Tô và Tiểu Mễ nhìn vào màn hình máy tính hô to một tiếng: “Không được!”

Nhưng, đã muộn.

Bởi vì cấp còn cách xa, ánh sáng từ chiếc đàn cổ trên tay cô gái áo trắng vừa đâm vào Dạ Thất Huyền, chỉ thấy trên đỉnh đầu Dạ Thất Huyền xuất hiện một cái nhắc nhở bị tấn công -3, thì cô gái ngã xuống.

Bạn Tô rất buồn bực: “Cái kẻ trộm tài khoản này sao lại giết thí chủ?”

Không lẽ anh đi vạch trần người nọ, sau đó người nọ thẹn quá hóa giận?

Tiểu Mễ sờ cằm, dùng sức gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Không nhìn ra, Huyền gia lại là một người đàn ông như thế.

... Bạn Tô và Tiểu Mễ, quả nhiên rất thích hợp viết tiểu thuyết. Cái lối suy nghĩ này thật sự thiên mã hành không* rồi.

* Thiên mã hành không: Ngựa thần lướt gió tung mây => ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc.

Bên này, “Tiểu Ly Miêu” giết Dạ Thất Huyền còn chưa xong, bản thân lại bị treo.

Bên kia, những người chơi cũng đang suy đoán, Tiểu Ly Miêu là công, sao có thể đâm Dạ đại?

Cứ cho là đột nhiên xuất hiện chàng trai cơ ngực cuộn cuộn ngăn cản hai người họ ngọt ngào, cũng có thể suy nghĩ đến chuyện ba người một chút mà!

Sao cứ cứng nhắc như thế?

Cuộc tình tay ba thật là phức tạp.

Mà không, phải là rất phức tạp.

Đúng lúc này, đột nhiên bạn Tô thấy một thông báo đăng nhập: “Mặc Phạm đã online.”

Sư huynh nhà mình đến rồi!

Bạn Tô lập tức khóc, gửi tin nhắn: “Sư huynh huynh huynh huynh~~~~”

Chàng trai nào đó nhú mày, sao hôm nay cô lại tự giác đi hái thuốc như vậy?

Mặt trời mọc hướng tây thật rồi à?

Lại liếc nhìn nội dung cuộc nói chuyện rất sôi nổi trên kênh Thế giới, giọng nói lập tức thay đổi.

“Muội lừa gạt người khác kết hôn?”

Bạn Tô lại khóc.

“Sư huynh, tài khoản kia không phải muội!”

“Hừ.”

May mà anh có một thói quen là kết bạn với tất cả tài khoản phụ của mình.

Anh vừa lên mạng nhìn thấy Tô Tiểu Ly online đã cảm thấy có chút kỳ lạ rồi.

Ngày đó Tiểu Ly Miêu còn ám chỉ cái hình tượng của tài khoản này rất thô tục, sao hôm nay lại chủ động vào tài khoản hái thuốc này chứ?

Mà giờ cô lại khóc lóc nói không phải là mình vào tài khoản kia.

Đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó, ngón tay dài nhanh nhẹn đánh chữ.

“Lên YY, ngay lập tức.”

Bạn Tô vội vàng trả lời được, rồi đăng nhập YY.

Không biết vì sao sư huynh vừa xuất hiện, cô lại cảm thấy trong lòng tìm lại được.

Đăng nhập YY, anh gửi một dãy số kênh.

Nhưng mà lần này không phải ban nhạc, mà là một kênh rất yên tĩnh.

Ngoại trừ anh ra thì chỉ có cô.

Tiểu Mễ vừa đi lấy giấy vệ sinh lau mũi, nhìn sang thấy đúng cảnh như vậy.

Cô cau mày đẩy bạn Tô: “Cậu làm sao đấy?”

Không đi trông cái tên trộm tài khoản đã đâm Huyền gia, lại lên YY làm cái gì?

Bạn Tô vội vàng dùng khẩu hình nói: Sư huynh.

Đại thần Mặc Phàm?

Lập tức Tiểu Mễ ghé lại gần, giật lấy một bên tai nghe, lắng nghe động tĩnh bên kia, ánh mắt hận không thể nhìn xuyên qua máy tính.

Đèn xanh sáng lên, vẫn là Boss áo tím nói: “Tài khoản của muội em xảy ra chuyện gì?”

Nói đến chỗ đau lòng của cô rồi!

Bạn Tô tạch tạch gõ bàn phím: “Tài khoản bị trộm rồi! Trong tài khoản còn có 1000 tệ muội và Mễ cùng nạp vào, 555555555.”

Chàng trai nào đó mở miệng: “Gọi điện cho bên chăm sóc khách hàng chưa?”

Bạn Tô lại đánh chữ: “Gọi rồi, nhưng không tác dụng gì, 55555555.”

Im lặng hai giây, chàng trai nào đó lên tiếng lần nữa: “Đưa tất cả thông tin đăng ký cho anh.”

Ếc... Cái này...

Sư huynh, rốt cuộc huynh định làm gì?

“Lấy lại tài khoản giúp muội.”

Cái này, cái này...

Tiểu Mễ chọc cô: “Cho đại thần, cho đại thần.” Cô say mê trong giọng nói tuyệt vời của đại thần rồi.

Tại sao Tiểu Mễ lại tin tưởng anh thế?

Cũng không phải bạn Tô không tin tưởng anh, nhưng mà thông tin bao gồm cả tên họ của cô, tuổi tác, số chứng minh thư, điện thoại, địa chỉ mail, địa chỉ... Thế chẳng phải là cho anh hết à?

Cô rối rắm chuyện này đó.

Tiểu Mễ vẫn dùng ngón tay đâm cô, bạn Tô hít sâu một hơi.

Được rồi, cho thì cho, dù sao cũng chẳng ai biết ai! phuogot_d.d/lqdn

Không lẽ sư huynh nhà mình còn có thể chạy đến tìm cô, tìm người thật chơi PK sao?

Vì thế, cô đánh tên đăng nhập, tên thật, điện thoại và toàn bộ thông tin vào phần nói chuyện cho anh.

Sau đó... Chàng trai nào đó im lặng.

Chắc không phải sư huynh rút mạng chứ? Bạn Tô gửi dấu chấm hỏi.

Lúc này chàng trai mới nói: “Chờ một chút.”

Được rồi, vậy thì chờ một chút.

Bạn Tô ngẩng đầu nhìn Tiểu Mễ, phát hiện vẻ mặt Tiểu Mễ đang nghi ngờ gì đó.

Cô không nhận được, hỏi: “Cậu sao đấy?”

Tiểu Mễ có chút do dự suy nghĩ một chút rồi nói với bạn Tô: “Ly tử, giọng của đại thần nghe quen tai thế nhỉ?”

Tô Tiểu Ly cười trộm, Tiểu Mễ này mới nghe giọng nói dễ nghe đã nói quen tai, chắc chắn.

“Không phải.” Tiểu Mễ lắc đầu. “Thật sự rất quen tai.”

Cảm giác đã từng nghe qua ở đâu rồi, giọng nói có chất lượng cao như này không thể nghe thường xuyên được, nhưng cô có thể chắc chắn cô đã từng được nghe thấy rồi!

Bạn Tô bày tỏ nghi ngờ nhìn Tiểu Mễ một cái rồi lại nhìn vào trò chơi.

Mới vừa quay lại nhìn trò chơi, chỉ thấy trên màn hình có người kêu: “Tiểu Ly Miêu logout rồi! Tiểu Ly Miêu logout rồi!”

Hả? Tên trộm chạy rồi?

Nhìn lại chỗ vừa rồi cô gái áo trắng ngã xuống, giờ không thấy bóng người đâu nữa.

Ngược lại một đám thầy thuốc đang chuẩn bị tiến lên hồi sinh cho Tiểu Ly Miêu, ngu ngốc anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Không được! Tiền của các cô!!

Giống như một tia sét đánh, mưa to sắp rơi xuống.

Đột nhiên, nghe thấy một giọng nam nói ở bên tai: “Mặt khẩu đối xong rồi, giờ là tài khoản của em.”

Giọng của sư huynh!

Bạn Tô và Tiểu Mễ nhìn nhau, vội vàng nhìn vào phần bình luận của YY, trên đó quả nhiên xuất hiện một tổ hợp các con số và chữ cái.

Hai cô lại nhìn nhau lần nữa.

Bạn Tô rất xúc động lên mạch: “Sư huynh, anh giỏi quá!! Cảm ơn anh, sư huynh!!!”

Tiếng kêu này của bạn Tô vừa ngọt vừa sùng bái khiến người khác thấy ấm áp trong lòng.

Chàng trai kia im lặng vài giây, khoe miệng mấp máy: “Đừng khách sáo.”

Ngón tay thon dài lướt trên bàn phím, con ngươi đen càng thêm sâu xa.

Xuống mạch, một mỏng nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Tô Tiểu Ly.”

Bắt được em rồi.

Bởi vì một trong các nhân vật chính đột nhiên logout, sự nhiệt tình của nhóm quần chúng vậy xem giảm đi không ít.

Lại thêm chàng trai bấp thịt cuộn cuộn kia cũng biết mất sau đó, nhóm quần chúng cho rằng trong trận chiến tình yêu tay ba nam – nam này, Huyền gia bị PASS rồi.

Vì thế, quần chúng mang theo một chút tiếc hận và xúc động từ từ lui dần.

Trước máy tính, một cô gái có các móng tay sơn màu hồng dùng sức vỗ xuống bàn, ánh mắt của cô ta mơ hồ có chứa chút hận thù.

Cô ta không cam lòng.

Một người trong trò chơi, lại có thể cướp anh từ bên cạnh cô ta?

Cô ta vẫn nghĩ rằng bất cứ khi nào mình trở về, anh cũng thích mình giống như trước đây.

Không ngờ loại người không thú vị gì như anh cũng dám học người khác yêu đương qua mạng!

Đúng là một đôi hèn hạ!

Chắc chắn cô ta phải chinh chết hai người!

Bạn Tô đang vui vẻ vào được tài khoản của mình, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh, rụt cổ xuống.

Nhưng rất nhanh cô đã tập trung vào trò chơi rồi.

Bởi vì cô vui mừng phát hiện, trong tài khoản, ở thanh số tiền người chơi nạp vào, 1000 tệ vẫn không thay đổi một chút nào.

Bạn Tô cảm động hít vào, Tiểu Mễ cũng vui mừng như vậy: “Đại thần Mặc Phàm quả thật là tài giỏi!”

Trước kia cô chỉ thấy đại thần Mặc Phàm rất mạnh hôm nay nhìn thấy như vậy quả thật rất tài giỏi rồi.

Những đại đại khác đều phải đứng sang một bên!

Lần đầu tiên bạn Tô cảm giác mình may mắn như vật.

Sư huynh nhà mình làm thế nào mà lấy lại được tài khoản nhỉ?

Không lẽ anh là cao thủ máy tính? Vì cô mà xâm nhập hệ thống nội bộ của công ty trò chơi?

Hay là anh phá luôn máy tính của cái người trộm tài khoản rồi, lấy lại mật khẩu đồng thời để cho máy tính kia cứ mười giây là tự khởi động lại?

Xong rồi xong rồi, đột nhiên cô cảm thấy hình tượng của sư huynh nhà mình thật cao lớn!

Hơn nữa, lại còn là đồng môn sư huynh muội, không đúng, là sư huynh đệ, thật là thân thiết.

Cô vui mừng tiện thể gửi tin nhắn trong trò chơi.

“Sư huynh, huynh thật sư là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!”

* Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: người trước, kẻ sau không ai bằng.

Chàng trai kia cũng trả lời rất nhanh: “Thật?”

“Đúng thế, đúng thế, muội vô cùng ngưỡng mộ sư huynh!”

“Nếu như vậy, thế thì biểu hiện cho huynh xem.”

Hả, biểu hiện như nào?

“Đi hái thuốc.”

Ếc... Bạn Tô gửi cái biểu tượng mắt lé ←_←

Được rồi, coi như đây là trả công sư huynh giúp cô lấy lại tài khoản đi.

Chàng trai nào đó nhàn nhã bổ sung một câu: “300 cây.”

Bạn Tô im lặng, cô có thể thu hồi những lời sùng bái anh vừa rồi không?

Chàng trai hỏi lại cô: “Muội thấy thế nào?”

Cô cảm thấy... Không được...

Vì thế bạn Tô 囧, chàng trai ngồi trước máy tính nở một nụ cười nhẹ.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã từ từ đến gần nhau hơn.

Ngày hôm nay quả thật có rất nhiều điều vui.

Trong thời gian vui vẻ này vẫn có một người là ngoại lệ.

Trong nháy mắt mọi người đi hết, trước miếu Nguyệt Lão chỉ còn một mình Dạ Thất Huyền đứng một mình ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Nhà Hồ Ly Thân Thiết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.